

ROGER ZELAZNY

AMBER

Semnul-unicornului

Semnul unicornului

Roger Zelazny

Sign of the Unicorn

Copyright © 1975 by Roger Zelazny

Copyright © TRITONIC 2007 pentru prezenta ediție în
limba română

TRITONIC Grup Editorial

Str. Coacăzelor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonnic.ro

tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.fiction.ro

www.tritonnic.ro

Colecția: fiction.ro

Coordonator: MICHAEL HAULICA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZELAZNY, ROGER

Semnul unicornului / Roger Zelazny ; trad.:

Eugen Cristea - București : Tritonic, 2007

ISBN 978-973-733-147-2

I. Cristea, Eugen (trad.)

821.135.1-31

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: IOANA STANESCU

Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 318 / iulie 2007

Bun de tipar: iulie 2007

Tipărit în România

ROGER ZELAZNY

SEMNUL UNICORNULUI

Traducere de EUGEN CRISTEA

TRITONIC
fiction.ro

Roger Zelazny (1937-1995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan și iacobin, fapt reflectat și în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip José Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg și Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspirație foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici și americani ai sfârșitului de secol XIX și începutului de secol XX, pînă la romanele polițiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecînd adeseori granița dintre fantasy și science fiction.

Seria *Amber* cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 și 1991.

Romanele și nuvelele sale i-au adus, printre altele, șase premii Hugo, trei premii Nebula și două premii Locus.

Pentru Jadawin și Demiurgul său, fără să uităm de Kickaha.

Am ignorat întrebările din privirea grăjdarului când am lăsat jos oribila povară și am condus calul în grajd pentru îngrijiri. Mantia mea nu putea ascunde natura conținutului când am aruncat poalele peste umăr și m-am îndreptat spre intrarea din spate a palatului. Iadul își va cere în curînd plata.

Am ocolit zona de antrenament și am luat-o pe drumul care ducea către capătul sudic al grădinilor palatului. Priviri mai puține pe parcurs. Oricum urma să fiu remarcat, dar ar fi fost mai puțin jenant decît dacă aș fi mers prin față, unde se petrec atîtea. La naiba.

Și, din nou, la naiba. Am parte de necazuri din plin. Dar se pare că cei care au și primesc. O formă spirituală de dobîndă, bănuiesc.

Lîngă fîntîna din capătul îndepărtat al grădinii se aflau cîtiva pierde-vară. De asemenea, două gărzi treceau printre tufișurile de pe marginea potecii. Mă văzură venind, avură o discuție scurtă și priviră în cealaltă parte. Prudenți.

Eu, revenit de mai puțin de o săptămînă. Majoritatea problemelor — încă nerezolvate. Curtea din Amber, plină de suspiciune și neliniște. Acum, asta: o moarte care să pună și mai mult în pericol scurta, nefericita pre-dominie a lui Corwin întîiul: eu.

Acum era vremea să fac ceva ce trebuie făcut în clipa asta. Dar fuseseră atîtea de făcut, chiar de la bun început. Nu era ca și cum aș fi greșit din lipsă de atenție, după cum vedeam

eu lucrurile. Stabilisem prioritățile și acționasem în consecință. Acum, totuși...

Am traversat grădina, ieșind din umbră și intrând în lumina piezișă a soarelui. M-am repezit pe scara largă, în spirală. O santinelă luă poziția de drepti când am intrat în palat. Am luat-o pe scara din dos, apoi sus la etajul al doilea. Apoi al treilea.

Din dreapta, fratele meu Random ieși din apartamentul său în hol.

— Corwin! rosti, examinându-mi chipul. Ce s-a întâmplat? Te-am văzut de la balcon și...

— Înăuntru, am spus, arătându-i din ochi. Vom avea o conferință privată. Acum.

Ezită, uitându-se la povara mea.

— Hai s-o ținem la două încăperi mai încolo. Okay? Vialle e acolo.

— În regulă.

O luă înainte, deschise ușa. Am intrat într-un mic salonaș, am căutat un loc potrivit, am lăsat corpul să cadă.

Random se holbă la balot.

— Eu ce ar trebui să fac? întrebă.

— Despachetează bunătățile și aruncă o privire.

Îngenunche și desfăcu mantia. O înfășură la loc.

— Mort de-a binelea, remarcă. Care-i problema?

— Nu te-ai uitat destul de atent. Ridică-i pleoapele. Deschide-i gura și uită-te la dinți. Pipăie-i ghearele de pe dosul mâinilor. Numără-i articulațiile degetelor. Apoi să-mi spui tu care e problema.

Începu să facă toate acestea. De îndată ce îi privi mâinile se opri și încuviință.

— În regulă, zise. Îmi amintesc.

— Amintește-ți cu voce tare.

— Eram în apartamentul Florei...

— Acolo am văzut *eu* pentru prima oară o creatură ca asta, am rostit. Te urmăreau pe tine, oricum. N-am aflat niciodată de ce.

— Ai dreptate, n-am avut niciodată ocazia să-ți povestesc. N-am fost împreună prea mult. Straniu... De unde a apărut ăsta?

Am ezitat, oscilînd între a-i smulge lui povestea și a o spune pe a mea. A mea cîștigă, pentru că-mi aparținea și era foarte presantă.

Am oftat și m-am afundat într-un scaun.

— Tocmai ne-am pierdut încă un frate, am spus. Caine e mort. Am ajuns acolo un pic prea tîrziu. Această creatură — persoană — a făcut-o. Aș fi vrut-o în viață, din motive evidente. Numai că a sărit la bătaie. Nu prea am avut de ales.

Fluieră ușor, se așeză pe scaunul din fața mea.

— Înțeleg, spuse foarte moale.

I-am examinat chipul. Să fi fost acesta un zîmbet vag care pîndea să intre și să-l întîlnească pe al meu? Foarte posibil.

— Nu, am spus categoric. Dacă s-ar fi petrecut altcumva, aș fi avut grijă să aranjez ceva cu mai puține dubii privind nevinovăția mea. Ți-am povestit exact cum s-a întîmplat în realitate.

— În regulă, spuse. Unde e Caine?

— Sub un strat de țărînă, lingă Dumbrava Unicornului.

— Poate trezi suspiciuni acolo. Celorlalți.

Am încuviințat.

— Știu. A trebuit să ascund trupul și să-l acopăr între timp. Nu puteam pur și simplu să-l aduc înapoi și să-ncep să evit întrebările. Mai ales cînd aici mă așteptau informații importante, în capul tău.

— Bine, spuse. Nu știu cît sînt de importante, dar sînt ale tale. Dar nu mă lăsa așa, hei! Cum s-a întîmplat?

— Era imediat după prînz. Mîncasem jos, în port, cu Gérard. După aceea, Benedict mă adusese prin Atuul său. Întors în apartamentele mele, am găsit un biletel care, aparent, fusese

strecurat pe sub ușă. Mi se cerea o întâlnire privată, mai târziu după-amiază, în Dumbrava Unicornului. Era semnat „Caine”.

— Mai ai încă bilețelul?

— Da. L-am scos din buzunar și i l-am dat. Uite.

Îl examinează și clătină din cap.

— Nu știu, rosti. Ar putea fi scrisul lui — dacă era pe fugă — dar nu cred.

Am ridicat din umeri. Am luat înapoi bilețelul, l-am împăturit, l-am pus deoparte.

— Oricum, am încercat să-l contactez prin Atuul lui, ca să nu mai plec. Dar nu primea mesajul. Bănuiesc că voia să mențină secretul locului în care se afla, dacă era atât de important. Așa că am luat un cal și am pornit la drum.

— Ai spus cuiva unde te duci?

— Nici vîntului. Hotărîsem să antrenez calul, așa că am călărit într-un ritm destul de susținut. N-am văzut cum s-au petrecut lucrurile, dar l-am văzut pe Caine la pămînt cînd am intrat în pădure. Avea gîtul tăiat și, cîtiva pași mai încolo, am văzut urme de luptă în tufișuri. Am alergat după creatură, am ajuns-o, m-am luptat cu ea, a trebuit s-o ucid. Nu am conversat în timp ce se petreceau toate astea.

— Ești sigur că ai ucis pe cine trebuia?

— Cît de sigur poți fi în asemenea împrejurări. Urmele de pași duceau spre Caine. Avea sînge proaspăt pe haine.

— Poate că era al lui.

— Mai uită-te o dată. Nici o rană. I-am frînt gîtul. Bineînțeles că mi-am amintit unde văzusem ceva asemănător, așa că l-am adus direct la tine. Înainte însă de a-mi spune ceva, mai e un lucru — doar un argument hotărîtor. Am dat la iveală al doilea bilețel, i l-am înmînat. Creatura avea asta asupra ei. Presupun că îl luase de la Caine.

Random îl citi, dădu din cap și mi-l înapoie.

— De la tine către Caine, cerînd să vă întâlniți acolo. Da, înțeleg. Inutil de comentat...

— Inutil, am rostit. Și, la prima vedere, seamăna un pic cu scrisul meu...

— Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi ajuns tu primul acolo?

— Probabil nimic. În viață și arătînd rău — se pare că așa mă voiau. Șmecheria a fost să ne aducă acolo în ordinea potrivită, iar eu nu m-am grăbit îndeajuns ca să ratez ce s-a petrecut după aceea.

Încuviință.

— Dacă e s-o luăm după planificarea timpului, rosti, trebuie să fi fost cineva de-aici, din palat. Vreo idee?

Am chicotit și am luat o țigară. Am aprins-o și am chicotit iar.

— Eu tocmai m-am întors. Tu ai fost aici tot timpul, am spus. Cine mă urăște cel mai tare zilele astea?

— Asta e o întrebare stînjenitoare, Corwin, afirmă el. Fiecare are cîte un cui împotriva ta. În mod normal, l-aș numi pe Julian. Numai că, în cazul de față, nu prea se potrivește.

— De ce nu?

— El și Caine se înțelegeau foarte bine. De ani de zile. Aveau grijă unul de altul, pierdeau vremea împreună. Prieteni la toartă. Julian e rece și meschin și la fel de dezgustător cum ți-l amintești. Dar dacă i-a plăcut de cineva, acela e Caine. Nu cred că i-ar fi făcut așa ceva, nici măcar ca să ajungă la tine. Una peste alta, în mod sigur ar fi găsit o mulțime de alte căi, dacă își dorea.

Am oftat.

— Cine urmează?

— Nu știu, chiar nu știu.

— OK. Ce reacții vezi tu la chestia asta?

— Ești pierdut, Corwin. Toți vor crede că tu ai făcut-o, indiferent ce-ai spune.

Am arătat spre cadavru. Random clătină din cap.

— Asta ar putea fi considerat un amărît pe care l-ai extras din Umbră ca să ai pe cine da vina.

— Știu, am spus. Ce caraghios, revenind în Amber așa cum am revenit, am sosit în momentul ideal de a mă situa într-o poziție avantajoasă.

— În momentul perfect, aprobă Random. Nici măcar n-a trebuit să-l ucizi pe Eric ca să obții ce ți-ai dorit. Asta a fost mâna destinului.

— Da. Totuși, nu e un secret că pentru asta am venit, și e doar o chestiune de timp înainte ca trupele mele — mercenari, înarmați cu totul special și încartiruiți aici — să declanșeze cine știe ce sentimente rele. Numai prezența unei amenințări din exterior m-a salvat pînă acum. Și apoi mai e vorba și de acțiunile pe care sînt suspectat că le-am făcut înainte de a reveni — de pildă, uciderea slujitorilor lui Benedict. Și acum, asta...

— Da, spuse Random, mi-am dat seama de îndată ce mi-ai zis. Cînd tu și cu Bleys ați atacat cu ani în urmă, Gérard și-a desfășurat o parte din flotă astfel încît să nu-ți stea în cale. Caine, pe de altă parte, a intrat în luptă cu vasele lui și te-a pus pe fugă. Acum că a murit, îmi imaginez că-l vei pune pe Gérard la comanda întregii flote.

— Păi, pe cine altcineva? El e cel mai potrivit.

— Cu toate astea...

— Cu toate astea. Corect. Dacă ar fi trebuit să ucid pe cineva ca să-mi întăresc poziția, alegerea logică ar fi fost Caine. Asta e adevărul adevărat.

— Cum propui să rezolvăm asta?

— Să spunem tuturor ce s-a întîmplat și să încercăm să descoperim cine se ascunde în spatele poveștii. Ai vreo sugestie mai bună?

— Încercam să mă gîndesc cum să-ți ofer un alibi. Dar nu pare a fi o idee bună.

Am clătinat din cap.

— Tu ești prea apropiat de mine. Indiferent cît de bine facem să sune povestea, probabil că va avea efectul contrar.

— Te-ai gîndit să recunoști fapta?

— Da. Dar autoapărarea iese din discuție. Cu gâtul tăiat, asta înseamnă că a fost luat prin surprindere. Și n-am nervi să născocesc o dovadă că el punea la cale ceva suspect și să spun că l-am ucis spre binele Amberului. Refuz hotărât să-mi asum o vină imaginară în condițiile astea. Și așa aș arăta rău.

— Dar cu o reputație cu adevărat dură.

— Nu genul de duritate pe care îl vreau pentru felul în care aș dori eu să meargă lucrurile. Nu, asta iese din discuție.

— Dar asta acoperă totul. Mă rog, aproape.

— Ce vrei să spui prin „aproape“?

Își studie unghia degetului mare al mâinii stîngi cu ochii mijiiți.

— Ei bine, mie mi se pare că dacă există și altcineva pe care ești nerăbdător să-l elimini din peisaj, acum e momentul să ai în vedere că o înscenare poate fi adesea schimbată.

M-am gîndit la cele spuse și mi-am terminat țigara.

— Nu-i rău, am spus, numai că, pe moment, nu mai am nici un frate disponibil. Nici măcar pe Julian. Oricum, lui ar fi cel mai greu să îi înscenezi ceva.

— Nu e neapărat nevoie să fie din familie, zise. Există nenumărați nobili Amberiți care ar avea suficiente motive. De pildă, Sir Reginald...

— Las-o, Random. Iese din discuție.

— OK. Înseamnă că am epuizat micile mele celule cenușii.

— Sper că nu cele însărcinate cu memoria.

— E-n regulă.

Oftă. Își întinse oasele. Se ridică, păși peste celălalt ocupant al încăperii și se îndreptă spre fereastră. Trăgînd draperiile, privi afară un timp.

— E-n regulă, repetă. Sînt atîtea de spus...

După care își aminti cu voce tare.

În timp ce sexul se află în fruntea unui număr mare de clasamente, cu toții avem și alte lucruri pe care ne place să le facem între timp. Mie, Corwin, îmi plac bătutul la tobe, zborul în atmosferă și jocurile de noroc — fără vreo ordine anume. Mă rog, poate zborul are un ușor avans — cu planorul, în balon și altele — dar, după cum știi, totul depinde de starea de spirit a momentului. Vreau să zic, întreabă-mă altă dată și o să-ți povestesc și despre altele. Depinde de ce-ți dorești cel mai tare în clipa respectivă.

Oricum, acum cîțiva ani mă aflam aici, în Amber. Fără prea multă treabă. Doar în vizită și fiind o pacoste. Pe atunci, tata încă domnea și, cînd am observat că intră într-una din stările lui de proastă dispoziție, am hotărît că e timpul să pornesc la plimbare. Una lungă. Remarcasem adesea că afecțiunea lui pentru mine e invers proporțională cu distanța la care mă aflam. Mi-a dat un bici de călărie elegant drept cadou de plecare — ca să grăbească procesul de afecțiune, bănuiesc. Oricum, era un bici foarte elegant — bătut în argint, lucrat foarte frumos — și mi-a fost de mare folos. Am hotărît să plec în căutarea unei colecții din toate micile mele plăceri într-un mic ungher din Umbră.

A fost o călătorie lungă — n-o să te plictisesc cu detaliile — și era destul de departe de Amber, așa cum se întîmplă de obicei. De data asta, nu eram în căutarea unui loc în care să fiu cu adevărat important. Asta poate deveni fie plictisitor, fie

dificil, și destul de rapid, în funcție de cît de responsabil îți dorești să fii. Acum îmi doream să fiu o nonentitate iresponsabilă și să mă simt bine.

Texorami era un oraș portuar întins, cu zile sufocante și nopți lungi, cu muzică bună, jocuri de noroc douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, dueluri în fiecare dimineață și, între timp, schilodiri pentru cei care n-aveau răbdare. Iar curenții de aer erau fabuloși. Aveam un mic planor roșu, cu care obișnuiam să fac sky-surfing la fiecare două zile. Era o viață plăcută. Băteam la tobe ore în șir într-o pivniță din susul rîului, unde pereții asudau aproape la fel de tare precum clienții, iar fumul îneca luminile ca într-o baie de lapte. Cînd terminam de cîntat plecam să caut distracție, femei sau cărți, de obicei. Și asta îmi ocupa tot restul nopții. Blestematul de Eric! Asta îmi amintește iarăși... Odată m-a acuzat că trișez la cărți, știai asta? Și ăsta e cam singurul lucru la care n-aș trișa. Iau foarte în serios jocul de cărți. Sînt bun și sînt și norocos. Eric nu era nici una, nici alta. Necazul lui e că era atît de priceput în atît de multe lucruri, încît n-ar fi recunoscut nici față de sine că există lucruri pe care alții le pot face mai bine. Dacă-l învingeai în orice însemna că trișai. Într-o noapte a declanșat un scandal monstru — putea să devină grav de tot — dar Gérard și Caine l-au domolit. Recunosc, Caine a fost corect. Atunci mi-a luat apărarea. Sărmanul... Nasol mod de a muri, nu? Gîtul... În orice caz, iată-mă în Texorami, bătînd toba și cucerind femei, cîștigînd la cărți și călărind prin văzduh. Palmieri și mixandre înflorind noaptea. O mulțime de arome plăcute în port — mirodenii, cafea, catran, sare — știi tu. Lume bună, negustori și zilieri — aceleași chipuri ca aproape peste tot. Marinari și drumeți diverși sosind și plecînd. Tipi ca mine trăind la limita lucrurilor. Am petrecut în Texorami mai mult de doi ani fericiți. Pe bune. Fără prea multe contacte cu alții. Doar cîteva ilustrate gen „salutări“ prin intermediul Atuurilor, din cînd în cînd, și cam atît. Amberul îmi ieșise destul de mult din minte. Toate astea s-au schimbat într-o noapte cînd stăteam

cu un ful în mînă și tipul de vizavi de mine încerca să se hotărască dacă blufam sau nu.

Valetul de caro începu să-mi vorbească.

Da, așa a început. Oricum, eram într-o dispoziție ciudată. Tocmai terminasem două mîini foarte bune și încă pluteam în ceruri. Pe deasupra, eram și terminat fizic după o lungă sedință de sky-surfing și nici nu dormisem prea mult cu o noapte înainte. Mi-am zis mai tîrziu că, probabil, o ciudățenie mentală asociată cu Atuurile m-a făcut să mi se pară așa cînd cineva a încercat să mă contacteze și aveam cărți de joc în mînă — orice fel de cărți. De obicei, firește, primim mesajul cu mîinile goale, în afară de cazul în care noi stabilim contactul. Se prea poate ca subconștientul meu — care în clipa aceea era cam de capul lui — să se fi agățat, din obișnuință, de materialul disponibil. Totuși, mai tîrziu am avut motive să mă îndoiesc. Chiar nu știu.

Valetul rosti: „Random“. Apoi chipul se încetșă și zise: „Ajută-mă“. Am început să simt personalitatea, dar era foarte slabă. Totul era foarte slab. Apoi chipul se clarifică și mi-am dat seama că avusesem dreptate. Era Brand. Arăta ca naiba, și părea să fie legat sau înlănțuit de ceva. „Ajută-mă“, rosti iar.

— Sînt aici, am spus. Ce s-a întîmplat?

— ... prizonier, spuse, și încă ceva ce n-am putut distinge.

— Unde? am întrebat.

La aceasta clătină din cap.

— Nu te pot aduce aici, rosti. N-am Atuuri și sînt prea slăbit. Va trebui să ajungi pe drumul cel lung...

Nu l-am întrebat cum reușise să mă contacteze fără Atuul meu. Primul lucru, și cel mai important, era să aflu unde e. L-am întrebat cum l-aș putea localiza.

— Privește foarte de aproape, zise. Amintește-ți fiecare imagine. S-ar putea să nu ți le pot arăta decît o singură dată. Vino înarmat...

Atunci am văzut fundalul — peste umărul lui, dincolo de o fereastră, peste un crenel, nu pot fi sigur. Era undeva departe de Amber, unde umbrele își pierd mințile. Mai departe decît mi-ar plăcea să merg. Dezolant, în culori schimbătoare. Incandescent. Zi fără soare pe cer. Stînci care alunecau pe pămînt precum corăbiile. Și acolo, Brand într-un fel de turn — un mic punct de stabilitate în peisajul curgător. Mi-am amintit, da. Și mi-am amintit prezența supranaturală înfășurată la baza turnului. Strălucitoare. Prismatică. Un fel de supraveghetor, se pare — prea strălucitor ca să-mi dau seama de formă, ca să-i ghicesc mărimea. Apoi, totul dispăru. Într-o clipită. Și iată-mă aici, privind iar la Valetul de caro, cu tipul de vizavi neștiind dacă trebuie să se enerveze pentru lunga mea absență sau să se întrebe dacă nu cumva mi-e rău.

Am închis prăvălia cu o ultimă mîină și m-am dus acasă. M-am întins pe pat, fumînd și reflectînd. Brand se afla încă în Amber cînd plecasem. Totuși, mai tîrziu, cînd mă interesasem de el, nimeni nu știa pe unde bîntuie. Avusese una dintre perioadele lui melancolice, ieșise din ea într-o bună zi și dispăruse. Asta era tot. Nici un mesaj de nici un fel. Nu răspundea, nu vorbea.

Am încercat să examinez situația sub toate aspectele. Era inteligent, al naibii de inteligent. Poate cea mai ascuțită minte a întregii familii. Dăduse de necaz și mă contactase. Eric și Gérard erau tipul de erou, și probabil că s-ar fi aruncat cu bucurie în miezul aventurii. Caine ar fi acceptat din curiozitate, cred. Julian, ca să demonstreze că e mai bun decît noi toți și ca să cîștige puncte în fața tatei. Sau, cel mai simplu, Brand putea să-l fi contactat direct pe tata. Tata ar fi rezolvat cumva situația. Numai că Brand mă chemase pe mine. De ce?

Mi-am imaginat că poate unul sau mai mulți dintre ceilalți erau responsabili de ceea ce se petrecuse. Dacă, să zicem, tata începuse să-l favorizeze... Bine. Știi tu. Eliminarea binelui. Și dacă l-ar fi chemat pe tata, ar fi părut o slăbiciune.

Așa că mi-am reprimat impulsul de a striga după întăriri. El mă contactase și era foarte posibil ca eu să-i tai gîtul destăinuind oricui din Amber faptul că trimisese mesajul. OK. Ce aveam eu de-a face cu asta?

Dacă implica succesiunea și într-adevăr devenise favoritul tatei, mi-am închipuit că ar fi și moduri mai rele în care să-și aducă aminte de mine. Și dacă nu... Existau multe posibilități. Poate că dăduse peste ceva care se petrecea acasă, ceva despre care ar fi fost bine să știu. Eram chiar curios în ceea ce privește mijloacele pe care le folosiseră pentru a evita să folosească Atuurile. Deci curiozitatea, aș spune, m-a determinat să merg de unul singur și să încerc să-l salvez.

Am șters praful de pe Atuurile mele și am încercat să-l contactez din nou. Așa cum probabil te așteptai, nici un răspuns. Apoi am tras un somn zdravăn și am încercat încă o dată dimineata. Din nou, nimic. OK, n-are rost să mai aștept.

Mi-am curățat spada, am mîncat un prînz pantăgruelic și am tras pe mine niște haine ponosite. Am luat și o pereche de ochelari de protecție polarizați. Nu știam cum vor funcționa acolo, dar chestia aia pe post de paznic era al naibii de strălucitoare și niciodată nu strică să încerci ceva nou dacă îți vine vreo idee. Din același motiv, mi-am luat și o armă. Aveam sentimentul că e inutilă — și aveam dreptate. Dar, așa cum am spus, niciodată nu știi pînă nu încerci.

Singura persoană de la care mi-am luat rămas bun a fost un alt baterist, pentru că, înainte de a pleca, m-am oprit să-i dau lui setul meu de tobe. Știam că va avea grijă de ele.

Apoi am coborît la hangar, am pregătit planorul, m-am avîntat în înalturi și am prins un curent de aer potrivit. Părea un mod bun de a o face.

Nu știu dacă ai zburat vreodată prin Umbră; dar... Nu? Ei bine, am zburat peste mare pînă cînd pămîntul a devenit doar o linie neclară înspre nord. Apoi, am văzut cum apele de sub mine capătă culoarea cobaltului, rămîn în urmă și își agită crestele scînteietoare. Vîntul și-a schimbat direcția. M-am

răsucit. M-am întrecut cu valurile înspre coastă sub un cer întunecat. Când am revenit la gurile râului, Texorami dispăruse, fiind înlocuit de kilometri întregi de mlaștini. Am folosit curenții din interior, traversînd și retraversînd fluviul în funcție de noile meandre și răsuciri pe care le achiziționase. Adio cheiuri, șosele, trafic. Arborii erau înalți.

Înspre apus se adunau nori roz, sidefii și galbeni. Soarele trecea de la portocaliu, prin roșu, spre galben. Clatini din cap? Vezi tu, soarele era prețul orașelor. În grabă, le depopulez — sau, mai degrabă, merg pe calea naturii. La altitudinea asta, artefactele îți pot distrage atenția. Nuanțele și textura devin cele mai importante pentru mine. La asta mă refeream când spuneam că zborul e un pic altfel.

Deci, am luat-o spre apus pînă cînd pădurile au cedat locul întinderilor verzi, care se topiră iute, se dispersară, se transformară în cafeniu, bronz, galben. Lucitoare și sfîrîmicioase apoi, grămezi. Prețul acestora a fost o furtună. Am încercat să zbor prin ea cît mai mult, pînă cînd fulgerele au pornit să se intersecteze în apropiere și am început să mă tem că rafalele sînt prea puternice pentru micul planor. Am coborît rapid, dar, ca rezultat, am dat peste mai mult verde dedesubt. Totuși, am reușit să ies din furtună cu un soare galben ferm și strălucitor în spate. După un timp, am obținut iar un deșert, dezolant și vălurit.

Apoi soarele se micșoră și șuvițele de nori îi biciuірă chipul, ștergîndu-l bucățică cu bucățică. Asta era scurtătura care m-a dus mult mai departe de Amber decît fusesem vreodată.

Soarele dispăruse, dar lumina rămăsese; la fel de strălucitoare, dar sinistră acum, fără vreo direcție precisă. Mă deranja la ochi, îmi distrugea perspectiva. Am redus din altitudine, limitîndu-mi cîmpul vizual. Curînd, apărură stînci mari și am căutat formele pe care mi le aminteam. Treptat, acestea apărură.

Efectul de încovoiere, de plutire, era mai ușor de dus la bun sfîrșit în aceste condiții, dar rezultatul mă zăpăcea din punct de vedere fizic. Era chiar mai dificil să apreciez efica-

citarea controlului asupra planorului. Am ajuns mai jos decît credeam și era cît p-aci să mă zdrobesc de o stîncă. Totuși, în cele din urmă, se ridicară fumuri și dansară flăcări exact așa cum mi le reaminteam — fără vreun model prestabilit, doar țîșnînd ici și colo din crevase, găuri, guri de peșteri. Culoarele începură să se amestece după cum îmi aminteam din scurta mea privire. Apoi începu mișcarea propriu-zisă a stîncilor — rotație, plutire, asemenea unor corăbii în derivă într-un loc de unde apar curcubeie.

În clipa aceea, curenții de aer înnebuniseră. Unul după altul, ca niște fîntîni, m-am luptat cu ei cum am putut, dar știam că la altitudinea asta nu pot ține situația sub control prea mult. Am ridicat aparatul la o înălțime considerabilă, uitînd de toate o vreme, în timp ce încercam să-l stabilizez. Cînd am privit din nou în jos, era ca și cum aș fi văzut o regată de aisberguri negre. Stîncile se zbăteau, ciocnindu-se, dîndu-se înapoi, unindu-se iar, rotindu-se, arcuindu-se peste spațiile deschise, trecînd unele printre altele. Apoi am fost izbit, silit să cobor, silit să urc — și am văzut cum a cedat un montant. Le-am dat umbrelor un ultim ghiont, apoi am privit iar. În depărtare se ivise turnul, avînd la bază ceva mai strălucitor decît gheața sau aluminiul.

Șocul final realizase asta. Mi-am dat seama exact în clipa în care am simțit că vînturile declanșaseră o mișcare ciudată. Apoi mai multe cabluri au cedat și m-am trezit coborînd — ca și cum m-aș fi aflat pe o cascadă. Am ridicat botul aparatului, apoi l-am îndreptat brusc în jos, am văzut încotro ne duceam și am sărit în ultima clipă. Sărmanul planor a fost pulverizat de unul din acei monoliți rătăcitori. Mi-a părut mai rău de aparat decît de zgîrieturile și cucuiele pe care le-am colecționat.

Apoi a trebuit să mă mișc rapid, pentru că spre mine se îndrepta un deal. Am cotit amîndoi, din fericire în direcții diferite. N-aveam nici cea mai vagă idee despre forța lor motrice și, la început, n-am sesizat nici un model prestabilit în mișcarea lor. Solul varia de la cald la extrem de fierbinte și, o dată cu

fumul și jeturile de flăcări ocazionale, gaze rău mirositoare emanau prin numeroasele deschideri din pământ. M-am grăbit spre turn, urmînd în mod voit o cale neregulată.

Mi-a luat mult timp să acopăr distanța. Cît de mult, nu știu exact, din moment ce nu mai aveam o cale de a măsura timpul. Totuși, începusem să observ unele mișcări regulate interesante. Mai întîi, stîncile mai mari se deplasau cu o viteză mai mare decît cele mici. Apoi, parcă se deplasau pe o orbită una față de cealaltă — rotații în rotații în rotații, mai largi sau mai mici, dar fără a sta locului o clipă. Poate că mobilul prim era un fir de praf sau o unică moleculă — undeva. N-aveam nici timpul, nici dorința de a mă avînta într-o încercare de a determina centrul chestiunii. Avînd asta în minte, am reușit să observ însă, pe măsură ce înaintam, îndeajuns de multe ca să fiu în stare să anticipez un număr de ciocniri ale stîncilor cu mult în avans.

Așadar, Cavalerul Random sosi la turnul întunecat*, da, cu arma într-o mînă, cu spada în cealaltă. Ochelarii îmi atîrnau de gît. Cu tot fumul și lumina confuză, nu voiam să-i folosesc pînă cînd nu avea să fie absolut necesar.

Acum, din nu se știe ce motiv, stîncile ocoleau turnul. Deși părea că stă pe un deal, mi-am dat seama, pe măsură ce mă apropiam, că ar fi fost mai corect să spun că stîncile excavaseră un lighean enorm în apropiere. Din unghiul meu, nu puteam spune totuși dacă efectul era al unei insule sau al unei peninsule.

Am alergat prin fum și prundiș, evitînd jeturile de foc care țîșneau din crăpături și găuri. În cele din urmă am urcat povîrnișul, abătîndu-mă din drum. Apoi, mai multe clipe am stat într-un loc la adăpostul eventualelor priviri din turn. Mi-am verificat armele, mi-am controlat respirația și mi-am

* „Childe Roland to the Dark Tower Came” — poem de Robert Browning (1885). (n. red.)

pus ochelarii de protecție. O dată puse toate la punct, am depășit locul și m-am ghemuit.

Da, se vedea bine. Și da, fiara era în așteptare.

Era înspăimântătoare, da, deoarece, într-un fel, era și destul de frumoasă. Avea un corp de șarpe cu circumferința cât un butoi, cu un cap cam ca un imens ciocan cu vîrf spintecat, dar conic la capăt. Ochiul, un verde foarte pal. Și transparent ca sticla, cu linii foarte fine care păreau a fi solzi. Materia care îi circula în vene era, de asemenea, destul de clară. Priveai exact în ea și îi vedeai organele — opace sau tulburi, după caz. Puteai să te zăpăcești numai privind cum funcționau. Și avea o coamă stufoasă, ca niște ghimpi din sticlă, pe cap și în jurul gâtului. Mișcarea fiarei cînd mă văzu, ridicînd capul și îndreptîndu-l înainte, era ca o apă curgătoare — apă vie, parcă, un fluviu fără albie, fără maluri. Ceea ce aproape că m-a făcut să îngheț totuși a fost că puteam să-i văd interiorul stomacului. Acolo se afla un bărbat parțial digerat.

Am ridicat arma, am țintit ochiul cel mai apropiat și am apăsat pe trăgaci.

Deja ți-am spus că n-a funcționat. Așa că am zvîrlit arma, am țîșnit spre stînga mea și m-am repezit spre partea ei dreaptă, țintindu-i ochiul cu spada.

Știi cît de dificil poate fi să ucizi făpturi construite ca o reptilă. Am hotărît pe loc să încerc să orbesc creatura și să-i despic limba, ca un prim punct pe ordinea de zi. Apoi, fiind destul de iute de picior, probabil că aveam ceva șanse de a mă apropia ca s-o decapitez. Apoi s-o las să se încurce singură în noduri pînă se oprește. Speram, de asemenea, că o să fie leneșă pentru că încă mai avea pe cineva de digerat.

Dacă atunci era leneșă, mă bucur că nu trecusem pe acolo mai devreme. Își feri capul din calea spadei și mă izbi în timp ce eram încă dezechilibrat. Ciocanul alunecă de-a lungul pieptului și chiar m-am simțit de parcă fusesem izbit de un ciocan gigantic. M-am prăbușit cît eram de lung.

Am continuat să mă rostogolesc ca să ies din raza ei de acțiune, ajungînd aproape de capătul taluzului. Am reușit să mă ridic în picioare în timp ce creatura se deșiră, îndreptîndu-se spre mine, și apoi se retrase, după care își repezi din nou capul, la vreo cinci metri deasupra mea.

Știu al naibii de bine că Gérard ar fi ales acel moment pentru a ataca. Nenorocitul ăla solid s-ar fi năpustit cu spada lui monstruoasă și ar fi despicat creatura în două. Apoi probabil că făptura s-ar fi răsucit în jurul lui, iar el ar fi ieșit din luptă cu doar cîteva vîntăi. Poate și cu sînge curgîndu-i din nas. Benedict n-ar fi ratat ochiul. Ar fi avut cîte un ochi în fiecare buzunar și ar fi jucat fotbal cu capul creaturii în timp ce ar fi scris o notă de subsol pentru Clausewitz*. Dar ei sînt tipul de erou adevărat. Eu am rămas acolo pe loc, cu vîrfurile spadei atîntit în sus, cu ambele mîini pe mîner, cu coatele pe șolduri, cu capul cît mai departe de creatură posibil. Mai degrabă aș fi vrut să o iau la fugă și s-o las așa pe ziua de azi. Numai că știam că, dacă aș fi încercat asta, capul ăla s-ar fi coborît și m-ar fi strivit.

Strigăte dinspre turn semnalau că fusesem observat, dar nu eram în stare să privesc acolo și să văd ce se petrece. Atunci am început să înjur creatura. Îmi doream să atace și să se termine odată, într-un fel sau altul.

Cînd o făcu, într-un tîrziu, m-am eschivat, mi-am răsucit trupul și am balansat vîrfurile spadei spre ținta mea.

Partea mea stîngă era parțial amortită de lovitură și mă simțeam ca și cum mă afundasem în pămînt cu zeci de centimetri. Cumva, am reușit să rămîn pe verticală. Da, am făcut totul ca la carte. Manevra se desfășurase exact cum sperasem și plănuisem.

* Carl Phillip Gottfried von Clausewitz (1780-1831), istoric și teoretician militar. Cea mai cunoscută lucrare a sa este „Vom Kriege“ („Despre război“). (n. red.)

Cu excepția rolului creaturii. Nu coopera prin producerea convulsiilor specifice morții.

De fapt, începuse să se ridice.

Îmi luase și spada cu ea. Mînerul ieșea din orbita ochiului stîng, vîrfu țîșnea ca un alt ghimpe al coamei de pe ceafă. Am avut sentimentul că echipa din ofensivă avea probleme.

În clipa aceea, începură să-și facă apariția niște siluete — lent, precaut — printr-o deschizătură de la baza turnului. Erau înarmate și arătau oribil, iar eu presimțeam că nu erau de partea mea.

OK. Știu cînd e timpul să împachetez și să sper că o să am o zi mai bună altădată.

— Brand! am urlat. Sînt eu, Random! Nu pot să trec! Îmi pare rău!

Apoi m-am răsucit, am luat-o la fugă și am sărit peste capăt, în locul în care stîncile făceau lucruri neliniștitoare. M-am întrebat dacă alesesem cel mai potrivit moment ca să cobor.

Ca în multe alte cazuri, răspunsul era da și nu.

Nu era genul de săritură pe care s-o fac din alte motive decît acelea care predominau acum. Am ajuns jos viu, dar asta era oarecum o figură de stil. Eram amețit și mult timp am crezut că mi-am rupt glezna.

Lucrul care m-a determinat să mă mișc iar a fost un zgomot brusc de deasupra și răpăitul pietrișului pe lîngă mine. Cînd mi-am reglat din nou ochelarii și am privit în sus, am văzut că fiara hotărîse să coboare și să-și termine treaba. Își șerpuia apariția în josul povîrnișului; zona capului era opacă și întunecată acolo unde o străpunsesem mai devreme.

M-am ridicat. Am îngenuncheat. Mi-am pipăit glezna; nu mă puteam folosi de ea. Nimic în jur care să-mi servească drept cîrjă. OK. M-am tîrît. Depart. Ce altceva puteam să mai fac? Să mă depărtez cît mai mult și, între timp, să mă gîndesc adînc.

Salvarea a fost o stîncă — una dintre cele mai mici, mai lente, doar de mărimea unei camionete. Cînd am văzut-o

apropiindu-se mi-am dat seama că ăsta e mijlocul de transport pentru mine, dacă reușesc să mă îmbarc. Poate putea să îmi ofere chiar și un pic de siguranță. Cele rapide, cu adevărat masive, păreau a avea cea mai mare putere.

Cu asta în minte, le-am observat pe cele mari care o însoțeau pe a mea, am estimat traseele și vitezele lor, am încercat să apreciez mișcarea întregului sistem, m-am pregătit pentru momentul respectiv, pentru efort. În același timp, ascultam cum se apropie fiara, auzeam strigătele trupelor de la baza malului, mă întrebam dacă cineva de-acolo de sus punea pariu pe șansele mele de scăpare și cu ce pronostic.

Cînd a sosit clipa, am pornit. Am trecut peste prima stîncă mare fără probleme, dar a trebuit să aștept ca următoarea să treacă mai departe. Am riscat traversînd calea ultimei. A trebuit s-o fac ca să mă încadrez în timp.

Am reușit pasul potrivit la momentul potrivit și am fost tîrît vreo cinci metri înainte de a mă putea ridica de pe pămînt. Apoi m-am tîrît spre vîrfurile ei incomode, m-am întins acolo și am privit înapoi.

Fusese cît p-aci. Și încă era, pentru că fiara era pe urmele mele, cu ochiul rămas întreg urmărind stîncile mari care se roteau.

De deasupra am auzit un vaiet dezamăgit. Apoi, fapăturile au pornit-o în josul povîrnișului, urlînd ceea ce am luat drept încurajări adresate fiarei. Am început să-mi masez glezna. Am încercat să mă relaxez. Bruta traversă pe deasupra, trecînd prin spatele primei stînci mari în timp ce aceasta completa o altă orbită.

Cît de departe puteam să mă deplasez prin Umbră înainte să mă ajungă creatura? m-am întrebat. E-adevărat, era o mișcare constantă, o schimbare a texturilor...

Creatura așteaptă o a doua stîncă, lunecă în spatele ei, ajunsă în dreptul meu, se apropie.

Umbră, Umbră, zboară iar —

În clipa aceea, luptătorii se aflau aproape de baza povârnișului. Fiara era în așteptarea clipei potrivite — la următoarea rotație a satelitului dinspre interior. Știam că era capabilă să se dea înapoi suficient ca să mă înșface de pe poziția mea.

— *Vino-n viață și mînjește dar!*

Pe măsură ce mă roteam și alunecam am prins materia Umbrei, m-am cufundat în starea ei, am acționat asupra texturilor, de la posibil la probabil spre real, am simțit-o venind cu o răsucire delicată, i-am dat avîntul necesar la momentul potrivit...

Veni dinspre partea nevăzută a fiarei, firește. O stîncă imensă, înclinîndu-se ca și cum ar fi fost un camion scăpat de sub control...

Ar fi fost mai elegant s-o terciuiesc între două stînci. Totuși, nu aveam vreme de finețuri. Pur și simplu am trecut peste ea și am lăsat-o acolo, zvîrcolindu-se în traficul de granit.

Cîteva clipe mai tîrziu însă, inexplicabil, trupul zvîrcolindu-se și ciopîrțit se ivi brusc deasupra solului și se înalță spre cer, răsucindu-se. Continuă mișcarea, izbit de vînturi, micșorîndu-se, micșorîndu-se, dispărînd.

Stîncă pe care mă aflam mă purtă mai departe, lent, constant. Întregul model era în mișcare. Tipii de la baza turnului se sfătuiră la grămadă și hotărîră să plece în urmărirea mea. Se deplasară de la baza povârnișului, începînd să-și croiască drum peste cîmpie. Dar asta nu mi se părea cu adevărat o problemă. Urma să trec cu stîncă mea prin Umbră, lăsîndu-i la distanță de cîteva universuri. Aceasta era de departe cea mai bună soluție pentru mine. Fără îndoială că mi-ar fi fost mai greu să-i iau prin surprindere decît în cazul fiarei. Una peste alta, era teritoriul lor; erau prudenți și în plină formă.

Am scos ochelarii și mi-am examinat din nou glezna. M-am ridicat în picioare o clipă. Era foarte inflamată, dar îmi susținea greutatea. M-am rezemat încă o dată și mi-am îndreptat gîndurile spre ceea ce se petrecuse. Îmi pierdusem spada și acum nu prea mai eram în formă. În aceste condiții, mai bine să nu

continuu aventura. Știam că fac lucrul cel mai sigur și mai înțelept plecînd naibii de-acolo. Aflasem destule despre amplasament și împrejurimi astfel încît șansele mele să fie mai bune data viitoare. În regulă...

Cerul strălucea deasupra mea, culorile și umbrele își pierduseră ceva din mișcarea lor aleatorie și șerpuitoare. Flăcările începură să-și piardă din intensitate. Bun. Norii începură să-și găsească locul pe cer. Excelent. Curînd, o strălucire clară apăru în spatele unui pîlc de nori. Superb. Cînd avea să dispară, un soare urma să atîrne din nou în ceruri.

Am privit înapoi și am fost surprins să văd că încă eram urmărit. Totuși, se prea poate să nu fi tratat cum trebuie analogul lor în această felie a Umbrei. Niciodată nu trebuie să presupui că ai avut grijă de absolut totul cînd te grăbești. Așa că...

Am modificat din nou Umbra. Stîncă își schimbă cursul în mod gradat, își modifică forma, își pierdu sateliții, se deplasă în linie dreaptă spre ceea ce urma să devină vestul. Deasupra mea, norii se dispersară și un soare palid își făcu apariția. Am mărit viteza. Asta trebuia să pună totul în ordine. Ajunsesem categoric într-un alt tărîm.

Dar nu a fost așa. Cînd am privit iar, soldații își continuau urmărirea. E adevărat, cîștigasem ceva distanță de ei. Dar tot erau pe urmele mele.

Ei bine, e-n ordine. Adesea se întîmplă asemenea lucruri. Existau, desigur, două posibilități. Cu mintea încă destul de confuză după cele întîmplate, nu acționasem ideal și îi trăsesem și pe ei după mine. Sau menținusem o constantă unde ar fi trebuit să rețin o variabilă — adică să mă fi deplasat într-un loc și, în mod inconștient, să fi cerut ca și elementul de urmărire să fie prezent. Soldați diferiți, dar tot urmărindu-mă.

Mi-am masat din nou glezna. Soarele căpătase o nuanță portocalie. Un vînt din nord ridicase un ecran de praf și nisip pe care-l agătase înapoia mea, împiedicîndu-mă să zăresc

urmăritorii. M-am năpustit spre vest, unde apăruse acum un șir de munți. Timpul se afla într-o fază de distorsiune. Glezna mea era un pic mai bine.

M-am odihnit un timp. Stînca mea era destul de confortabilă pentru un bolovan. N-avea nici un sens să o iau la goană cînd totul părea că se desfășoară lin. Mi-am întins oasele, mi-am pus mîinile la ceafă și am privit cum se apropie munții. M-am gîndit la Brand și la turn. E clar că acela era locul. Totul era exact așa cum îl zărisem fugitiv în imaginea pe care mi-o dăduse. Cu excepția gărzilor, desigur. Am hotărît că va trebui să o iau prin zona potrivită din Umbră, să recrutez o cohortă proprie, apoi să mă întorc să-i fac praf. Da, atunci totul avea să fie în ordine...

După un timp, m-am întins, m-am rostogolit pe burtă și m-am uitat înapoi. Blestemat să fiu dacă nu erau pe urmele mele! Chiar cîștigaseră ceva teren.

Firesc, m-am enervat. La naiba cu zborul! Se jucau cu focul, foc urma să fie.

M-am ridicat în picioare. Glezna era doar pe jumătate inflamată, un pic amortită. Mi-am ridicat brațele și am căutat umbrele pe care le voiam. Le-am găsit.

Încet-încet, stînca se abătu de la cursul drept într-un arc de cerc, direcționat spre dreapta. Curba se strînse. Am descris o parabolă și m-am îndreptat înapoi către soldați, cu viteza crescînd gradat pe măsură ce înaintam. Nu mai era timp să declanșez o furtună în spatele meu, deși mă gîndeam că ar fi fost de mare efect dacă mi-ar fi reușit.

Cînd m-am năpustit spre ei — erau cam două duzini — începură, cu prudență, să se răspîndească. Unii nu izbutiră, totuși. Am descris o nouă curbă și m-am întors imediat.

Am fost cutremurat la vederea mai multor cadavre plutind în aer, șiroind de sînge, două dintre ele aflîndu-se deja deasupra mea.

Eram aproape de cel de-al doilea atac cînd am constatat că unii dintre soldați săriseră pe stînca mea cînd trecusem

printre ei. Primul scoase spada și mă atacă. I-am blocat brațul, i-am luat arma și l-am azvîrlit jos. Bănuiesc că în clipa aceea am devenit conștient de ghearele de pe dosul mîinilor lor. Fusesem zgîriat de ale lui.

Între timp, ajunseseam ținta unor rachete cu formă curioasă venite de jos, încă doi tipi veneau spre mine și se pare că alți cîțiva se suiseră pe stîncă.

Ei bine, pînă și Benedict bate uneori în retragere. Măcar le-am lăsat supraviețuitorilor ceva de care să-și amintească.

Am dat drumul umbrelor, am smuls o roată cu țepi din șold, o alta din coapsă, am retezat brațul cu care ținea spada al unui individ și l-am izbit în stomac, m-am lăsat în genunchi ca să evit o lovitură sălbatică a următorului și l-am cosit la picioare cu o ripostă. Zbură și el.

Mai erau încă cinci care încercau să urce, iar eu mă îndreptam încă o dată spre vest, lăsînd probabil vreo duzină să se regrupeze pe nisipul dinapoia mea, cu un cer plin de cadavre hăcuite deasupra lor.

Am avut noroc cu următorul, pentru că l-am prins aproape de margine. Gata și cu el, și au rămas patru.

În timp ce mă ocupasem de el, totuși, apăruseră încă trei, simultan, în trei colțuri diferite.

M-am năpustit asupra celui mai apropiat și l-am trimis rapid pe lumea cealaltă, numai că ceilalți doi izbutiseră să se cațere și mă atacară în timp ce mă ocupam de primul. În timp ce le respingeam atacul, ultimul urcă și li se alătură.

Nu erau toți la fel de buni, dar locul se aglomera și asupra mea erau îndreptate o mulțime de vîrfuri și tăișuri ascuțite. Continuam să parez și să mă mișc, încercînd să-i fac să se blocheze unul pe altul, să-și stea unul altuia în drum. În parte am reușit, și cînd am avut cea mai bună poziție pe care m-am gîndit că o pot obține, m-am năpustit asupra lor, așezîndu-mă cu cîteva tăieturi — a trebuit să las un pic garda jos —, dar despicînd un craniu în schimbul rănilor mele. Se prăbuși peste

marginile și-l luă pe al doilea cu el într-o încâlceală de membre și harnașamente.

Din nefericire, mocofanul nesăbuit îmi luase spada, înfiptă în cine știe ce despicătură osoasă pe care alesese să o interpună când l-am izbit. Era, în mod evident, ziua mea de pierdut spade, și m-am întrebat dacă horoscopul meu ar fi menționat asta dacă m-aș fi gândit să-l consult înainte să pornesc la drum.

Oricum, m-am mișcat rapid pentru a evita lovitura ultimul ins. Făcînd asta, am alunecat pe o baltă de sînge și am derapat spre partea din față a stîncii. Dacă mi-aș fi continuat alunecarea, stîncă ar fi trecut peste mine, lăsînd acolo un Random extraplat, ca un covor exotic care să-i uimească și să-i încînte pe viitorii drumetși.

Făcînd asta, am alunecat pe o baltă de sînge și am derapat spre partea din față a stîncii. Dacă mi-aș fi continuat alunecarea, stîncă ar fi trecut peste mine, lăsînd acolo un Random extraplat, ca un covor exotic care să-i uimească și să-i încînte pe viitorii drumetși.

Am rîciit stîncă în căutarea unor puncte de sprijin, iar tipul făcu doi pași rapizi spre mine, ridicînd spada ca să mă facă să împărtășesc soarta tovarășului său.

L-am înșfăcat de gleznă, totuși, și asta mă opri foarte frumos din alunecare — și al naibii să fiu dacă cineva nu și-a ales fix momentul ăla să încerce să dea de mine prin intermediul Atuurilor.

— Sînt ocupat! am urlat. Sună mai tîrziu! și mișcarea mi-a fost oprită pe măsură ce tipul se rostogoli, zăngăni și continuă să alunece.

Am încercat să-l apuc înainte de a se transforma în covor, dar n-am fost suficient de rapid. Voiam să-l salvez ca să-l pot interoga. Totuși, situația mea era mai mult decît satisfăcătoare. M-am îndreptat spre vîrf și spre centrul stîncii ca să supraviețuiesc și să meditez.

Supraviețuitorii erau încă pe urmele mele, dar aveau un avans considerabil. Pentru moment, nu trebuia să-mi fac griji

despre un nou abordaj. Destul de bine. Mă îndreptam încă o dată spre munți. Soarele pe care îl invocasem începea să mă coacă. Eram ud learcă de transpirație și sînge. Rănilor începeau să mă sîciie. Îmi era sete. Curînd, curînd, am hotărît, va începe să plouă. Înainte de orice, să am grijă de asta.

Așa încît am declanșat preliminariile unei schimbări în această direcție: comasarea norilor, creșterea, întunecarea...

Am atîpit undeva pe drum, am avut un vis incoerent despre cineva care încerca iar să ajungă la mine, dar fără să reușească. Dulce întunecime.

M-a trezit ploaia, bruscă și dură. Nu puteam spune de unde provine întunericul din cer, de la furtună, de la noapte sau de la ambele. Era totuși mai răcoare și mi-am întins mantia și am zăcut acolo cu gura deschisă. Din timp în timp, storcean umezeala de pe mantie. Într-un sfîrșit, mi-am potolit setea și am început să mă simt din nou curat. Stîncă devenise atît de lunecoasă încît mă temeam să mă deplasez pe ea. Munții se aflau mult mai aproape, cu piscurile subliniate de fulgerele dese. În direcția opusă, lucrurile erau prea întunecate ca să pot spune dacă următorii erau încă acolo. Ar fi fost destul de dur pentru ei să-și continue drumul, dar în general nu e o politică bună să te bazezi pe presupuneri atunci cînd călătorești prin umbre stranii. Eram un pic iritat pentru că adormisem, dar fiindcă nu se iscase nimic rău din asta, mi-am tras mantia udă peste mine și am hotărît să-mi acord iertarea. Am pipăit după țigările pe care le luasem cu mine și am descoperit că aproape jumătate din ele supraviețuiseră. După a opta încercare, am jonglat cu umbrele destul cît să obțin un foc. Apoi am stat fumînd în ploaie. Era o stare plăcută și nu m-am învrednicit să schimb ceva ore întregi.

Cînd furtuna se opri în sfîrșit și cerul se limpezi, era o noapte plină de constelații ciudate. Frumoasă totuși, cum sînt nopțile în deșert. Mult mai tîrziu, am sesizat că urcam ușor și stîncă mea începea să încetinească. Ceva începea să se întîmple în privința regulilor fizicii care țineau situația sub

control. Vreau să spun că povîrnişul nu părea atît de abrupt încît să influenţeze viteza noastră atît de radical pe cît o făcuse. Nu voiam să schimb Umbra într-o direcţie care probabil m-ar fi îndepărtat din drumul meu. Doream să revin într-o zonă familiară cît mai curînd posibil — să-mi găsesc calea către un tărîm unde anticipările mele instinctive ale evenimentelor fizice urmau să aibă mai multe şanse de a fi corecte.

Aşa că am lăsat stîncă să se oprească, am sărit de pe ea şi am continuat urcuşul pe povîrniş. Pe măsură ce urcam, am jucat jocul cu Umbrele pe care-l învăţaserăm cu toţii în copilărie. Să treci peste un obstacol — un copac uscat, o aglomereare de stînci — şi să modifice cerul dintr-o parte în alta. Treptat-treptat, am refăcut constelaţiile familiare. Ştiam că voi coborî un munte diferit de cel pe care începusem urcuşul. Rănile încă îmi zvicneau încet, dar glezna nu mă mai sîcîia, era doar puţin țeapănă. Mă odihnisem. Ştiam că pot merge multă vreme. Totul părea a fi din nou în ordine.

A fost un drum lung, dificil din cauză că devenea tot mai abrupt. Dar, în cele din urmă, am găsit un traseu şi asta a simplificat lucrurile. Mi-am croit drum spre înălţimi sub cerurile de-acum familiare, hotărît să înaintez şi să traversez locul pînă dimineată. Pe măsură ce avansam, veşmintele se transformau pentru a se potrivi cu umbra — blugi şi jachetă, mantia mea udă acum un serape*. Am auzit o bufniţă în apropiere, şi, de la mare distanţă din spate jos, veni ceea ce părea a fi urletul unui coiot. Aceste semne ale unui tărîm mai familiar mă făcură să mă simt cumva mai în siguranţă, gonind orice rămăşiţă de disperare care mai rămăsese după fuga mea.

Cam la vreo oră după aceea, am cedat tentaţiei de a mă juca un pic cu Umbra. Nu era chiar atît de improbabil ca un armăsar să rătăcească pe dealurile astea şi, evident, am găsit unul. După vreo zece minute în care ne-am împrietenit, eram

* Sal lung, viu colorat, purtat mai ales de bărbaţii din Mexic. (n. red.)

deja călare pe deșelate și mă îndreptam spre vîrf într-o manieră mai plăcută. Vîntul semăna îngheț dinaintea noastră. Răsări luna și totul începu să sclipească.

Ca să n-o mai lungesc, am călărit toată noaptea, depășind creasta și începînd coborișul cu mult înaintea zorilor. Pe măsură ce coboram, muntele devenea și mai vast deasupra-mi, ceea ce, desigur, se întîmpla exact la momentul potrivit. Pe partea aceasta, lucrurile erau verzi și separate de șosele îngrijite, presărate cu mici locuințe din loc în loc. Deci totul se desfășura în concordantă cu dorința mea.

Dimineata devreme. Mă aflam aproape de baza înălțimilor și blugii mei deveniseră pantaloni militari și aveam o cămașă albă. O vestă de sport ușoară atîrna în fața mea. La mare înălțime, un avion cu reacție străbătea cerul de la un orizont la altul. În jurul meu răsuna cîntecul păsărilor și ziua era blîndă, însorită.

Cam în clipa aceea mi-am auzit rostit numele și am simțit iar atingerea Atuului. L-am extras rapid și am răspuns.

— Da?

Era Julian.

— Random, unde te afli? întrebă.

— Destul de departe de Amber, am răspuns. De ce?

— Te-a contactat vreunul din ceilalți?

— Nu de curînd, am spus. Dar cineva a încercat să ia legătura cu mine ieri. Eram însă ocupat și n-am putut comunica.

— Eu eram. Aici se întîmplă ceva și ar trebui să știi și tu.

— Unde ești? am întrebat.

— În Amber. O serie întreagă de lucruri s-au petrecut de curînd.

— Ca de pildă?

— Tata lipsește de neobișnuit de mult timp. Nimeni nu știe unde e.

— A mai făcut asta și înainte.

— Dar nu fără să lase instrucțiuni și delegații. Întotdeauna făcea așa în trecut.

— Adevărat. Dar de cât timp lipsește?

— De peste un an. Chiar nu știai deloc de toate astea?

— Știam doar că a plecat. Gérard a menționat asta cu ceva vreme în urmă.

— Atunci mai adaugă încă ceva timp la vremea aia.

— M-am prins. Cum ați procedat?

— Asta e problema. Pur și simplu am rezolvat treburile pe măsură ce apăreau. Gérard și Caine se ocupau oricum de flotă, conform ordinelor lui tata. Fără el, iau propriile decizii. Eu mă ocup iar de patrulele din Arden. Nu există, totuși, o autoritate centrală care să arbitreze, să ia decizii politice, să vorbească în numele Amberului.

— Așa că avem nevoie de un regent. Putem să-l tragem la sorti, bănuiesc.

— Nu e așa de simplu. Noi credem că tata e mort.

— Mort? De ce? Cum?

— Am încercat să-l contactăm prin Atuul lui. Încercăm în fiecare zi, de peste jumătate de an deja. Nimic. Tu ce crezi?

Am dat din cap.

— S-ar putea să fie mort, am zis. Ar fi trebuit să dea un semn de viață pînă acum. Totuși, posibilitatea de a fi într-o încurcătură — să zicem, prizonier pe undeva — nu e exclusă.

— O celulă nu reprezintă o piedică pentru Atuuri. Nimic nu reprezintă o piedică. Ar fi putut cere ajutor în clipa în care l-am contactat.

— Nu te pot contrazice. Dar mă gîndeam la Brand în timp ce rosteam asta. Poate că se opune contactului în mod deliberat, totuși.

— În ce scop?

— Habar n-am, dar e posibil. Știi cât e de secretos în anumite privințe.

— Nu, rosti Julian, explicația nu ține. Ar fi dat niște instrucțiuni de operare undeva pe parcurs.

— Ei bine, oricare ar fi motivele, oricare ar fi situația, ce propui să facem acum?

— Cineva trebuie să urce pe tron, spuse.

O simțisem pe parcursul întregului dialog, bineînțeles — ocazia care părea că nu va ieși la iveală.

— Cine? am întrebat.

— Eric pare a fi cea mai bună alegere, răspunse. De fapt, de luni întregi acționează în această calitate. E doar o chestiune de a întocmi toate formele.

— Nu doar ca regent?

— Nu doar ca regent.

— Înțeleg... Da, chiar că s-au petrecut multe în absența mea. Ce zici de Benedict ca propunere?

— El pare a fi fericit acolo unde e, undeva prin Umbră.

— El ce crede despre toate astea?

— Nu e total de acord. Dar nu credem că se va împotrivi. Ar complica prea mult lucrurile.

— Înțeleg... am spus iar. Și Bleys?

— El și Eric au avut cîteva discuții destul de înfierbîntate despre chestiune, numai că armata nu primește ordinele de la Bleys. A părăsit Amberul cu trei luni în urmă. Ar putea crea ceva necazuri mai tîrziu. Dar măcar știm la ce să ne așteptăm.

— Gérard? Caine?

— Vor fi de partea lui Eric. Mă-ntrebam despre tine.

— Ce știi despre fete?

Ridică din umeri.

— Încearcă să ia lucrurile cum sînt. Nici o problemă.

— Nu cred despre Corwin că...

— Nimic nou. E mort. O știm cu toții. Monumentul lui e acoperit de praf și iederă de secole întregi. Dacă nu, atunci s-a despărțit intenționat de Amber pentru vecie. Nici un pericol din partea lui. Acum mă întreb în ce ape te scalzi tu.

Am chicotit.

— Nu prea mă aflu în poziția în care să am opinii puternice.

— Trebuie să știm acum.

Am încuviințat.

— Întotdeauna am reușit să simt cea mai mică adiere de vînt, am spus. Niciodată nu navighez contra.

Zîmbi și îmi întoarse încuviințarea.

— Foarte bine, spuse.

— Cînd e încoronarea? Presupun că sînt invitat.

— Desigur, desigur. Dar data nu a fost încă stabilită. Mai sînt încă de rezolvat cîteva probleme minore. De îndată ce se va stabili data în calendar, unul dintre noi te va contacta.

— Mulțumesc, Julian.

— Deocamdată, la revedere, Random.

Și am rămas pe loc năucit multă vreme, înainte de a porni din nou mai departe. Cît timp petrecuse Eric punînd la cale asta? m-am întrebat. Multe din jocurile politice din Amber puteau fi elaborate rapid, dar înscenarea părea rezultatul unei gîndiri și elaborări pe termen lung. Firește că eram suspicios în ceea ce privea implicarea lui în situația lui Brand. Nu mă puteam abține să mă gîndesc la posibilitatea de a avea și el un amestec în dispariția lui tata. Asta ar fi presupus mult de lucru și ar fi trebuit pusă la punct o capcană care să nu dea greș. Dar, cu cît reflectam mai mult, cu atît mai mult începeam să îl cred în stare de asta. Ba chiar mi-am reamintit cîteva vechi speculații despre rolul lui în dispariția ta, Corwin. Dar, pe nepregătite, nu mi-a venit în minte nimic din ce aș fi putut face în această situație. Să merg înainte, mi-am imaginat, dacă acolo e puterea. Rămii în grațiile ei...

Totuși... Întotdeauna o poveste ar trebui privită din mai multe unghiuri. Am încercat să mă decid unde aș putea găsi un unghi favorabil. În timp ce mă gîndeam la asta, ceva mi-a atras atenția cînd am aruncat o privire înapoi și în sus, admirînd iarăși înălțimile de pe care încă nu coborîsem total.

Am văzut un grup de călăreți în apropierea vîrfului. Aparent traversaseră aceeași cale pe care o urmasem și eu. Nu i-am putut număra cu exactitate, dar păreau aproape o duzină — un grup destul de mare ca să se afle întîmplător chiar în

același loc și în acel moment. Și cînd am văzut că o apucă exact pe același drum pe care venisem eu, mi s-a ridicat părul pe ceafă. Dar dacă...? Dacă erau aceiași tipi? Pentru că simțeam că ei sînt.

Individual, nu reprezentau o problemă. Chiar și vreo doi nu contau cine știe ce. Nu despre asta e vorba. Înfricoșător era că, dacă se dovedeau a fi cine credeam eu că sînt, atunci nu eram singurii cu însușirea de a manipula Umbra într-o manieră sofisticată. Însemna că altcineva era capabil de un truc pe care toată viața l-am crezut proprietatea exclusivă a familiei noastre. Adaugă la asta faptul că erau paznicii lui Brand și intențiile lor asupra familiei — sau cel puțin o parte a ei — nu păreau chiar atît de îngăduitoare. Am transpirat brusc la ideea unor inamici care și-ar putea măsura puterile cu cea mai mare forță a noastră.

Firește, se aflau prea departe de mine ca să știu dacă erau cu adevărat cine credeam eu. Dar trebuie să explorezi fiecare întîmplare neprevăzută dacă vrei să cîștigi jocul supraviețuirii. Oare Eric găsisese sau antrenase sau crease niște făpturi speciale ca să-l slujească în această calitate particulară? Împreună cu tine și cu Eric, Brand avea una dintre cele mai ferme revendicări legate de succesiune... Asta nu înseamnă că mă îndoiesc de legitimitatea revendicării tale, la naiba! Știi tu ce vreau să spun. Trebuie să aduc vorba despre asta ca să-ți arăt cum gîndeam la momentul respectiv. Asta-i tot. Așadar, Brand se bazase pe o revendicare destul de întemeiată dacă se aflase în poziția de a exercita presiuni. Cu tine scos din peisaj, el era principalul rival al lui Eric cînd venea vorba de a da o nuanță legală afacerii. Adunînd asta cu starea lui și cu abilitatea acelor indivizi de a traversa Umbra, Eric mi-a apărut mult mai sinistru. Eram mai înfricoșat de gîndul acesta decît de călăreții înșiși, cu toate că nici ei nu mă încîntau peste măsură. Mi-am zis că e mai bine să fac rapid mai multe lucruri: să vorbesc cu altcineva din Amber și să-l fac să mă transporte prin Atu.

OK. M-am decis rapid. Gérard părea a fi cea mai sigură alegere. E destul de deschis, neutru. Cinstit în majoritatea cazurilor. Și, după spusele lui Julian, rolul lui Gérard în toată afacerea părea destul de pasiv. Adică nu voia să se opună mișcării lui Eric în mod activ. Nu va dori să creeze mari nechezuri. Nu înseamnă că era de acord. Probabil era doar bătrînul conservator Gérard. O dată luată hotărîrea asta, am întins mîna după pachetul meu de Atuuri și aproape că am urlat. Dispăruse.

Am scotocit în fiecare buzunar. Luasem pachetul cînd plecasem din Texorami. Se prea poate să le fi pierdut oriunde în acțiunile din zilele trecute. În mod sigur fusesem bătut și azvîrlit destul în dreapta și-n stînga. Și fusese o zi potrivită pentru pierdut lucruri. Am compus o complicată litanie de blesteme și mi-am înfipt călcîiele în burta calului. Trebuia să mă mișc repede ca să gîndesc și mai repede. Primul lucru era să ajung într-un loc plăcut, aglomerat, civilizat, unde un asasin de factură mai primitivă să fie în dezavantaj.

Grăbindu-mă spre poalele dealului, îndreptîndu-mă către unul din drumuri, am acționat asupra Umbrei — destul de subtil de data asta, folosind fiecare bucățică de talent pe care o puteam aduna. Doar două lucruri îmi doream în clipa asta: un asalt final asupra posibililor urmăritori și o cale mai rapidă spre un loc de refugiu.

Universul sclipi și făcu un dans final, devenind California pe care o căutasem. Un zgomot scrișnit, ca un mîrîit, îmi ajunse la urechi drept acordul final pe care-l dorisem. Privind îndărăt, am văzut cum o secțiune a dealului se desprinde, aproape în ralanti, și alunecă direct spre călăreți. Ceva mai tîrziu, descălecasem și mă îndreptam spre drum, cu veșmintele chiar mai proaspete și de și mai bună calitate. Nu eram sigur de perioada anului și mă întrebam cum o fi vremea la New York.

Peste puțin timp, autobuzul pe care-l anticipasem se apropie și i-am făcut semn să oprească. Am găsit un loc la fereastră,

am fumat un timp și am privit peisajul. După o vreme, am ațipit.

Nu m-am trezit decît tîrziu după-amiaza, cînd am ajuns într-un terminal. Eram lihnit de foame și am hotărît să mîncînc ceva înainte de a face rost de un taxi pînă la aeroport. Așa cî am cumpărat trei cheeseburgeri și două beri cu vechii mei dolari din Texorami. Mi-au trebuit vreo douăzeci de minute pînă am fost servit și am mîncat. Părăsind snack barul, am văzut cîteva taxiuri stînd degeaba în fața intrării. Înainte de a lua unul, am hotărît totuși să fac o oprire importantă la toaleta de bărbați.

În cel mai nepotrivit moment la care te poți gîndi, șase cabine se deschiseră în spatele meu și ocupanții lor se năpustiră asupra mea. Am recunoscut ghearele de pe dosul mîinilor, fîlcile imense, ochii roșii. Nu numai cî dăduseră peste mine, dar acum erau îmbrăcați în aceleași veșminte acceptabile ale oricîruia din jur. Dispăruseră orice eventuale îndoieli cu privire la puterea lor asupra Umbrei.

Din fericire, unul dintre ei a fost mai iute decît ceilalți. De asemenea, poate din cauza staturii, probabil cî nu-și dăduseră seama total de puterea mea. L-am înșfăcat pe primul de partea de sus a brațului, evitînd acele baionete de mînă pe care le etala, l-am împins în față, l-am ridicat și l-am aruncat peste ceilalți. Apoi m-am răsucit și am luat-o la fugă. Am spart ușa în drumul spre ieșire. Nu m-am oprit nici măcar să-mi trag fermoarul pînă cînd n-am ajuns în taxi și șoferul a pornit în trombă.

Destul. Nu mai aveam în minte doar un simplu refugiu. Voiam să pun mîna pe un set de Atuuri și să-i spun cuiva din familie despre indivizii ăia. Dacă erau creaturile lui Eric, ceilalți trebuiau să știe de existența lor. Dacă nu, atunci trebuia să i se spună lui Eric. Dacă indivizii ăia își puteau croi astfel drum prin Umbră, poate cî și alții erau în stare. Orice ar fi reprezentat, era posibil ca, într-o bună zi, să constituie o amenințare pentru Amber însuși. Dar presupunînd — doar

presupunînd — că nu era implicat nimeni dintre cei de acasă? Dacă tata și Brand erau victimele unui inamic total neașteptat? Atunci se pusese la cale ceva mare și amenințător, iar eu dădusem exact peste asta. Asta ar fi un motiv excelent ca să mă vineze pînă la capăt. Mi-ar dori pielea cu orice preț. Minte mea o luase razna. E posibil ca ei să mă direcționeze către un fel de capcană. Nu spune nimeni că singurele care există sînt cele vizibile.

Am încercat să-mi stăpînesc emoțiile. Rînd pe rînd, trebuie să rezolvi lucrurile pe măsură ce apar, mi-am spus. Asta-i tot. Divorțează sentimentele de speculații, sau cel puțin alocă fonduri pentru pensia alimentară. Aceasta e umbra surorii Flora. Locuiește în celălalt capăt al continentului, într-un loc numit Westchester. Să ajung la un telefon, să sun la informații și s-o contactez. Să-i spun că e urgent și să-i cer adăpost. Nu-ți poate refuza asta, chiar dacă te urăște. Apoi sari într-un avion și ajungi naibii acolo. Poți face speculații între timp dacă vrei, dar acum rămîi calm.

Așa că am telefonat de la aeroport și mi-ai răspuns tu, Corwin. Aceasta a fost variabila care a distrus toate ecuațiile posibile pe care le jonglasem — tu, apărînd brusc în acel timp, acel loc, acel punct al evenimentelor. Am profitat de ocazie cînd mi-ai oferit protecție și nu doar pentru că-mi doream protecție. Probabil că i-aș fi putut termina pe cei șase indivizi de unul singur. Dar nu mai era așa. *M-am gîndit că erau ai tăi.* Mi-am imaginat că ai stat în expectativă tot timpul, așteptînd momentul potrivit ca să intervii. Acum, mă gîndeam, erai pregătit. Asta explica totul. Îl scosesei din joc pe Brand și erai pe punctul de a-ți folosi zombii tăi rătăcitori prin Umbră în scopul de a te întoarce și a-l prinde pe Eric pe picior greșit. Doream să fiu de partea ta pentru că îl uram pe Eric și pentru că știam că totdeauna faci planuri cu grijă și că, de obicei, obții ceea ce îți pui în minte. Am amintit de urmărirea mea de către indivizii din Umbră ca să văd ce ai de spus. Faptul că n-ai spus nimic n-a dovedit ceva anume, totuși. Ori ai fost viclean, mi-am ima-

gînat, ori n-aveai de unde să ştii unde fusesem. M-am gîndit, de asemenea, la posibilitatea de a cădea într-o capcană născocită de tine, dar eram deja în încurcătură şi nu credeam că eram *atît de important în balanţa puterii încît să-ţi fi dorit să te descotoroseşti de mine*. Mai ales dacă mi-aş fi oferit sprijinul, lucru pe care chiar mi l-aş fi dorit. Aşa că am luat-o la sănătoasa. Şi al naibii să fiu dacă cei şase nu s-au îmbarcat mai tîrziu şi nu m-au urmărit. Oare îmi oferă o escortă? m-am întrebat. Mai bine mă abţin să fac mai multe presupuneri. Am scăpat iar de ei cînd am aterizat şi m-am îndreptat spre locuinţa Florei. Apoi m-am comportat ca şi cum nici una dintre presupunerile mele nu s-ar fi împlinit, aşteptînd să văd ce o să faci tu. Cînd m-ai ajutat să scap de indivizii ăia am fost cu adevărat uluit. Ai fost surprins pe bune sau a fost doar o punere în scenă, tu sacrificînd cîtiva soldaţi ca să nu aflu eu ceva anume? E-n regulă, am zis, fă-o pe prostul, cooperează, vezi ce are de gînd. Eu eram aranjamentul perfect pentru acţiunea pe care ai declanşat-o ca să-ţi maschezi starea memoriei. Cînd am aflat adevărul, a fost pur şi simplu prea tîrziu. Ne îndreptam spre Rebma şi toate astea n-ar fi însemnat nimic pentru tine. Mai tîrziu, nu m-am mai învrednicit să-i spun ceva lui Eric, după încoronare. Eram prizonierul lui şi nu tocmai în toane bune faţă de el. Chiar m-am gîndit că informaţia mea ar putea valora ceva într-o bună zi — măcar libertatea mea — dacă acea ameninţare s-ar fi materializat. În ceea ce-l priveşte pe Brand, mă îndoiesc că m-ar fi crezut cineva; şi chiar dacă cineva ar fi făcut-o, eu eram singurul care ştia cum să ajungă la acea Umbră. Îl vezi în stare pe Eric să considere asta drept motiv să mă elibereze? Mi-ar fi rîs în nas şi mi-ar fi spus să vin cu o poveste mai bună. Şi n-am mai auzit absolut nimic de la Brand. Se pare că nici ceilalţi n-au mai auzit de el. Probabil că e deja mort, aş zice. Şi asta e povestea pe care n-am apucat să ţi-o spun pînă acum. Depinde de tine să pricepi ce înseamnă toate astea.

III

L-am examinat pe Random, amintindu-mi ce bun jucător de cărți era. Privindu-i chipul, nu puteam spune dacă mințea, în totalitate sau parțial, mai mult decît aș fi putut afla scrutînd, să zicem, Valetul de caro. Bună găselniță și aia, da. Povestea lui era plină de destule asemenea amănunte cît să aibă o nuanță de verosimilitate.

—Ca să-i parafralez pe Oedip, Hamlet, Lear și pe toți tipii ăia, am rostit, mi-aș fi dorit să fi știut toate astea dinainte.

—Asta a fost prima ocazie pe care am avut-o ca să îți povestesc, rosti.

—Adevărat, am aprobat. Din nefericire, nu numai că povestea nu clarifică lucrurile, ci complică și mai mult puzzle-ul. Ceea ce e mare lucru. Iată-ne aici cu un drum negru întinzîndu-se spre poalele Kolvirului. Drumul trece prin Umbră, și tot felul de lucruri l-au traversat ca să asedieze Amberul. Nu știm natura exactă a forțelor ce se ascund în spatele lui, dar în mod evident sînt maligne și par să crească în putere. Mă simt vinovat de ceva vreme, pentru că eu văd acest drum strîns legat de blestemul meu. Da, l-am blestemat pe unul de-ai noștri. Blestem sau nu, în cele din urmă totul se transformă în ceva palpabil care poate fi combătut. Ceea ce este exact ce vom face noi. Dar toată săptămîna am încercat să-mi dau seama care e rolul Darei în toate astea. Cine e ea cu adevărat? Ce e ea? De ce era atît de nerăbdătoare să încerce Modelul? Cum se face că a izbutit? Și amenințarea ei finală... „Amberul

va fi distrus". Faptul că asta s-a petrecut în același timp cu atacul asupra drumului negru e mai mult decît o coincidență. Eu nu le văd ca două lucruri separate, ci ca pe părți ale aceleiași întreg. Și toate se leagă cu faptul că există un trădător aici, undeva în Amber — moartea lui Caine, bilețelele... Cineva de aici fie e complicele unui inamic din afară, fie se află în spatele întregii trebi. Acum, fă legătura cu dispariția lui Brand, prin intermediul ăstuia. Am împins cadavrul cu piciorul. Se pare că și moartea sau absența tatei face parte din scenariu. Totuși, dacă așa stau lucrurile, rezultă o conspirație majoră — cu fiecare detaliu pus la punct cu mare grijă timp de ani de zile.

Random cotrobăi într-un bufet din colț, dădu la iveală o sticlă și două pocale. Le umplu și-mi dădu unul, apoi reveni pe scaunul său. Băurăm cu un toast tăcut pentru inutilitate.

— Ei bine, roști, urzitul comploturilor e ocupația numărul unu în materie de pierdut timpul pe aici și toți *au avut* timp din belșug, știi. Amîndoi sîntem prea tineri ca să ne amintim de frații Orisc și Finndo, care au murit pentru binele Amberului. Dar senzația pe care am avut-o vorbind cu Benedict...

— Da, am spus, a fost că au trecut mult dincolo de nivelul simplelor dorințe legate de tron, și a fost necesar să moară eroic pentru Amber. Am auzit și asta. Poate a fost așa, poate nu. Niciodată nu vom ști sigur. Totuși... Da, chestiunea e bine pusă, deși e aproape inutilă. Nu mă îndoiesc că s-a mai încercat asta și înainte. Nu mă îndoiesc că și unii dintre noi ar fi în stare. Cine însă? Vom acționa cu un handicap sever pînă ce vom afla. Orice mișcare pe care o vom face în afară va fi probabil îndreptată doar împotriva unui singur braț al hidrei. Vino cu o idee.

— Corwin, ca să fiu sincer, aș putea da vina pe oricare dintre cei de aici — chiar și pe mine însumi, chiar avînd în vedere statutul de prizonier și toate celelalte. De fapt, ceva de genul ăsta ar putea fi un mare paravan pentru tot ce se petrece. Aș fi fost deosebit de încîntat să par neajutorat în timp ce, de

fapt, eu aş fi tras sforile care-i fac pe toţi ceilalţi să danseze. Oricare dintre noi ar fi încântat. Cu toţii avem motivaţiile noastre, ambiţiile noastre. Şi, de-a lungul anilor, am avut cu toţii timpul şi ocazia de a pune bazele multor lucrări. Nu, e greşit să gîndim astfel, căutînd suspecti. Oricare de aici intră în această categorie. Hai să hotărîm, în loc de asta, prin ce anume se distinge un asemenea individ, fără a ţine seama de motivaţii, de ocaziile avute. Aş spune, hai să examinăm metodele implicate.

— E-n ordine. Începe tu.

— Cineva dintre noi ştie mai multe decît restul despre funcţiile Umbrei — intrările şi ieşirile, „de ce“-urile şi „cum“-urile. De asemenea, are aliaţi, obţinuţi de undeva de foarte departe. Asta e combinaţia pe care a folosit-o ca să încerce să înfrîngă Amber. Acum, noi nu putem să privim o persoană şi să spunem dacă posedă asemenea cunoştinţe şi însuşiri speciale. Dar hai să luăm în calcul de unde le-ar fi putut obţine. S-ar putea ca pur şi simplu să le fi dobîndit undeva dincolo de Umbră, de unul singur. Sau s-ar putea să le fi studiat aici, pe cînd Dworkin era încă în viaţă şi doritor să dea lecţii.

Am privit în pocalul meu. E posibil ca Dworkin să fie încă în viaţă. Îmi furnizase mijloacele de a evada din temniţele Amberului — acum cît timp? Nu povestisem nimănui despre asta şi nici nu voiam. În primul rînd, Dworkin era destul de nebun — ceea ce, aparent, îl determinase pe tata să-l întemniţeze. În al doilea rînd, demonstrase puteri pe care nu le înţelegeam, ceea ce mă convinsese că poate fi foarte periculos. Totuşi, se purtase deosebit de frumos cu mine după un minimum de linguşiri şi amintiri. Dacă ar mai fi fost pe aici, bănuiam că, avînd un pic de răbdare, aş fi reuşit să-l manipulez. Aşa că am ținut toată treaba în minte, ca pe o posibilă armă secretă. N-aveam nici un motiv să mă răzgîndesc în acest moment.

— Brand se tot ținea de capul lui, am încuviințat, observând, în sfârșit, unde vrea să ajungă. El era interesat de lucruri de genul ăsta.

— Exact, răspunse Random. Și evident știa mai multe decît noi toți, dacă a reușit să-mi trimită un mesaj fără ajutorul Atuului.

— Tu crezi că a făcut un tîrg cu străinii, le-a deschis calea, apoi a descoperit că nu mai aveau nevoie de el cînd l-au pus la uscat?

— Nu neapărat. Deși cred că e posibil. Mai degrabă aș gîndi așa — și nu neg că înclin în favoarea lui: cred că aflase destule despre subiect încît să fie în stare să detecteze cînd cineva ar fi făcut ceva special legat de Atuuri, de Model sau de acea zonă a Umbrei aflată cel mai aproape de Amber. Apoi a făcut o gafă. Poate că a subestimat vinovatul și s-a confruntat direct cu el, în loc să apeleze la tata sau la Dworkin. Și atunci? Partea vinovată l-a înșenuncheat și l-a întemnițat în turnul acela. Fie avea o părere prea bună despre el ca să îl ucidă dacă nu era necesar, fie și-a zis că-i poate fi de folos ceva mai tîrziu.

— Faci să sune plauzibil și această variantă, am spus, și aș fi dorit să adaug: și se potrivește perfect cu povestea ta, și i-aș fi privit iar chipul imobil, dacă n-ar fi fost un lucru. Cînd eram cu Bleys, înaintea atacului nostru asupra Amberului, avusesem un contact momentan cu Brand în timp ce răscoleam prin Atuuri. Exprimase suferință, era întemnițat, după care contactul se întrerupsese. Povestea lui Random se potrivea, pînă la un punct. Așa că, în loc de asta, am spus:

— Dacă el știe vinovatul, trebuie să-l aducem înapoi ca să ni-l arate.

— Speram să spui asta, răspunse Random.

— Urăsc să las o treabă ca asta neterminată.

M-am dus și am luat sticla, am reumplut paharele. Am sorbit din băutură. Mi-am aprins încă o țigară.

— Oricum, înainte de a ne băga în asta, am rostit, trebuie să hotărâsc care-i cea mai bună cale de a răspîndi vestea despre Caine. Unde-i Flora, totuși?

— În oraș, cred. Azi dimineată era acolo. Pot s-o găsesc. Sînt destul de sigur.

— Atunci, fă-o. Este singura persoană în afară de noi care l-a văzut pe unul dintre tipii ăia, cînd i-au atacat locuința din Westchester. În același timp, avem nevoie s-o ținem la îndemînă ca să ne confirme scîrboșenia tipilor ăloră. Pe lîngă asta, vreau s-o mai întreb și alte lucruri.

Își isprăvi băutura și se ridică.

— În regulă. O să mă ocup de asta. Unde ar trebui s-o aduc?

— În apartamentele mele. Dacă nu sînt acolo, așteaptă-mă. Încuviință.

M-am ridicat și l-am însoțit în hol.

— Ai cheia de la camera asta? l-am întrebat.

— E agățată de un cîrlig înăuntru.

— Mai bine ia-o și încuie. Nu ne-am dori o dare în vileag prematură.

Încuie și-mi dădu mie cheia. L-am însoțit pînă la primul palier și l-am petrecut din ochi.

Din seiful meu am scos Giuvaierul Judecătii, un pandantiv cu rubin care asigurase controlul lui tata și al lui Eric asupra vremii din vecinătatea Amberului. Înainte de a muri, Eric îmi destăinuise procedura care trebuie urmată pentru a-l acorda în folosul meu. Nu avusesem timp să fac asta, totuși, și, de fapt, n-aveam timp nici acum. Dar, pe parcursul conversației mele cu Random, hotărîsem că trebuie să-mi găsesc timp. Localizasem adnotările lui Dworkin, sub o piată de lîngă șemineul lui Eric. Îmi dăduse și această informație cu prilejul ultimei noastre întîlniri. Mi-ar fi plăcut să aflu cînd dăduse pentru prima oară peste notițe, totuși, pentru că erau incomplete. Le-am luat din fundul seifului și le-am privit încă o dată. Se potriveau cu explicația dată de Eric în legătură cu modalitatea de acordare.

Dar mai destăinuiau că piatra are și alte întrebuințări, că posibilitatea de control al fenomenelor meteorologice era aproape o demonstrație accidentală, deși spectaculoasă, a unui complex de principii care stătea la baza Modelului, a Atuurilor și a integrității fizice a însuși Amberului, separat de Umbră. Din păcate, detaliile lipseau. Totuși, cu cît îmi scormoneam mai mult memoria, cu atît lucrurile astea îmi sunau mai cunoscut. Tata se folosisese rareori de piatră; și, cu toate că vorbise despre ea ca despre un schimbător al vremii, vremea nu fusese totdeauna modificată în mod deosebit în ocaziile cînd o folosisese. Și o luase adesea cu el în micile lui escapade. Așa încît eram gata să cred că piatra însemna mult mai mult. Probabil că și Eric judecase la fel, numai că nu izbutise să-i descopere celelalte însușiri. Pur și simplu profitase de puterile ei evidente atunci cînd Bleys și cu mine atacaserăm Amberul; o folosisese în același mod acum o săptămînă, cînd creaturile declanșaseră atacul pe drumul negru. Îi fusese de folos în ambele ocazii, chiar dacă nu îndeajuns pentru a-i salva viața. Așa că era mai bine să profit de puterea ei acum, am hotărît. Orice avantaj era important. Și dădea bine să fiu văzut purtînd obiectul, mi-am zis. Mai ales acum.

Am pus notițele la loc în seif, giuvaierul în buzunar. Am ieșit și m-am îndreptat spre scări. Și iarăși, ca mai înainte, parcurgerea acelor coridoare m-a făcut să mă simt ca și cum n-aș fi fost plecat niciodată. Aici era acasă, asta îmi doream. Acum eram apărătorul ei. Nici măcar nu purtam coroana și, cu toate astea, problemele de aici deveniseră ale mele. Era o ironie a sortii. Revenisem ca să revendic coroana, să i-o smulg lui Eric, să mă bucur de glorie, să domnesc. Acum, deodată, lucrurile se duceau de rîpă. Nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama că Eric se comportase incorect. Dacă într-adevăr îl îndepărtase pe tata, nu avea nici un drept la coroană. Dacă nu, atunci acționase prematur. În ambele cazuri, încoronarea îi servise doar la umflarea egoului său deja obez. În ceea ce mă privește, doream coroana și știam că aș putea să o obțin.

Dar ar fi fost în egală măsură iresponsabil să acționez astfel, cu trupele mele încartiruite în Amber, cu suspiciunea de a-l fi ucis pe Caine planînd asupra mea, cu primele semne ale unui fantastic complot dintr-o dată desfășurate dinainte-mi, și, în continuare, cu posibilitatea ca tata să fie încă în viață. În mai multe ocazii se pare că fusesem în contact, scurt — și, cu ani în urmă, într-o asemenea împrejurare acceptase succesiunea mea. Numai că în jur exista atît de multă înșelăciune și viclenie încît nu mai știam ce să cred. Tata nu abdicase. De asemenea, suferisem o lovitură la cap și eram foarte conștient de propriile dorințe. Minte e un loc ciudat. Eu nu am încredere nici măcar în a mea. Oare era posibil să îmi fi imaginat eu toată treaba? De atunci se petrecuseră multe lucruri. Prețul de a fi un amberit, bănuiesc, este că nici măcar nu poți avea încredere în tine însuși. Mă întreb ce ar fi spus Freud despre asta. Întrucît eșuase în încercarea de a pătrunde în amnezia mea, venise cu niște bănuieli al naibii de corecte despre cum fusese tatăl meu, cum era relația dintre noi, chiar dacă nu înțelesesem mare lucru la vremea respectivă. Mi-aș dori să mai pot avea încă o întîlnire cu Freud.

Mi-am croit drum prin sufrageria de marmură și am intrat în coridorul întunecat și îngust care se afla dincolo de ea. Am salutat straja și m-am întors spre ușă. Am ieșit afară pe platformă, am traversat-o și am luat-o în jos. Interminabila scară în spirală care duce în adîncurile Kolvirului. Coborîre. Lumini ici și colo. Întuneric dedesubt.

Parcă undeva pe parcurs echilibrul se stricase și parcă nu mai acționam eu, ci se acționa asupra mea, fiind forțat să mă mișc, să reacționez. Minat de la spate. Și fiecare mișcare o determina pe următoarea. Unde începuse totul? Poate că se petrecea de ani de zile și de-abia acum deveneam conștient de asta. Poate că eram cu toții victime, într-o manieră și într-un grad pe care nici unul nu-l realizasem. Hrană multă pentru gînduri morbide. Sigmund, unde ești tu acum? Îmi dorisem să fiu rege — și încă îmi doream — mai mult decît orice pe

lume. Totuși, cu cît aflu mai multe și cu cît mă gîndeam mai mult la ceea ce aflu, cu atît toate mișcările mele păreau, de fapt, să echivaleze cu pionul Amberului la E4*. Atunci mi-am dat seama că acest sentiment fusese prezent de ceva vreme, crescînd, și nu mi-a plăcut deloc. Dar nimic din ceea ce e viu nu trece mai departe fără să facă vreo greșeală, m-am consolât. Dacă sentimentul meu reprezenta prezentul, atunci Pavlovul meu personal se apropia de colții mei la fiecare țîrîit al clopotelului. Cît de curînd, am simțit că e musai să fie curînd, trebuia să am grijă să vină foarte aproape. Atunci urma să depindă de mine să nu mai plece și să nici nu mai vină vreodată.

Cotind, cotind, în spirală și în jos, o lumină ici, o lumină colo, gîndurile mele, ca ața pe mosor, înfășurîndu-se sau desfășurîndu-se, greu de precizat. Sub mine, sunetul metalului izbit de piatră. Teaca unei străji, straja ridicîndu-se. O pulsație de lumină dintr-un felinar ridicat.

— Lord Corwin...

— Jamie.

Am luat un felinar de pe raft. Dîndu-i foc, m-am răsucit și m-am îndreptat spre tunel, izgonind bezna dinaintea mea, pas cu pas.

În cele din urmă tunelul și, prin el, numărînd trecerile laterale. Voiam să ajung la cea de-a șaptea. Ecouri și umbre. Mucegai și praf.

Apoi, ajungînd acolo. Întorcîndu-mă. Nu prea departe.

În sfîrșit, ușa grea, neagră, întărită cu metal. Am descuiat-o și am împins-o cu forță. Scîrțîi, rezistă, în cele din urmă cedă.

Am lăsat jos felinarul în interior, în dreapta. Nu mai aveam nevoie de el, deoarece Modelul dădea el însuși suficientă lumină pentru ceea ce voiam să fac.

Pentru o clipă, am privit Modelul — o masă strălucitoare de linii curbe care păcăleau ochiul dacă încercai să le urmărești

* Pion la E4 — deschidere clasică la șah. (n. red.)

— înkrustat acolo, imens, în întunecimea netedă a podelei. Îmi dăduse putere asupra Umbrei, îmi refăcuse cea mai mare parte a memoriei. De asemenea, m-ar fi putut distruge într-o clipă dacă aş fi încercat să-l traversez necorespunzător. Recunoştinţa pe care o trezea în mine priveliştea nu era totuşi lipsită şi de teamă. Era o veche moştenire de familie, splendidă şi secretă, care aparţinea exact locului în care se găsea, în beci.

M-am retras în colţul în care începea traseul. Acolo mi-am domolit mintea, mi-am relaxat trupul şi mi-am plasat piciorul stîng deasupra Modelului. Fără să mă opresc, am păşit înainte şi am simţit cum începe curentul. Scînteii albastre îmi conturau încălţărilor. Încă un pas. De data asta se auzi un trăsnet şi începu să se simtă rezistenţa la înaintare. Am parcurs prima curbă, străduindu-mă să mă grăbesc, dorind să ating Primul Văl cît mai repede posibil. Pînă să ajung, părul deja mi se agita, iar scînteile erau mai luminoase şi durau mai mult.

Rezistenţa crescuse în intensitate. Fiecare pas cerea mai mult efort decît cel dinainte. Scînteierile şi trosnetele deveniră mai puternice şi curentul se intensifică. Părul mi se făcu măciucă şi din minte începură să sară scînteii. Mi-am ţinut privirea fixă pe traseele incandescente şi nu m-am oprit din înaintare.

Deodată tensiunea scăzu. M-am clătinat dar am continuat să mă deplasez. Traversasem Primul Văl şi aveam sentimentul de împlinire pe care îl presupunea asta. Mi-am amintit de ultima oară cînd parcursesem drumul acesta, în Rebma, oraşul de sub ocean. Manevra pe care tocmai o sfîrşisem declanşase revenirea amintirilor mele. Da. M-am avîntat înainte şi scînteile se măriră şi curenţii se intensificară iar, făcînd să-mi palpitate carnea.

Al Doilea Văl... Unghiurile... Întotdeauna mi s-a părut că îţi solicită puterea pînă la limită, că îţi dă senzaţia că întreaga fiinţă se transformă în Dorinţă pură. Era o senzaţie de agitaţie, de ceva implacabil, necrutător. În clipa aceea, singurul lucru din lume care însemna ceva pentru mine era traversarea Modelului. Fusesem acolo întotdeauna, căznindu-mă, niciodată

renunțînd, voi fi acolo întotdeauna, luptînd, dorința mea împotriva labirintului puterii. Timpul se evaporase. Rămăsese doar încordarea.

Scînteile îmi ajunseseră pînă la talie. Am intrat în Marea Curbă și m-am luptat ca să înaintez. Eram încontinuu distrus și renăscut cu fiecare pas, ars de focurile creației, înghețat de frigul de la sfîrșitul entropiei.

În afară și înainte, întoarcere. Încă trei curbe, o linie dreaptă, cîteva arce de cerc. Amețea, o senzație de sfîrșeală și de intensificare, ca și cum aș fi oscilat în și în afara existenței. Cotitură după cotitură după cotitură după cotitură... Un arc scurt, ascuțit... Linia care duce către Ultimul Văl... Îmi închipui că gîfiiam și eram deja scîldat în sudoare. Se pare că nu-mi amintesc niciodată cu exactitate. Cu greu îmi puteam mișca picioarele. Scînteile îmi ajunseseră la umeri. Apoi mi-au intrat în ochi și n-am mai putut zări nici Modelul între clipiri. Înăuntru, afară, înăuntru, afară... Iată-l acolo. Mi-am tîrît piciorul drept înainte, știind cum trebuie să se fi simțit Benedict cu picioarele prinse de iarba neagră. Exact înainte de a-l fi lovit eu. Și mă simțeam și eu ca și cum aș fi fost izbit peste tot cu o măciucă. Stîngul, înainte... Atît de lent încît era greu de spus dacă se mișca, de fapt. Mîinile îmi erau flăcări albastre, picioarele — stîlpi de foc. Încă un pas. Încă unul. Și încă unul.

Mă simțeam ca o statueta animată ușor, un om de zăpadă care se topește, o scîndură care se încovoiaie... Încă doi pași.. Trei... Mișcările glaciale, dar eu, care le comandam, aveam o eternitate înainte și o constanță perfectă a dorinței care va fi dusă la capăt...

Am trecut prin Văl. Urmă un arc scurt. Trei pași pentru a-l traversa în beznă și pace. Erau cei mai grei.

Pauză de cafea pentru Sisif! Acesta a fost primul meu gînd cînd am început traversarea Modelului. *Am făcut-o iar!* a fost cel de-al doilea. Și *N-o mai fac niciodată!* a fost cel de-al treilea.

Mi-am permis luxul câtorva respirații adânci și al unui mic tremur. Apoi am scos giuvaierul din buzunar și l-am ridicat, ținându-l de lanț, înaintea ochiului.

Roșu în interior, bineînțeles, un roșu-cireașă aprins, afumat, strălucitor. Parcă dobândise o lumină și o strălucire în plus în timpul traversării Modelului. Am continuat să-l privesc, gîndindu-mă la instrucțiuni, comparîndu-le cu lucrurile pe care le știam deja.

O dată ce ai trecut prin Model și ai ajuns în acest punct, îi poți cere să te transporte în orice loc pe care-l poți vizualiza. Nu-ți trebuie decît dorința și un act de voință. În cazul meu, n-am putut să îmi înfrînez un mic moment de ezitare. Dacă avea efectul prevăzut în mod normal, m-aș fi putut arunca de unul singur într-un fel neobișnuit de capcană. Dar Eric izbutise. Nu fusese încuiat în inima giuvaierului, undeva în Umbră. Dworkin, cel care alcătuisese notițele acelea, fusese un om deosebit, iar eu avusesem încredere în el.

Domolindu-mi mintea, mi-am intensificat examinarea interiorului pietrei prețioase.

Înăuntru era o reflexie distorsionată a Modelului, înconjurată de puncte luminoase clipitoare, flăcări și licăriri slabe, diverse curbe și poteci. Am luat hotărîrea, mi-am concentrat voința...

Incandescență și mișcare în ralanti. Ca și cum te-ai fi scufundat într-un ocean foarte vîscos. Foarte lent, la început. Purtat de curent și de întunecime, toate luminile superbe departe, foarte departe. Încet-încet, viteza mea aparentă crescuse. Fulgi de lumină, distanți, intermitenți. Un pic mai repede, parcă. Fără proporții. Eram un punct de conștiință de dimensiuni nedeterminate. Conștient de mișcare, conștient de configurația către care avansam, acum aproape rapid. Incandescența aproape dispăruse, precum și conștiința oricărui mediu. Rezistența dispăru. Căpătăm viteză. Acum, toate acestea parcă duraseră doar o clipă, încă se petreceau în aceeași clipă. În toată acțiunea era o caracteristică particulară, atemporală. Viteza de depla-

sare către ceea ce părea a fi acum ținta mea era enormă. Micul labirint întortocheat creștea, se transforma în ceea ce părea a fi o versiune tridimensională a Modelului. Evidențiat de flăcări de lumină colorată, creștea înaintea mea, încă amintind de o galaxie bizară, răsfirată pe jumătate în mijlocul nopții eterne, aureolată de o palidă sclipire de praf, cu mănunchiurile de raze alcătuite din nenumărate puncte pîlpîitoare. Și creștea sau eu mă micșoram, sau avansa sau eu avansam, și eram aproape, aproape unul de altul, și acum umplea tot spațiul, din vîrf pînă-n adîncuri, de-aici pînă acolo, și viteza mea continua încă să crească. Eram prins, copleșit de strălucire și era un mănunchi de raze răslețe despre care știam că e începutul. Eram prea aproape — pierdut, de fapt — ca să mai privesc configurația globală, dar curburile, pîlpîirile, instabilitatea a ceea ce puteam zări, pretutindeni în jurul meu, mă făceau să mă întreb dacă trei dimensiuni erau îndeajuns să cuprindă complexitatea deformării simțurilor cu care mă confruntam. Mai degrabă decît analogia mea galactică, ceva în mintea mea se deplasa către cealaltă extremă, sugerînd spațiul lui Hilbert* infinit dimensionat al subatomicului. Numai că, în cazul ăsta, era o metaforă a disperării. Pur și simplu nu înțelegeam nimic. Nu aveam decît un sentiment de creștere — determinat de Model? Instinctiv? — că trebuie să traversez și acest labirint pentru a cîștiga noul grad de putere pe care îl căutam.

Dar nici departe de adevăr nu eram. Mă năpusteam în galaxie fără nici o diminuare a vitezei mele aparente. Eram răsucit și rotit de-a lungul unor căi în flăcări, trecînd prin nori imateriali de strălucire și lumină. Nu existau zone de rezistență, cum se aflau în Model, impulsul meu inițial pîrînd a fi

* David Hilbert, matematician german (1868-1943), mentor al școlii formaliste și unul dintre fondatorii metodei axiomatice. A orientat cercetările sec. XX, prezentînd, în 1900, o listă cu 23 de probleme de rezolvat. (n. trad.)

suficient pentru a mă purta de la un capăt la celălalt. Un tur involburat al Căii Lactee? Un om care se îneacă măturat printre canioane de coral? O vrabie insomniacă zburînd deasupra unui parc de distracții într-o noapte de 4 Iulie? Acestea îmi erau gândurile cînd mi-am recapitulat trecerea recentă în această nouă transformare.

... Și afară, prin, peste, și gata, într-o strălucire de lumină arămie care m-a găsit privindu-mă cum țineam pandativul lîngă Model, apoi privind pandativul, cu Modelul în el, în mine, totul în mine, eu în el, roșeața descrescînd, mai mult, dispărînd. Apoi doar eu, pandativul, Modelul, singur — interacțiunea subiect-obiect restabilită — numai că la o octavă mai sus, cred că ăsta este cel mai bun mod de a explica. Pentru că acum exista o anume empatie. Era ca și cum aș fi dobîndit un simț în plus și o modalitate de expresie adițională. Era o senzație neobișnuită, dătătoare de satisfacție.

Nerăbdător să o încerc, am luat o nouă hotărîre și i-am ordonat Modelului să mă transporte în altă parte.

Mă aflam deci în încăperea rotundă, în vîrful celui mai înalt turn din Amber. Traversînd-o, am trecut afară, pe un balconaș foarte mic. Contrastul era puternic, atît de aproape de călătoria hipersenzorială pe care tocmai o încheiasem. Lungi clipe am rămas pur și simplu acolo, privind.

Marea era un amestec de texturi, iar cerul era parțial acoperit și se pregătea de înserare. Norii arătau modele de lumină blîndă și umbre aspre. Vîntul își croia drum spre mare, astfel că, deocamdată, mirosul sării mă ocolea. Păsări negre brăzdau aerul, rotindu-se și planînd la mare distanță deasupra apei. Sub mine, porțile palatului și terasele orașului se întindeau într-o eleganță tainică dincolo de marginea Kolvirului. Oamenii erau minusculi pe arterele principale, mișcările lor reduse. M-am simțit foarte singur.

Apoi am atins pandativul și am cerut o furtună.

IV

Cînd m-am întors, Random și Flora mă așteptau în apartamentele mele. Privirea lui Random se îndreptă mai întâi spre pandantiv, apoi mă privi în ochi. Am încuviințat.

M-am întors spre Flora, înclinîndu-mă ușor.

— Surioară, am spus, a trecut ceva timp și încă niște vreme.

Părea oarecum înfricoșată, ceea ce era de bine. Zîmbi și îmi luă mîna, totuși.

— Frate, rosti, văd că te-ai ținut de cuvînt.

Părul ei, auriu deschis. Și-l tăiase, dar își păstrase bretonul. Nu mă puteam hotărî dacă-mi place așa sau nu. Avea un păr foarte frumos. Ochi albaștri, de asemenea, și tone de vanitate pentru a menține totul în perspectiva ei favorită. Uneori parcă acționa destul de prostește, dar alteori mă uluia.

— Iartă-mă că mă holbez, am spus, dar ultima oară cînd ne-am întîlnit nu puteam să te văd.

— Sînt foarte fericită că situația s-a îndreptat, spuse. Era ca și cum... N-am putut face nimic, știi.

— Știu, am zis, amintindu-mi ritmul vioi al rîsului ei de pe partea cealaltă a beznei, la una dintre aniversările evenimentului. Știu.

M-am deplasat la fereastră și am deschis-o, știind că ploaia n-avea cum să pătrundă. Îmi place mirosul furtunii.

— Random, ai aflat ceva interesant legat de un posibil poștaş? am întrebat.

— Nu chiar, răspuse. Am făcut unele cercetări. Se pare că nimeni n-a văzut pe altcineva la locul potrivit, în momentul potrivit.

— Înțeleg, am spus. Mulțumesc. Poate ne vedem mai târziu.

— E-n regulă. Voi fi în apartamentele mele toată seara.

Am încuviințat, m-am întors, m-am sprijinit de pervaz, am privit-o pe Flora. Random închise ușa delicat când ieși. Am ascultat ploaia cam vreo jumătate de minut.

— Ce-ai de gând cu mine? spuse ea într-un târziu.

— Ce-am de gând?

— Te afli în poziția de a regla vechile conturi. Presupun că lucrurile sînt pe cale să înceapă.

— Poate, am zis. Multe lucruri depind de altele. Iar asta nu face excepție.

— Ce vrei să spui?

— Dă-mi ceea ce vreau și vom vedea. Se mai întîmplă să fiu băiat bun.

— Ce anume vrei?

— Povestea, Flora. Să începem cu asta. Despre cum ai ajuns păstorița mea acolo, pe umbra aceea, Pămînt. Toate detaliile implicate. Care a fost aranjamentul? Care a fost înțelegerea? Absolut totul. Asta-i tot.

Oftă.

— Începutul... rosti. Da... Era în Paris, o petrecere la un oarecare domn Foucault. Asta a fost cam cu vreo trei ani înainte de Teroare...

— Stop, am zis. Ce căutai acolo?

— Mă aflam în acea zonă a Umbrei de vreo cinci ani, în ani de-ai lor, spuse. Hoinăream în căutarea a ceva inedit, ceva care să se potrivească gustului meu. Am nimerit în locul acela, în acel moment, exact în modul în care găsim noi ceea ce ne dorim. M-am lăsat condusă de dorințe și mi-am urmat instinctele.

— O coincidență neobișnuită.

— Nu și dacă iei în considerare timpul necesar — și ținînd seama de nenumăratele călătorii pe care ni le permitem. Era,

dacă vrei, Avalonul meu, surogatul Amberului meu, căminul meu departe de casă. Spune-i cum vrei, mă aflu acolo, la petrecerea aceea, în acea noapte de octombrie, cînd ai apărut cu micuța roșcată — Jacqueline o chema, parcă.

Asta mi-a readus în minte, din mari depărtări, o amintire pe care n-o mai chemasem de foarte, foarte multă vreme. Mi-am reamintit de Jacqueline mult mai pregnant decît de petrecerea lui Foucault, dar știam că avusese loc.

— Mai departe.

— Cum spuneam, continuă ea, mă aflu acolo. Tū ai venit mai tîrziu. Firește, mi-ai atras atenția imediat. Totuși, dacă cineva trăiește o perioadă destul de lungă și călătorește mult, poate întîlni ocazional o persoană care seamănă foarte tare cu cineva cunoscut. Acesta a fost primul meu gînd după ce mi-a trecut emoția inițială. În mod cert, trebuia să existe o dublură. A trecut atîta timp fără măcar o șoptă. Totuși avem cu toții secrete și motive întemeiate să le avem. Acesta ar fi putut fi unul dintre secretele tale. Așa încît am fost prezentați unul altuia, apoi m-am străduit ceva timp să te depărtez de bucățica roșcată pentru mai multe minute. Și tu ai susținut că numele tău e Fenneval — Cordell Fenneval. Am devenit nesigură. Nu puteam ști dacă era o dublură sau făceai glume. Totuși, mi-a trecut prin minte și o a treia posibilitate — că ai locuit în vreo zonă adiacentă Umbrei destul de mult ca să arunci propriile umbre. Aș fi plecat tot întrebîndu-mă dacă Jacqueline nu mi s-ar fi lăudat în ceea ce privește puterea ta. Sigur că ăsta nu e cel mai potrivit subiect de conversație pentru o femeie, și modul în care l-a spus m-a făcut să cred că fusese foarte impresionată de unele lucruri pe care le-ai făcut. Am făcut-o să mărturisească unele chestii și mi-am dat seama că vorbea de lucruri de care numai tu ai fi fost în stare. Asta a eliminat noțiunea de dublură. Trebuia să fii ori tu, ori umbra ta. Cu asta în minte, chiar dacă Cordell nu era Corwin, el era un indiciu, un indiciu că ai fost sau fuseși în acea vecinătate dubioasă — primul indiciu real peste care dădusem legat de

locul unde te aflai. A trebuit să-l urmez. Am început să-ți calc pe urme, verificîndu-ți trecutul. Cu cît întrebam mai mulți oameni, cu atît totul devenea mai încurcat. De fapt, după mai multe luni, nu eram încă în stare să hotărăsc. Existau destule zone neclare ca să facă totul posibil. Lucrurile s-au lămurit vara următoare, totuși, cînd am revizitat Amberul pentru scurt timp. I-am semnalat această afacere neobișnuită lui Eric...

— Da?

— Ei bine... el era... oarecum... conștient... de posibilitate. Se întrerupse și își rearanjă mânușile pe scaunul de lîngă ea.

— Aha, am spus. Și ce ți-a spus?

— Că s-ar putea să fii tu cel adevărat. Mi-a spus că avusese loc... un accident.

— Chiar așa?

— Ei bine, nu, recunosc ea. Nu un accident. A spus că avusese loc o luptă și că te rănise. Crezuse că vei muri și nu voia ca vina să cadă asupra lui. Așa că te-a transportat în Umbră și te-a lăsat acolo, în acel loc. După multă vreme, și-a zis că probabil ai murit, că între voi totul se sfîrșise. Firește că noile mele informații l-au tulburat. Așa că mi-a cerut să jur că păstrez secretul și m-a trimis înapoi să te țin sub supraveghere. Aveam o scuză bună să mă aflu acolo, pentru că spusesem deja tuturor cît de mult îmi plăcea locul.

— Doar n-ai promis că păstrezi tăcerea pentru nimic, Flora. Ce ți-a dat?

— Mi-a dat cuvîntul că, dacă va veni vreodată la putere aici, în Amber, nu mă va uita.

— Un pic riscant, am spus. Una peste alta, tot l-ai fi avut la mîină cu ceva — știai unde se află rivalul pretendent și rolul lui în a-l fi dus acolo.

— Adevărat. Numai că lucrurile s-au compensat într-un fel și ar fi trebuit să recunosc că am devenit complice vorbind despre asta.

Am încuviințat.

— Greu, dar nu imposibil, am aprobat. Dar crezi că m-ar fi lăsat în viață dacă ar fi avut vreo șansă la tron?

— Asta nu s-a discutat niciodată. Niciodată.

— Totuși trebuie să-ți fi trecut prin minte.

— Da, mai târziu, și mi-am zis că, probabil, n-o să facă nimic. Una peste alta, începuse să pară că îți pierduseși memoria. Nu exista nici un motiv să îți facă ceva atîta vreme cît erai inofensiv.

— Deci ai continuat să mă supraveghezi, ca să vezi dacă rămîn inofensiv?

— Da.

— Ce-ai fi făcut dacă aș fi dat semne că-mi revine memoria? Mă privi, apoi privi în depărtare.

— I-aș fi raportat lui Eric.

— Și atunci el ce-ar fi făcut?

— Nu știu.

Am pufnit ușor în rîs și ea roși. Nu mi-am putut aminti cînd o văzusem ultima oară pe Flora roșind.

— N-o să mai discut de ceea ce e evident, am spus. În regulă, ai continuat, m-ai supravegheat. Apoi? Ce s-a întîmplat?

— Nimic special. Tu ai continuat să-ți trăiești viața și eu am continuat să te supraveghez.

— Toți ceilalți știau unde ești?

— Da. N-am făcut un secret din locul în care mă aflam. De fapt, toți veneau să mă viziteze cînd și cînd.

— Inclusiv Random?

Își încreți buzele.

— Da, de mai multe ori, rosti.

— De ce rînjești?

— E prea târziu ca să încep să mă prefac că-mi place de el, rosti. Știi tu. Nu-mi plac tipii cu care se asociază — tot felul de criminali, jazmani... A trebuit să-i demonstrez curtoazia familială cînd a vizitat umbra mea, dar mi-a pus nervii pe moațe aducînd oamenii ăia la orice oră din zi și din noapte — jam-session-uri, partide de pocher. Locul duhnea săptămîni

întregi după aia și m-am bucurat întotdeauna să-l văd plecînd. Îmi pare rău. Știu că-l plăci, dar ai vrut adevărul.

— Ți-a deranjat sensibilitățile delicate. OK. Acum îți cer să-ți îndrepti atenția către scurta perioadă cît am fost oaspetele tău. Random ni s-a alăturat destul de abrupt. Pe urmele lui se afla o jumătate de duzină de indivizi fioroși pe care i-am zdrobit în sufrageria ta.

— Îmi amintesc destul de clar evenimentul.

— Îți amintești de cei responsabili — de creaturile cu care am avut de-a face?

— Da.

— Suficient de bine ca să recunoști vreuna dacă ai vedea-o?

— Cred că da.

— Bine. Mai văzusei o alta înainte?

— Nu.

— Dar de atunci?

— Nu.

— Le-ai auzit descrise undeva?

— Din cîte-mi amintesc, nu. De ce?

Am clătinat din cap.

— Nu încă. Asta e ancheta mea, îți amintești? Acum vreau să te întorci în timp înaintea acelei seri. Înapoi la întîmplarea care m-a adus la Greenwood. Poate chiar un pic mai înainte. Ce s-a întîmplat și cum ai aflat tu despre asta? Care au fost împrejurările? Ce rol ai jucat tu în toate astea?

— Da, spuse. Știam că mai devreme sau mai tîrziu o să mă întreb asta. S-a întîmplat că Eric m-a contactat a doua zi după ce s-a petrecut — din Amber, prin Atuul meu. Îmi aruncă iar o privire, evident ca să vadă cum reacționez. Am rămas fără expresie. Mi-a spus că suferisei un accident grav cu o seară înainte și că fusesei spitalizat. Mi-a spus să te transfer într-un spital privat, unde puteam influența mai bine mersul tratamentului tău.

— Cu alte cuvinte, dorea să rămîn o legumă.

— Voia să fii ținut sub sedative.

— A recunoscut sau nu că e responsabil de accident?

— N-a spus că pusese pe cineva să tragă în cauciucuri, dar știa că asta se întâmplase. Cum altfel ar fi putut ști? Când am aflat, mai târziu, că plănuia să ia tronul, am presupus că hotărâse, în sfârșit, că cel mai bine e să scape total de tine. Când tentativa a eșuat, părea logic să facă lucrul cel mai eficient: să aibă grijă să fii ținut deoparte pînă după încoronare.

— N-am știut că s-a tras în cauciucuri, am spus.

Se schimbă la față. Își reveni.

— Mi-ai spus că știai că n-a fost un accident — că cineva a încercat să te ucidă. Am presupus că știi detaliile.

Pentru prima oară după mult timp, călcam pe un teren alunecos. Încă mai aveam un pic de amnezie și cred că voi avea întotdeauna. Amintirile mele despre ultimele cîteva zile de dinainte de accident erau încă cețoase. Modelul refăcuse amintirile pierdute ale întregii mele vieți de pînă atunci, numai că traumele păreau să fi distrus amintirile evenimentelor care precedaseră accidentul. Nu e ceva neobișnuit. Mai degrabă o vătămare organică decît o simplă suferință funcțională. Eram îndeajuns de fericit că-mi revenise tot restul, așa că asta nu părea regretabil în mod deosebit. În ceea ce privește accidentul și senzația mea că fusese mai mult decît un accident, mi-am amintit împușcăturile. Fuseseră două la număr. Poate chiar zărisem silueta înarmată — fugitiv, prea târziu. Sau poate că asta era pură fantezie. Se pare că totuși ceva se întâmplase. Avusesem așa ceva în minte cînd mă îndreptasem spre Westchester. Însă, chiar și acum, cînd dețin puterea în Amber, nu-mi face nici o plăcere să recunosc această unică deficiență. O fraierisem pe Flora cu mult mai puține informații pe care să mă bazez. Am hotărît să apelez din nou la combinația cîștigătoare.

— Nu mă aflu în postura de a ieși să văd ce fusese lovit, am spus. Am auzit împușcăturile. Am pierdut controlul. Am presupus că e un cauciuc, dar niciodată n-am știut sigur.

Singurul motiv pentru care am pus chestiunea în discuție a fost pentru că eram curios cum de știai tu că a fost un cauciuc.

— Deja ți-am spus că Eric a pomenit de asta.

— Felul în care ai spus-o m-a deranjat. Ai făcut-o să sune ca și când știai deja detaliile înainte de a te contacta el.

Clătină din cap.

— Atunci scuză-mi sintaxa, roști. Uneori se întâmplă așa când examinezi lucrurile după ce s-au petrecut. Va trebui să neg ceea ce insinuezi tu. N-am nimic de-a face cu asta și n-am știut nimic înainte să se întâmple.

— Întrucît Eric nu mai e pe aici ca să confirme sau să nege ceva, va trebui pur și simplu s-o lăsăm cum a căzut, am rostit, și am spus-o ca dezvinovățirea să i se pară și mai dificilă, să-i abat atenția de la orice scăpare, fie în cuvinte, fie în expresie, din care ar fi putut remarca mica fisură care încă exista în amintirea mea.

— Ai aflat cumva mai tîrziu identitatea persoanei înarmate? am întrebat.

— Niciodată, spuse. Cel mai probabil un mardeiaș plătit. Nu știu.

— Ai vreo idee cam cît am fost inconștient înainte de a mă găsi cineva să mă ducă la spital?

Clătină iar din cap.

Ceva mă deranja și nu puteam spune ce anume.

— Eric a pomenit ceva de ora cînd am fost dus la spital?

— Nu.

— Cînd am fost cu tine, de ce ai încercat să te reîntorci pe jos în Amber în loc să folosești Atuul lui Eric?

— Nu l-am putut contacta.

— Ai fi putut să-i ceri altcuiva să te transporte, am spus. Flora, cred că mă minți.

Nu era decît un test, ca să-i observ reacția. De ce nu?

— În legătură cu ce? întrebă. N-am putut contacta pe nimeni. Toți erau ocupați în altă parte. Asta vrei să spui?

Mă examinează.

Am ridicat brațul și am arătat spre ea și fulgerul brăzdă cerul în spatele meu, chiar lângă fereastră. Am simțit o furnicătură, un mic șoc. Tunetul a fost, de asemenea, impresionant.

— Păcătuiești prin omisiune, am încercat.

Își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

— Nu știu ce vrei să spui! rosti. Ți-am răspuns la toate întrebările! Ce vrei? Nu știu unde mergeai sau cine a tras asupra ta sau la ce oră s-a întâmplat! Știu doar ce ți-am spus, la naiba!

Ori era sinceră, ori nu puteam s-o fac să cedeze prin metodele astea, am decis. În orice caz, pierdeam timpul și nu puteam obține mai mult așa. În plus, mai bine să schimb subiectul cu accidentul înainte să înceapă să se gândească prea mult la importanța lui pentru mine. Dacă era ceva care îmi scăpa acolo, voiam să îl găsesc eu primul.

— Vino cu mine, am spus.

— Unde mergem?

— Am ceva pe care vreau să-l identifici. O să-ți spun de ce după ce-l vezi.

Se ridică și mă urmă. Am condus-o pe coridor să vadă cadavrul înainte de a-i povesti despre Caine. Privi cadavrul destul de indiferentă. Dădu din cap.

— Da, rosti, chiar dacă n-aș fi știut, aș fi fost fericită să spun că știu, ca să-ți fac pe plac.

Am mormăit ceva neutru. Loialitatea familială mă atinge întotdeauna undeva. Nu puteam spune dacă credea ceea ce-i spuseseam despre Caine. Dar, având în vedere că îmi era cam egal, nu a contat prea mult. Nu i-am pomenit nimic despre Brand și nici ea nu părea că deține vreo informație nouă despre el. Unicul ei comentariu când am terminat tot ce aveam de spus a fost:

— Îți vine bine giuvaierul. Dar ce-mi poți spune despre coroană?

— E prea devreme să vorbim despre asemenea lucruri, i-am zis.

— Dacă e nevoie de orice fel de sprijin din partea mea...

— Știu, am spus. Știu.

Mormîntul meu e un loc liniștit. Stă solitar pe o pantă stîlcoasă, protejat pe trei părți împotriva stihilor, înconjurat de pămînt în care cresc o pereche de arbori pitici, tufe amestecate, buruieni și șiruri mari de iederă de munte care se întind două mile în jos, în spatele crestei Kolvirului. E o construcție lungă, joasă, cu două bănci în față, iar iedera a izbutit să o acopere pe o suprafață extinsă, mascînd, din fericire, cea mai mare parte a unei inscripții bombastice gravate pe frontispiciu, lîngă numele meu. Este, lesne de înțeles, gol cea mai mare parte a timpului.

Totuși, în seara aceea, Ganelon și cu mine ne îndreptam într-acolo, însoțiți de o provizie sănătoasă de vin și jimble și bucăți de carne rece.

— Deci nu glumeai! rosti, descălecînd, traversînd și dînd la o parte iedera, citind la lumina Lunii cuvintele gravate acolo.

— Firește că nu, am spus, coborînd și ocupîndu-mă de cai. E chiar al meu.

După ce am priponit armăsarii de un arbust din apropiere, am ridicat sacii cu provizii și i-am cărat pînă la cea mai apropiată bancă. Ganelon mi se alătură în timp ce deschideam prima sticlă și turnam primele două pahare de băutură întunecată, intensă.

— Tot nu pricep, spuse, acceptînd paharul.

— Ce e de priceput? Sînt mort și îngropat aici, am spus. Acesta esta cenotaful meu — monumentul care se ridică atunci cînd cadavrul nu e găsit. Despre al meu am aflat de curînd. A fost ridicat cu secole în urmă, cînd s-a hotărît că nu mă voi mai întoarce.

— Destul de straniu. Atunci, ce e înăuntru?

— Nimic. Cu toate că, prevăzători, au construit o nișă și o raclă, doar pentru cazul în care rămășițele mele ar fi ieșit la iveală. Ca să doboare doi iepuri dintr-o lovitură.

Ganelon își făcu un sandviș.

— A cui a fost ideea? întrebă.

— Random crede că a lui Brand sau Eric. Nimeni nu-și amintește exact. Cu toții au căzut de acord că, la vremea respectivă, era o idee bună.

Chicoti; un zgomot drăcesc, potrivindu-se perfect cu ființa lui ridată, plină de cicatrice și cu barbă roșie.

— Și acum ce se va alege de el?

Am ridicat din umeri.

— Bănuiesc că unii vor crede că e păcat să se piardă astfel și vor dori să mă vadă înăuntru. Până atunci, e un loc bun unde să vii și să te îmbeți. Încă nu mi-am adus ultimul omagiu.

Mi-am făcut două sandvișuri și le-am mâncat pe amândouă. Aceasta era, cu adevărat, prima clipă de relaxare pe care o aveam de la revenirea mea și, poate, ultima pentru perioada care urma. Era imposibil de spus. Dar chiar nu avusesem șansa de a vorbi cu Ganelon pe îndelete săptămîna trecută și el era una dintre puținele persoane în care aveam încredere. Doream să-i spun totul. Trebuia. Trebuia să vorbesc cu cineva care nu era implicat în felul în care eram toți ceilalți. Așa că asta am și făcut.

Luna se deplasă pe o distanță considerabilă și cioburile de sticlă spartă se multiplicară în cripta mea.

— Și cum au reacționat ceilalți? mă întrebă.

— Previzibil, am răspuns. Mi-am dat seama că Julian n-a crezut o iotă, chiar dacă a afirmat contrariul. Știe ce simt pentru el și nu se află în postura de a mă provoca. Bănuiesc că nici Benedict nu mă crede, dar el e mai greu de descifrat. Stă în așteptare, și sper că măcar îmi acordă prezumția de nevinovăție. În ceea ce-l privește pe Gérard, am senzația că asta a umplut paharul și că și-a pierdut orice urmă de încredere în mine. Totuși, se va întoarce în Amber mîine în zori, ca să mă însoțească în duminică să recuperăm trupul lui Caine. N-are nici un rost să transform asta într-un safari, dar mi-am dorit să fie de față și un alt membru al familiei. Deirdre a părut

fericită să afle. N-a crezut o iotă. Sînt sigur. Dar nu contează. A fost întotdeauna de partea mea și nu l-a plăcut niciodată pe Caine. Aș spune că e mulțumită că eu par să-mi consolidez poziția. Nu pot spune dacă într-adevăr Llewella m-a crezut sau nu. Nu dă doi bani pe conflictele dintre noi, din cîte-mi dau seama. În cee ce o privește pe Fiona, pur și simplu mi s-a părut că se amuză de toată povestea. A avut mereu acest mod detașat, superior, de a vedea lucrurile. Nu poți fi niciodată sigur de felul în care gîndește în realitate.

— Le-ai povestit despre treaba cu Brand?

— Nu. Le-am spus despre Caine și le-am spus că îi vreau pe toți în Amber pînă mîine seară. Atunci voi ataca subiectul Brand. Am o idee pe care vreau s-o încerc.

— I-ai contactat pe toți prin intermediul Atuurilor?

— Da.

— Apropo de asta, aș fi vrut să te întreb de multă vreme ceva. Acolo, în lumea-umbră pe care am vizitat-o ca să obținem armele, există telefoane...

— Da?

— Am aflat despre interceptări telefonice și alte lucruri de-astea în timp ce eram acolo. Crezi că e posibil ca Atuurile să fie supravegheate?

Am izbucnit în rîs, apoi m-am oprit, realizînd implicațiile sugestiei sale. În cele din urmă:

— Chiar nu știu. Atît de mult în legătură cu munca lui Dworkin rămîne un mister — gîndul ăsta nu mi-a trecut niciodată prin minte. Eu unul n-am încercat. Mă întreb, totuși...

— Știi cîte seturi de Atuuri există?

— Păi... fiecare membru al familiei are un pachet sau două și vreo duzină sînt disponibile în bibliotecă. Habar n-am dacă există și altele.

— Mie mi se pare că poți afla multe doar dacă interceptezi cîte ceva.

— Da. Pachetul de cărți al lui tata, al lui Brand, pachetul meu original, cel pe care l-a pierdut Random... La naiba! Există

destule neînregistrate acum. Nu știu cum să procedez. Să încep un inventar și să încerc niște experimente, bănuiesc. Mulțumesc că mi-ai amintit.

Încuviință și sorbirăm amîndoi în tăcere.

Apoi:

— Ce-ai de gînd să faci, Corwin? întrebă.

— În legătură cu ce?

— Cu totul. Ce atacăm acum și în ce ordine?

— Intenția mea inițială era să încep să urmez drumul negru către origini, de îndată ce lucrurile se vor mai așeza aici, în Amber. Acum totuși mi-am schimbat prioritățile. Îl vreau pe Brand înapoi cît mai curînd posibil, dacă mai e în viață. Dacă nu, vreau să aflu ce i s-a întîmplat.

— Dar oare inamicul îți va da răgazul să respiri? Poate că pregătește o nouă ofensivă chiar în clipa asta.

— Da, bineînțeles. Am luat în calcul și asta. Simt că avem ceva răgaz, deoarece au fost înfrînți atît de recent. Va trebui să-și revină, să-și întărească oștile, să reevalueze situația ținînd seama de noile noastre arme. Ceea ce am în minte acum este să construim o serie de avanposturi de-a lungul drumului pentru a fi avertizați în avans de orice nouă mișcare din partea lor. Benedict a fost deja de acord să se ocupe de operațiune.

— Mă întreb cît timp avem la dispoziție.

I-am turnat din nou de băut, ăsta fiind singurul răspuns la care m-am putut gîndi.

— Niciodată lucrurile n-au fost atît de complicate în Avalon — Avalonul *nostru*, vreau să zic.

— Adevărat, am spus. Nu ești singurul căruia îi e dor de zilele acelea. Acum, cel puțin, par mai simple.

Încuviință. I-am oferit o țigară, dar refuză în favoarea pipei sale. În lumina flăcării, examinează Giuvaierul Judecătii, care încă îmi atîrna la gît.

— Și zici că poți controla vremea cu chestia aia? întrebă.

— Da.

— De unde știi?

— Am încercat. Funcționează.

— Ce-ai făcut?

— Furtuna de azi după-amiază. Era a mea.

— Mă întreb...

— Ce?

— Mă întreb ce aş fi făcut eu cu o asemenea putere. Ce aş face cu ea.

— Primul lucru care mi-a trecut prin minte, am spus, lovind cu palma zidul mormîntului meu, a fost să distrug acest loc prin lovituri de fulger repetate şi să-l transform în moloz. Ca să nu se mai îndoiască nimeni de sentimentele mele, de puterea mea.

— De ce n-ai făcut-o?

— M-am gîndit ceva mai mult după aia. Hotărît lucru — Drace! S-ar putea să găsească o întrebuintare locului nu peste mult timp, dacă nu sînt destul de istet sau destul de dur sau destul de norocos. În cazul ăsta, am încercat să hotărăsc unde mi-aş dori să-mi fie aruncate oasele. Atunci mi-am dat seama că ăsta e chiar un locşor drăguţ — la înălţime, curat, unde elementele se află încă în stare pură. Nimic în afară de stîncă şi cer. Stele, nori, soare, lună, vînt, ploaie... o tovărăşie mai bună decît alte cadavre. Nu ştiu de ce ar trebui să zac lîngă unul pe care nu mi l-aş dori alături, şi nu sînt prea mulţi.

— Devii morbid, Corwin. Sau beat. Sau amîndouă. Şi amar. N-ai nevoie de asta.

— Cine naiba eşti tu ca să-mi spui mie de ce am nevoie?

L-am simţit încordîndu-se lîngă mine, apoi relaxîndu-se.

— Nu ştiu, răspunse într-un tîrziu. Spun şi eu ce văd.

— Cum se comportă soldaţii? am întrebat.

— Cred că sînt încă tulburaţi, Corwin. Au venit să lupte într-un război sfînt pe pîrînişurile Raiului. Aşa cred ei despre împuşcăturile de săptămîna trecută. Aşa că, din punctul ăsta de vedere, sînt fericiţi, văzînd că au învins. Dar acum aşteptarea asta, în oraş... Ei nu înţeleg locul. Unii dintre cei pe care îi credeau inamici le sînt acum prieteni. Sînt zăpăciţi. Ştiu că

sînt pregătiți pentru luptă, dar habar n-au împotriva cui sau cînd. Întrucît au fost reținuți în cantonament tot timpul, nu și-au dat încă seama de cît de nemulțumiți de prezența lor sînt militarii de carieră și populația obișnuită. Probabil se vor prinde cît de curînd. Așteptam să aduc vorba despre acest subiect, dar ai fost atît de ocupat în ultima vreme...

Am stat un timp, fumînd. Apoi:

— Bănuiesc că ar trebui să am o discuție cu ei, am spus. Mîine nu e timp totuși, și ceva trebuie făcut cît mai curînd. Cred că ar trebui mutați într-o zonă de bivacuiri în pădurea din Arden. Mîine, da. Am să ți-o arăt pe hartă cînd ne vom întoarce. Spune-le că e vorba să-i ținem aproape de drumul negru. Spune-le că un alt atac poate veni de acolo oricînd — ceea ce e foarte adevărat. Antrenează-i, menține-i în formă. O să vin cît de curînd și o să le vorbesc.

— Asta te va lăsa fără o armată proprie în Amber.

— Adevărat. S-ar putea dovedi un risc folositor, totuși, atît ca o demonstrație de încredere, cît și ca un gest de prețuire. Da, cred că se va dovedi a fi o mișcare bună. Dacă nu... Am ridicat din umeri.

Am turnat și am golit un pahar în mormîntul meu.

— Apropo, am spus, iartă-mă.

— Pentru ce?

— Tocmai am remarcat că sînt morbid și beat și amar. N-am nevoie de asta.

Chicoti și ciocni paharul de al meu.

— Știu, spuse. Știu.

Și așa am stat acolo, în timp ce luna apunea, pînă cînd ultima sticlă a fost îngropată printre surorile ei. O vreme, am vorbit despre timpurile trecute. Am rămas tăcuți mult timp, și ochii mei s-au îndreptat către stelele de deasupra Amberului. A fost bine să venim în acest loc, dar acum orașul mă chema înapoi. Știindu-mi gîndurile, Ganelon se ridică, își întinse oasele, se îndreptă spre cai. M-am ușurat lîngă mormîntul meu și l-am urmat.

V

Dumbrava Unicornului se află în Arden, la sud-vest de Kolvir, în apropierea acelei proeminente unde ținutul își începe coborîrea finală în valea numită Garnath. În vreme ce Garnath fusese blestemată, pîrjolită, invadată și arenă a luptelor din ultimii ani, dealurile adiacente rămăseseră neatînse. Dumbrava unde tata susținea că văzuse, cu secole în urmă, unicornul, și unde trăise evenimentele speciale care-l determinaseră să adopte fiara drept patron al Amberului și s-o plaseze pe blazonul său, era, din cîte vedeam, o pată ușor ascunsă în peisajul de-a lungul Garnathului către mare — douăzeci sau treizeci de pași în interior față de capătul de sus al lucrurilor: o poiană asimetrică în care un mic izvor țîșnea dintr-o masă de stînci, forma un bazin limpede, se transforma într-un pîrîu, își croia drum către Garnath și mai departe în jos.

Către acest loc călăream a doua zi cu Gérard, plecînd la o oră care ne-a găsit la jumătatea traseului dinspre Kolvir înainte ca soarele să arunce fulgi de lumini peste ocean și să-și răstoarne toată găleata plină pe cer. Gérard trase hăturile cînd soarele răsări, apoi descălecă și-mi făcu semn să fac la fel. L-am ascultat, lăsîndu-i pe Star și pe calul de povară acolo, lîngă imensul lui cal bălțat. L-am urmat cam o duzină de pași într-o depresiune pe jumătate plină cu pietriș. Se opri și am ajuns lîngă el.

— Ce-i asta? am întrebat.

Se răsuci și mă privi, iar ochii i se îngustară și își încleștă fălcile. Își desfăcu mantia, o împături și o puse pe pămînt. Își descuie cingătoarea și o puse pe mantie.

— Scapă de spadă și de mantie, rosti. Te vor încurca.

Aveam o bănuială despre ce urma și am hotărât că e mai bine să ascult. Mi-am împăturit mantia, am pus Giuvaierul Judecării lângă Grayswandir și l-am privit încă o dată pe Gérard. Am rostit doar două cuvinte.

— De ce?

— A trecut mult timp, spuse, și s-ar putea ca tu să fi uitat.

Veni încet spre mine, iar eu mi-am pus brațele în față și m-am retras. Nu m-a lovit. De obicei eram mai iute decât el. Eram amândoi ghemuiți, iar el făcea mișcări lente, mici lovituri cu stînga, cu dreapta mai aproape de trup, zvîcnind.

Dacă ar fi trebuit să aleg un loc în care să mă lupt cu Gérard, în nici un caz nu l-aș fi ales pe asta. Iar el, firește, era conștient de asta. Dacă ar fi trebuit, totuși, să mă lupt cu Gérard, n-aș fi ales s-o fac cu mâinile goale. Sînt mai bun decât Gérard cu o spadă sau o altă armă. Orice implică viteză sau strategie și-mi oferă șansa de a-l lovi ocazional în timp ce-l țin în șah mi-ar permite să-l obosesc, în cele din urmă, și să-mi găsesc posibilități pentru atacuri din ce în ce mai dure. El, desigur, era la rîndul lui conștient de asta. De aceea mă atrăsese în capcană așa cum o făcuse. Totuși, îl înțelegeam, și acum trebuia să joc după regulile lui.

I-am îndepărtat mîna de cîteva ori pe măsură ce-și intensifica mișcările, ajungînd mai aproape de mine cu fiecare pas. În cele din urmă, am riscat, m-am ghemuit și am țîșnit. I-am trimis o stîngă rapidă, dură, un pic deasupra mijlocului. Lovitura ar fi rupt o scîndură zdrăvăună sau ar fi zdrențuit măruntaiele unui muritor. Din nefericire, timpul nu-l înmuiase pe Gérard. L-am auzit mormăind, dar îmi blocă dreapta, își băga dreapta lui sub brațul meu stîng și-mi prinse umărul din spate.

M-am lipit iute de el atunci, anticipînd o priză la umăr pe care n-aș fi fost în stare s-o sparg; și, răsucindu-mă, repezindu-mă înainte, prinzîndu-i umărul stîng într-o manieră simi-

lară, mi-am agăţat piciorul drept în spatele genunchiului lui şi am izbutit să-l trîntesc la pămînt.

Îşi mentînu încheştaarea, totuşi, şi m-am prăbuşit peste el. Mi-am slăbit strînsoarea şi am reuşit să-l izbesc cu cotul drept în partea stîngă. Unghiul nu era ideal şi mîna lui stîngă se ridică în cruce, încercînd să se agate de cea dreaptă, undeva la ceafa mea.

Aş fi putut să scap din strînsoare, numai că încă mă ţinea de braţ. Pentru o clipă, am avut posibilitatea unei lovituri directe în pîntec, cu dreapta, dar m-am abţinut. Nu că aş avea vreun scrupul legat de loviturile sub centură. Ştiam că, dacă îi făceam aşa ceva lui Gérard, atunci reflexele lui l-ar fi făcut probabil să-mi zdrobească umărul. În loc de asta, sprijinindu-mă cu antebratul pe pietriş, am reuşit să-mi răsucesc braţul stîng în spatele capului lui, în timp ce, concomitent, mi-am strecurat braţul drept între picioarele lui şi l-am înşfăcat de coapsa stîngă. Făcînd asta, m-am rostogolit înapoi, încercînd să-mi îndrept picioarele de îndată ce l-am tras sub mine. Voiam să-l ridic de la pămînt şi să-l izbesc din nou de sol, băgîndu-i umărul în burtă pentru mai mare efect.

Numai că Gérard îşi forfecă picioarele şi se rostogoli spre stînga, forţîndu-mă să fac o tumbă peste corpul lui. I-am dat drumul din strînsoare şi mi-am eliberat braţul stîng cînd am trecut deasupra. Apoi m-am tîrît de-a buşilea în sensul acelor de ceasornic, trăgîndu-mi braţul drept după mine şi căutînd un punct de sprijin.

Numai că Gérard nici nu se gîndea să mă lase să fac aşa ceva. Deja îşi ţinea braţele pe lîngă el. Cu o zvicnitură se eliberă şi se răsuci înapoi în picioare. M-am îndreptat şi eu şi am sărit înapoi. Imediat începu să se deplaseze spre mine şi mi-am zis că urma să mă schilodească dacă aş fi continuat să lupt cu el. Trebuia să risc, deşi aveam puţine şanse.

I-am urmărit picioarele şi, în clipa pe care am socotit-o cea mai potrivită, am plonjat între braţele lui întinse exact cînd îşi muta greutatea pe piciorul stîng şi îl ridica pe dreptul. Am

reușit să-l prind de glezna dreaptă și l-am împins vreun metru în sus și spre spate. Sări și căzu, înainte și spre stînga.

Se strădui să se ridice în picioare și l-am pocnit cu o stîngă în falcă, lovitură care-l făcu să se prăvălească din nou. Clătina din cap și se apără cu brațele cînd reuși să se ridice încă o dată. Am încercat să-l lovesc în stomac, dar am ratat cînd a pivotat și l-am atins în șold. Își menținu echilibrul și continuă să avanseze.

L-am izbit în față și am dat roată în jurul lui. L-am mai prins încă două în stomac și m-am îndepărtat. Zîmbi. Știa că mi-e teamă să mă apropiu de el. L-am lovit în stomac. Brațele îi căzură suficient de mult ca să-l pot izbi în gît, chiar deasupra claviculei. În clipa aceea, totuși, brațele îi țîșniră înainte și mă înșfăcă de talie. L-am pocnit cu dosul mîinii în falcă, dar asta nu l-a împiedicat să-și întărească strînsoarea și să mă salte de la pămînt. Prea tîrziu ca să-l mai lovesc iar. Brațele acelea masive deja îmi zdrobeau rinichii. Am pipăit după carotidă cu degetele mari, am strîns.

Numai că el continua să mă ridice deasupra capului. Strînsoarea mea slăbi, degetele îmi alunecară. Atunci mă izbi cu spatule de pietriș, cum fac țărăncile cu rufe pe stînci.

Am văzut puncte de lumină care explodau, și lumea devenise un loc agitat, pe jumătate real cînd mă puse din nou pe picioare. Am văzut cum pumnul lui...

Răsăritul era superb, numai că unghiul era greșit... Cu vreo nouăzeci de grade...

Brusc, m-a cuprins amețala. Senzația asta opri procesul de conștientizare a unei hărți a durerilor care îmi traversau spatule și ajungeau la metropola situată undeva în vecinătatea bărbiei.

Atîrnam sus, în aer. Întorcînd ușor capul, am văzut că pînă jos e foarte mare distanță.

Am simțit un set de menghine puternice atașate corpului meu — umăr și coapsă. Cînd m-am răsucit să le văd, mi-am

dat seama că, de fapt, sînt mîini. Răsucindu-mi și mai mult gîtul, am văzut că erau mîinile lui Gérard. Mă ținea cu brațele întinse pe toată lungimea lor deasupra capului. Stătea chiar pe marginea potecii, și puteam vedea Garnath și capătul drumului negru jos, în depărtare. Dacă mi-ar fi dat drumul, o parte din mine s-ar fi alăturat găinațului păsărilor care păta dealul, iar restul ar fi semănat cu meduzele moarte pe care le întîlnisem în trecut pe plajele lumii.

— Da. Privește în jos, Corwin, spuse, simțind că mă agit, că-l privesc, întîlnindu-mi ochii. Nu trebuie să fac altceva decît să desfac mîinile.

— Te ascult, am rostit moale, încercînd să-mi imaginez o cale de a-l trage după mine în caz că s-ar fi hotărît să o facă.

— Nu sînt un om deștept, spuse. Dar mă frămîntă un gînd — un gînd îngrozitor. Asta e singura cale pe care o știu ca să fac ceva în legătură cu asta. Gîndul meu e că tu ai fost departe de Amber o perioadă de timp îngrozitor de lungă. N-am cum să aflu dacă povestea ta cu pierderea memoriei e în întregime adevărată. Te-ai întors și ai luat conducerea, dar, de fapt, tu nu domnești aici cu adevărat. Am fost tulburat de moartea slujitorilor lui Benedict, așa cum sînt acum și de moartea lui Caine. Dar și Eric a murit de curînd și Benedict e schilodit. Nu e atît de ușor să te învinovățesc pe tine pentru lucrurile astea, dar mi se pare că ar fi posibil — dacă s-ar întîmpla ca tu să fii aliat în secret cu inamicii noștri de pe drumul negru.

— Nu sînt, am rostit.

— Nu contează pentru ceea ce trebuie să spun, zise. Ascultă-mă doar. Lucrurile vor merge pe calea lor. Dacă, în timpul îndelungatei tale absențe, ai pus la punct această stare de lucruri — poate chiar scoțîndu-i din peisaj pe tata și pe Brand — atunci eu consider că ți-ai propus să distrugi toată rezistența familiei la uzurparea ta.

— Crezi că m-aș fi predat lui Eric ca să mi se scoată ochii și să fiu întemnițat dacă ar fi cum spui?

— Cască bine urechile! repetă. Ai fi putut foarte simplu să faci greșeli care să ducă la asta. Acum nu mai contează. S-ar putea să fii la fel de nevinovat pe cît susții sau vinovat cît cuprinde. Uită-te în jos, Corwin. Asta-i tot. Uită-te la drumul negru. Moartea e limita distanței pe care o vei parcurge dacă ai făcut toate astea. Ți-am demonstrat încă o dată puterea mea, în caz că ai uitat. Pot să te ucid, Corwin. Nici măcar să nu fi sigur că spada te va proteja, dacă mai pun încă o dată mîna pe tine. Și am s-o fac, ca să-mi țin promisiunea. Promisiunea mea e că, dacă ești vinovat, te voi ucide în clipa în care o să aflu. Să știi, de asemenea, că viața mea e asigurată, Corwin, pentru că, din clipa asta, e legată de a ta.

— Ce vrei să spui?

— Toți ceilalți sînt acum cu noi, prin intermediul Atuului meu, privind, ascultînd. Nu poți aranja eliminarea mea acum fără a-ți trăda intențiile întregii familii. În felul ăsta, dacă eu mor, promisiunea mea tot va fi dusă la împlinire.

— M-am prins, am rostit. Și dacă te omoară altcineva? Or să mă ucidă și pe mine. Asta înseamnă că pe baricade rămîn Julian, Benedict, Random și fetele. Din ce în ce mai bine — pentru cine o mai fi. A cui a fost ideea asta, de fapt?

— A mea! Numai a mea! rosti, și am simțit cum strînsoarea se intensifică, cum brațele se întind și se încordează. Încerci doar să mă aiurești! Cum ai făcut întotdeauna! mîrii. Lucrurile mergeau bine pînă să te întorci tu! La naiba, Corwin! Eu cred că tu ești de vină!

Apoi mă azvîrli în aer.

— Sînt nevinovat, Gérard! am mai apucat să strig.

După care mă prinse — o înșfăcare dură, care mi-a luxat umărul — și mă trase înapoi de deasupra prăpastiei. Mă roti și mă puse pe picioare. Plecă imediat, îndreptîndu-se către zona cu pietriș unde ne luptaserăm. L-am urmat și ne-am recuperat lucrurile.

În timp ce-și încheia centura imensă mă privi, după care se uită din nou în depărtare.

— N-o să mai vorbim despre asta, rosti.

— În regulă.

M-am răsucit și m-am dus către cai. Am încălecat și ne-am continuat drumul.

Izvorul își susura muzica delicată în poieniță. Mai în înalături acum, soarele trasa linii de lumină printre copaci. Pe pământ mai era încă rouă. Brazda pe care o tăiasem pentru mormîntul lui Caine era îmbibată de ea.

Am adus hîrlețul pe care-l aveam și am deschis mormîntul. Fără o vorbă, Gérard mă ajută să deplasez trupul pe o bucată de pînză de cînepă pe care o adusesem în acest scop. Am înfășurat-o în jurul lui și am strîns-o cu cusături mari, largi.

— Corwin! Privește! se auzi o șoaptă, și mîna lui Gérard se încleștă de cotul meu cînd vorbi.

I-am urmat direcția privirii și am înghețat. Nici unul dintre noi nu mișcă, privind apariția: un alb delicat, strălucitor o înconjură, ca și cum ar fi fost acoperită mai degrabă cu puf decît cu blană și coamă; copitele fine, despicate, erau aurii, la fel cum era și cornul delicat, spiralat, ce răsărea din capul său îngust. Stătea pe culmea unei stînci mai mici, ciugulind din lichenii care creșteau acolo. Ochii săi, pe care îi văzurăm cînd îi ridică și privi în direcția noastră, erau ca de smarald verde, strălucitor. Rămase la fel de imobil ca noi pentru cîteva clipe. Apoi făcu un gest rapid, nervos, cu picioarele din față, bătînd aerul și izbind stîncina de trei ori. După care se estompă și dispăru ca un fulg, în tăcere, poate în pădurile din dreapta noastră.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre stîncă. Gérard mă urmă. Acolo, pe suprafața mușchiului, am localizat urmele fine de copite.

— Deci l-am văzut cu adevărat, spuse Gérard.

Am încuviințat.

— Am văzut ceva. L-ai mai văzut vreodată?

— Nu. Tu?

Am clătinat din cap.

— Julian pretinde că l-a văzut o dată, spuse, de la distanță. Spune că ogarii lui au refuzat să-l hăituiască.

— Frumoasă apariție. Coada aia lungă, mătăsoasă, copitele alea strălucitoare...

— Da. Tata a zis întotdeauna că apariția lui e un semn bun.

— Aș vrea să cred și eu asta.

— Ciudat moment și-a ales să apară... În toți anii ăștia... Am încuviințat iarăși.

— Există vreun ritual special? Fiind patronul nostru și așa mai departe... există ceva ce ar trebui să facem?

— Dacă există, tata nu mi-a zis niciodată nimic, am spus. Am lovit stîncă pe care apăruse. Dacă prevestești vreo schimbare a norocului nostru, dacă ne aduci o măsură a bunăvoinței, îți mulțumim, unicornule, am rostit. Și, chiar dacă nu, îți mulțumim pentru lumina tovărășiei tale în vremi întunecate.

Apoi ne-am dus și am băut apă din izvor. Am legat coletul macabru de crupa celui de-al treilea cal. Ne-am condus armăsarii pînă ne-am depărtat de locul unde, în afară de apă, lucrurile se liniștiseră foarte tare.

VI

Ritualurile neîncetate ale vieții acționează veșnic, oamenii se sprijină pe gândul speranței și lacurile fără puturi sînt adesea rare: sumei înțelepciunii lungii mele vieți în seara aceea, oferită într-un spirit de neliniște creatoare, i s-a răspuns de către Random printr-o încuviințare și o obscenitate prietenească.

Ne aflam în bibliotecă și eu eram așezat pe marginea biroului imens. Random ocupa un scaun în dreapta mea. Gérard stătea în picioare în celălalt capăt al camerei, examinînd niște arme care atîrnau pe perete. Sau poate privea gravura lui Rein înfățișînd unicornul. În același timp, ca noi toți, îl ignora pe Julian, care era tolănit într-un fotoliu lîngă rafturi, chiar în mijloc, cu picioarele întinse și încrucișate în dreptul gleznelor, cu brațele încrucișate, privindu-și cizmele solzoase. Fiona — un metru cincizeci și șase, poate, în înălțime — cu ochii verzi atinți în cei albaștri ai Florei în timp ce conversau, acolo lîngă șemineu, părul lor compensînd din plin lipsa focului mocnind, mi-a amintit, ca întotdeauna, de un tablou în fața căruia artistul tocmai s-a dat înapoi, punîndu-și uneltele deoparte, cu întrebări alcătuindu-se lent dincolo de zîmbet. Locul de la baza gîtului ei, unde degetul lui gros îi marcase clavicula, îmi păruse întotdeauna un semn al unui maestru artist, mai ales cînd își înălța capul, ironic sau poruncitor, ca să ne privească pe noi, ăștia mai înalți. Zîmbi ușor, chiar atunci, fără doar și poate conștientă de privirea mea, o însușire aproape clarvăzătoare a cărei acceptare nu o văduvise niciodată de abilitatea de a

deconcerta. Llewella, undeva într-un colț, prefăcându-se că studiază o carte, era cu spatele spre noi, cosițele ei verzi retezate la vreo cinci centimetri deasupra gulerului negru. Dacă retragerea ei implica animozitate, timiditate în alienarea ei sau simplă precauție, nu puteam ști cu siguranță. Probabil că ceva din toate. Prezența ei nu era atât de familiară în Amber.

...Iar faptul că noi alcătuiam mai degrabă o colecție de individualități decât un grup, o familie, într-o vreme când doream să dobândesc un fel de supra-identitate, o dorință de cooperare, era cel care m-a condus spre observațiile mele și confirmarea lui Random.

Am simțit o prezență familiară, am auzit un „Bună, Corwin!” și iat-o pe Deirdre, întinzînd mîna spre mine. Am întins-o și eu, i-am strîns-o, am ridicat-o. Ea făcu un pas înainte, ca și cum ar fi fost un prim motiv muzical al unui dans ceremonios, și se apropie de mine, așteptînd. Pentru o clipă, o fereastră zăbreliată îi încadraseră capul și umerii și o tapiserie bogată împodobise peretele din stînga ei. O mișcare elaborată și afectată, firește. Cu toate astea, eficace. Ținea Atuul meu în mîna stîngă. Zîmbi. Ceilalți ne priviră cînd apărură și îi învrednici pe toți cu acel zîmbet, ca Mona Lisa cu o mitralieră, întorcîndu-se lent.

— Corwin, rosti, sărutîndu-mă scurt și retrăgîndu-se, mă tem că am venit prea devreme.

— Niciodată, i-am răspuns, răsucindu-mă spre Random, care tocmai se ridicase și care mă anticipase cu cîteva secunde.

— Pot să-ți aduc ceva de băut, surioară? întrebă, luîndu-i mîna și arătînd spre bufet.

— Oh, da. Mulțumesc. El o conduse și îi turnă puțin vin, evitînd sau măcar amînînd, presupun, ciocnirea ei obișnuită cu Flora. Presupuneam, cel puțin, că majoritatea vechilor fricțiuni erau încă vii, așa cum mi le aminteam. Așadar, cu toate că m-am lipsit de compania ei pentru moment, măcar am păstrat la același nivel indexul de liniște familială, ceea

ce era important pentru mine în clipa aceea. Random se pricepe la chestii de-astea cînd vrea.

Am bătut darabana pe laterala biroului cu vîrfurile degetelor, mi-am masat umărul dureros, mi-am încrucișat și descrușișat picioarele, am dezbătut cu mine însumi dacă să aprind o țigară...

Apăru deodată. În capătul îndepărtat al încăperii, Gérard se răsucise spre stînga, rostise ceva și întinsese mîna. O clipă mai tîrziu, strîngea mîna stîngă — și unică — a lui Benedict, ultimul membru al grupului nostru.

În regulă. Faptul că Benedict preferase să vină aici prin Atul lui Gérard în loc de al meu era modalitatea lui de a-și exprima sentimentele față de mine. Oare era și un semn al unei alianțe care să mă țină în șah? Oricum, era ceva calculat ca să mă facă să-mi pun întrebări. Oare Benedict îl pusese pe Gérard să facă încălzirea aia de dimineată cu mine? Tot ce se poate.

În clipa aceea, Julian se ridică în picioare, traversă încăperea, îi spuse ceva lui Benedict și îi strînse mîna. Această activitate o atrase pe Llewella. Se întoarse, închise cartea și o puse alături. Zîmbind, înaintă și îl salută pe Benedict, dădu din cap spre Julian, îi spuse ceva lui Gérard. Conferința improvizată se încălzea, devenea animată. În regulă și iar în regulă.

Patru și trei. Și doi în mijloc...

Am așteptat, privind grupul din partea cealaltă a încăperii. Eram prezenți toți, și aș fi putut să le solicit atenția și să le spun ceea ce aveam în minte. Totuși...

Era prea ispititor. Cu toții simțeam încordarea, știam. Era ca și cum o pereche de poli magnetici fusese brusc activată în încăpere. Eram curios să văd cum va cădea pilitura.

Flora mă învrednici cu o privire rapidă. Mă îndoiam că se răzgîndise peste noapte — doar dacă, firește, nu intervenise ceva nou. Nu, eram sigur că anticipasem următoarea mișcare.

Nu greșeam. Am auzit fără să vreau că îi e sete și că vrea un pahar cu vin. Se răsuci un pic și schiță o mișcare în direcția

mea, ca și cum s-ar fi așteptat ca Fiona s-o însoțească. Ezită o clipă văzînd că asta nu se întîmplă, deveni brusc centrul atenției tuturor, constată acest fapt, luă o decizie rapidă, zîmbi și veni înspre mine.

— Corwin, roști, cred că mi-aș dori un pahar cu vin.

Fără să întorc capul sau să-mi iau privirea de la tabloul din fața mea, am strigat peste umăr:

— Random, ești drăguț să-i torni Florei un pahar cu vin?

— Bineînțeles, răspunse, și am auzit zgomotele specifice.

Flora încuviință, nu mai zîmbi și trecu pe lîngă mine în dreapta.

Patru și patru, lăsînd-o pe draga de Fiona să strălucească în centrul încăperii. Conștientă de situație și plăcîndu-i asta, se întoarse de îndată spre oglinda ovală cu ramă neagră, cu sculpturi complicate, atîrnînd în spațiul dintre două etajere cu rafturi apropiate. Își aranjă o șuviță răzleată de păr lîngă tîmpla dreaptă.

Mișcarea ei declanșă o scînteiere verde-argintie printre formele geometrice în roșu și auriu ale covorului, lîngă locul unde i se odihnea piciorul stîng.

Am simțit simultan dorința de a blestema și a zîmbi. Boarfa notorie se juca iarăși cu noi. Mereu remarcabilă, de altfel... Nu se schimbase nimic. Fără să blestem, nici să zîmbesc, am pășit înainte, cum de altfel bănuia și ea că voi face.

Dar și Julian se apropie, o idee mai iute ca mine. Fusese ceva mai aproape, văzuse mișcarea cu o fracțiune de secundă mai devreme.

O ridică și o legănă ușor.

— Brățara ta, surioară, roști agreabil. Se pare că ți-a părăsit încheietura, proasta naibii de brățară. Dă-mi voie.

Ea întinse mîna, dăruindu-i unul dintre acele zîmbete cu genele lăsate în timp ce el îi desfăcea lanțul de smaralde. Terminînd operațiunea, îi cuprinse mîna între ale lui și începu să se întoarcă spre colțul lui, de unde ceilalți îi aruncau priviri piezișe, în timp ce încercau să pară preocupați.

— Cred că vei fi amuzată de remarcele spirituale pe care le avem de împărțit, începu el.

Zîmbetul ei deveni și mai fermecător în timp ce-și retrăgea mîna.

— Mulțumesc, Julian, răspunse. Sînt sigură că atunci cînd le voi auzi, voi rîde. La urmă, ca de obicei, mi-e teamă. Se întoarse și mă prinse de braț. Constat că simt o și mai mare dorință pentru un pahar cu vin.

Așa că am luat-o cu mine și am avut grijă să îi ofer băutura. Cinci și patru.

Julian, căruia nu-i place să manifeste sentimente puternice, luă o decizie cîteva clipe mai tîrziu și ne urmă. Își turnă un pahar, sorbi din el, mă examinează zece sau cincisprezece secunde, apoi spuse:

— Cred că acum sîntem prezenți cu toții. Cînd intenționezi să ne spui ce ai în minte?

— Nu văd nici un motiv să mai amînăm, am spus, acum cînd fiecare și-a făcut numărul. Am ridicat vocea, astfel încît s-a auzit în toată încăperea. A sosit timpul. Hai să ne facem comozi.

Ceilalți se mișcară. Scaunele fură trase și grupate. Se turnă din nou vin. Un minut mai tîrziu, aveam deja un public.

— Vă mulțumesc, am rostit cînd agitația finală se potoli. Am cîteva lucruri pe care aș dori să le spun, și unele dintre ele poate chiar vor fi spuse. Mersul discuției va depinde de ceea ce e înainte și vom intra chiar acum în subiect. Random, spune-le ce mi-ai spus ieri mie.

— În regulă.

M-am retras pe scaunul din spatele biroului și Random se deplasă ca să ocupe marginea acestuia. M-am rezemat și am ascultat din nou povestea comunicării sale cu Brand și a încercării de a-l salva. A fost o variantă condensată, lipsită de speculațiile care încă nu dispăruseră din conștiința mea din clipa în care Random le plasase acolo. Și, în ciuda omiterii lor, toți ceilalți înțelegeau tacit implicațiile. Știam asta. Era motivul

principal pentru care dorisem ca Random să vorbească primul. Dacă pur și simplu aș fi intervenit cu o încercare de a-mi prezenta suspiciunile, aproape sigur s-ar fi presupus că aplic tactica tradițională de a abate atenția de la mine — o acțiune care ar fi fost imediat urmată de declicurile separate, ascuțite, metalice, ale minților ce s-ar fi închis împotriva mea. În felul ăsta, în ciuda oricăror gânduri cum că Random ar spune orice i-aș indica eu, l-ar fi ascultat pînă la sfîrșit, întrebîndu-se în tot acest timp. S-ar fi jucat cu ideea, încercînd să ghicească motivul pentru care îi reunisem pe toți. Ar fi fost destul timp să se înrădăcineze premisele legate de o coroborare mai tîrzie a faptelor. Și s-ar fi întrebat dacă putem aduce sau nu dovada. Și eu îmi puneam exact aceeași întrebare.

În timp ce așteptam și-mi puneam întrebări, îi observam pe ceilalți, un exercițiu inutil dar inevitabil. Simplă curiozitate, mai multă chiar decît suspiciune, care mă făcea să cercetez aceste chipuri pentru reacții, indicii, indicații — chipurile pe care le știam mai bine decît pe oricare altele, în limitele înțelegerii mele. Și, bineînțeles, chipurile nu mi-au spus nimic. Poate că e adevărat că, de fapt, te uiți la o persoană doar prima dată cînd o vezi și, după aceea, faci doar o rapidă stenogramă mentală de fiecare dată cînd o recunoști. Creierul meu e destul de leneș ca să acorde acestei chestiuni probabilitatea sa, folosindu-se de puterile lui de abstractizare și de o prezumție a regularității pentru a evita efortul ori de cîte ori e posibil. De data asta m-am străduit să văd, totuși, și tot nu mi-a fost de ajutor. Julian își menținea masca ușor plictisită, ușor amuzată. Gérard părea pe rînd surprins, furios și melancolic. Benedict arăta deprimat și suspicios. Llewella părea la fel de tristă și obscură ca de obicei. Deirdre arăta neatentă, Flora docilă, iar Fiona îi examina pe toți, inclusiv pe mine, alcătuiindu-și propriul catalog de reacții.

Singurul lucru pe care-l puteam spune, după un timp, era că Random impresiona asistența. Deși nici unul nu se trădă, am văzut cum dispare plictiseala, vechea suspiciune se domo-

lește, noua suspiciune capătă viață. Interesul crescuse printre rudele mele. Fascinație, aproape. Apoi, fiecare începu să pună întrebări. La început puține, apoi un adevărat baraj.

— Așteptați, i-am întrerupt într-un târziu. Să-l lăsăm să termine. Toată povestea. Veți găsi răspunsuri în poveste. Celelalte întrebări vor primi răspuns după aceea.

Se auziră încuviințări și mîrîieli și Random își continuă istorisirea pînă la capăt. Adică pînă ajunse la lupta noastră cu oamenii-fiare pe teritoriul Florei, precizînd că erau din aceeași spiță cu cel care-l măcelărise pe Caine. Flora susținu acest fragment.

Apoi, cînd veni rîndul întrebărilor, i-am examinat cu grijă. Atîta vreme cît aveau legătură cu întîmplarea din povestea lui Random, era foarte bine. Numai că eu voiam să evit orice speculație legată de posibilitatea ca unul dintre noi să se afle în spatele întregii afaceri. De îndată ce așa ceva ar fi ieșit la iveală, ar fi venit vorba și despre mine și despre distragerea atenției. Ceea ce ar fi putut duce la vorbe urîte și la crearea unei stări de spirit pe care nu mi-aș fi dorit s-o generez. Mai bine să căutăm întii dovada, să amînăm învinuirile, să punem la colț vinovatul chiar acum, dacă e posibil, și să-mi consolidez poziția de îndată.

Așa că am privit și am așteptat. Cînd am simțit că momentul vital se apropie, am oprit ceasul.

— Nici una dintre aceste discuții, dintre aceste speculații, n-ar fi necesară, am rostit, dacă am avea toate faptele chiar acum. Și poate că există o cale de a le obține — chiar acum. De asta vă aflați aici.

A mers. I-am prins. Atenți. Pregătiți. Poate chiar dornici.

— Propun să încercăm să-l contactăm pe Brand și să-l aducem acasă acum, am zis.

— Cum? mă întrebă Benedict.

— Atuurile.

— Asta s-a încercat, rosti Julian. Nu poate fi contactat pe calea asta. Nu răspunde.

— Nu mă refeream la procedura obișnuită, am zis. V-am cerut tuturor să aduceți seturi complete de Atuuri. Bănuiesc că le aveți?

Se auziră încuviințări.

— Bun, am zis. Să extragem acum Atuul lui Brand. Propun ca toți nouă să încercăm să-l contactăm simultan.

— O idee interesantă, rosti Benedict.

— Da, aprobă Julian, scoțind pachetul de cărți și frunzărindu-l. Merită cel puțin încercat. S-ar putea să genereze o forță adițională. Chiar nu știu.

Am localizat Atuul lui Brand. Am așteptat pînă l-au găsit și ceilalți. Apoi:

— Hai să ne coordonăm! E toată lumea pregătită?

Se auziră opt aprobări.

— Atunci să pornim. Încercați. Acum.

Am examinat cartea mea. Trăsăturile lui Brand erau asemănătoare cu ale mele, dar el era mai scund și mai zvelt. Părul îi semăna cu al Fionei. Purta un costum verde de călărie. Călărea un cal alb. Acum cît timp? Acum cît timp s-a întîmplat asta? mă întrebam. Avînd cîte ceva dintr-un visător, un mistic, un poet, Brand era întotdeauna deziluzionat sau vesel, cinic sau total încrezător. Parcă sentimentele lui nu găseau niciodată o cale de mijloc. Maniaco-depresiv e un termen prea simplu pentru caracterul lui complex, deși ar putea servi ca să desemneze o direcție de plecare, o multitudine de aptitudini subliniind calea de urmat după aceea. Ca urmare a acestei stări de lucruri, trebuie să recunosc că, uneori, îl găseam atît de fermecător, delicat și loial, încît îl situam deasupra tuturor rudelor mele. Alteori totuși era atît de acru, de sarcastic și de-a dreptul sălbatic, încît încercam să-i evit tovărășia de teamă să nu-i provoc vreun rău. În concluzie, ultima oară cînd îl văzusem fusese în a doua situație, cu puțin timp înainte ca Eric și cu mine să avem conflictul care a dus la exilul meu din Amber.

...Și cam astea erau gîndurile și sentimentele mele pe cînd îi examinam Atuul, căutînd să ajung la el cu mintea, cu dorința,

deschizînd locul vacant pe care doream ca el să-l ocupe. În jurul meu, ceilalți își scormoneau propriile amintiri și procedau la fel ca mine.

Încet-încet, cartea căpătă o particularitate ca de vis și iluzia adîncimii. Apoi urmă estomparea familiară, cu senzația de deplasare care anunță contactul cu subiectul. Atuul deveni mai rece sub vîrfurile degetelor mele, după care lucrurile se topiră și căpătară formă, viziunea devenind brusc reală.

Părea că se află într-o celulă. În spatele lui era un zid de piatră. Pe podea erau paie. Era în cătușe, iar lanțul era petrecut printr-un imens inel fixat în zid deasupra și în spatele lui. Era un lanț destul de lung, dînd suficientă libertate de mișcare, și în clipa asta Brand profita de acest fapt, zăcînd întins pe o grămadă de paie și zdrențe în colț. Părul și barba îi erau destul de lungi, chipul mai subțiat decît îl văzusem vreodată. Hainele erau pătate și murdare. Părea că doarme. Minteă mea se întoarse la întemnițarea mea — mirosurile, frigul, hrana mizerabilă, umezeala, singurătatea, nebunia care venea și pleca. Măcar el avea încă ochii, pentru că licăreau și i-am văzut cînd mai mulți dintre noi l-au strigat pe nume; erau verzi, cu o privire fără vlagă, goală.

Să fi fost drogat? Sau credea că halucinează?

Dar, deodată, spiritul îi reveni. Se ridică. Întinse mîna.

— Fraților! spuse. Surioarelor...

— Sosesc! se auzi un urlet care zgudui încăperea.

Gérard sărise în picioare, zvîrlind scaunul cît colo. Țișni de-a lungul camerei și înșfăcă o imensă secure de război din cuiele de pe perete. O fixă la încheietură, ținînd Atuul în aceeași mîna. Pentru o clipă îngheță, examinînd cartea. Apoi întinse mîna liberă și deodată era acolo, îmbrățișîndu-l pe Brand, care alegea acel moment pentru a leșina iar. Imaginea tremură. Contactul se întrerupse.

Blestemînd, am scotocit în pachet după Atuul lui Gérard. Mulți dintre ceilalți păreau să facă același lucru. Localizîndu-l,

am încercat contactul. Lent, se petrecură topirea, transformarea, realcătuirea. Iată!

Gérard întinsese lanțul peste pietrele zidului și-l lovea cu securea. Era un lanț gros totuși, și rezistă mult timp loviturilor sale puternice. În cele din urmă, mai multe zale fură zdrobite și tăiate, dar asta îi luase cam două minute și zgometele metalice îi alertaseră pe temniceri.

Se auzeau zgomete din stînga — un sunet ca un zăngănit, alunecarea zăvoarelor, scîrțîitul balamalelor. Deși cîmpul meu vizual nu era prea larg, era evident că ușa celulei era pe cale de a fi deschisă. Brand se mai ridică o dată. Gérard continua să hăcuiască lanțul.

— Gérard! Ușa! am urlat.

— Știu! icni, înfășurîndu-și lanțul pe braț și smulgîndu-l. Nu cedă.

Apoi lăsă lanțul și flutură securea, în vreme ce un războinic cu mîini cornoase se năpusti asupra lui, cu spada ridicată. Spadasinul se prăbuși, fu înlocuit de un altul. Apoi al treilea și al patrulea se înghesuiră asupra lui. Alții erau în apropiere, la pîndă.

Se văzu o mișcare neclară și Random îngenunche în imagine, cu mîna dreaptă încheștată de a lui Brand, cu stînga ținînd scaunul în față ca un scut, cu picioarele spre exterior. Țîșni în picioare și se năpusti asupra atacatorilor, mînuind scaunul ca pe un berbec printre ei. Se retraseră. Random ridică scaunul și-l azvîrli. Un atacator zăcea mort pe podea, hăcuit de securea lui Gérard. Un altul se prăbușise pe o parte, ținîndu-se strîns de ciotul brațului drept. Random dădu la iveală un stilet și-l înfipse în cel mai apropiat stomac, crăpă două capete cu scaunul și-l goni pe ultimul atacator. Însăpămîntător, în timp ce se petreceau toate acestea, mortul se ridică deasupra podelei și se înalță lent, cu sîngele picurînd în tot acest timp. Cel care fusese înjunghiat se prăbuși în genunchi, strîngînd spada.

Între timp, Gérard înșfăcase lanțul cu ambele mîini. Se sprijini cu un picior în perete și începu să tragă. Umerii i se

ridică în timp ce mușchii puternici i se întăriră pe spate. Lanțul rezista. Zece secunde, poate. Cincisprezece...

Apoi, cu un trosnet și un zăngănit, cedă. Gérard se clătină înapoi, prinzându-se cu mâna brusc de ceva. Aruncă o privire în spate, aparent către Random, care era în afara câmpului meu vizual în clipa aceea. Părînd mulțumit, se răsuci, se aplecă și îl ridică pe Brand, care căzuse din nou, inconștient. Ținîndu-l în brațe, se întoarse și întinse o mînă dedesubtul formeii fără vlagă. Random reveni la vedere lîngă ei, *sans* scaun, și ne făcu un semn.

Am întins cu toții mîna spre ei și, o clipă mai tîrziu, se aflau în mijlocul nostru și îi înconjuram.

Un fel de urale se auziră cînd ne repezirăm să-l atingem, să-l vedem pe fratele nostru care dispăruse de atîția ani și care revenise acum din mîinile misterioșilor săi răpitori. Și, în sfîrșit, speram, vom putea afla unele răspunsuri. Numai că arăta atît de slăbit, atît de subțire, atît de palid...

— Dați-vă înapoi! urlă Gérard. O să-l duc pe canapea! Atunci o să vă puteți uita cît veți...

Tăcere de moarte. Pentru că toți ne dăduserăm înapoi, după care încremeniserăm. Și asta pentru că Brand era plin de sînge, care picura. Și asta pentru că avea un cuțit înfipt în partea stîngă, spre spate. Cu cîteva clipe înainte nu fusese acolo. Unul dintre noi încercase să-l înjunghie în rinichi și e posibil să fi reușit. Nu-mi plăcea absolut deloc faptul că Ipoteza Random-Corwin precum că Unul Dintre Noi E În Spatele Întregii Afaceri tocmai primise o confirmare semnificativă. Am avut o clipă în care mi-am concentrat toate însușirile într-o încercare de a fotografia mental poziția fiecăruia. Apoi vraja s-a rupt. Gérard îl duse pe Brand pe canapea și noi ne-am tras aproape; și știam cu toții că pricepuserăm nu numai ce se întîmplase, dar și ceea ce implica asta.

Gérard îl așază pe Brand cu fața în jos și îi sfîșie cămașa murdară.

— Aduceți-mi apă curată să-l spăl, roști. Și prosoape. Aduceți-mi soluție salină și glucoză și ceva de care să le atîrn. Aduceți-mi o trusă medicală completă.

Deirdre și Flora se îndreptară spre ușă.

— Apartamentele mele sînt cel mai aproape, spuse Random. Una dintre voi va găsi acolo o trusă medicală. Dar singura perfuzie se află în laboratorul de la etajul trei. Mai bine vin să dau o mîină de ajutor.

Plecară împreună.

De-a lungul timpului, avuseserăm cu toții parte de pregătire medicală, atît aici, cît și în alte locuri. Totuși, ceea ce învățaserăm în Umbră trebuia modificat în Amber. Majoritatea antibioticelor din lumile-umbră, de pildă, nu aveau efect aici. Pe de altă parte, procesele noastre imunologice păreau să se comporte diferit față de cele ale altor oameni pe care-i studiasem, așa încît e mult mai dificil pentru noi să fim infectați — și dacă pățim asta, o rezolvăm mult mai expeditiv. În plus, posedăm însușiri regeneratoare profunde.

Toate acestea, firește, sînt normale, idealul fiind superior umbrelor sale. Și, fiind amberiți și conștienți de aceste lucruri din fragedă pruncie, cu toții am dobîndit pregătirea medicală relativ devreme în viață. În esență, în ciuda a ceea ce se spune adesea despre a fi propriul tău doctor, aceasta are ca motiv neîncrederea nu complet nejustificată la adresa aproape oricui, cu atît mai mult la adresa celor care ne țin viețile în mîinile lor. Ceea ce explică, parțial, de ce nu m-am repezit să-l dau la o parte pe Gérard pentru a mă ocupa eu însumi de tratamentul lui Brand, în ciuda faptului că trecusem printr-o școală medicală pe umbra Pămînt în timpul ultimelor două generații. Cealaltă jumătate a explicației este că Gérard nu lăsa pe nimeni lîngă Brand. Julian și Fiona pășiseră amîndoi înainte, aparent cu aceeași intenție în minte, dar numai pentru a se lovi de brațul stîng al lui Gérard ca de o barieră la trecerea de cale ferată.

— Nu, rostise el. Știu că nu eu am făcut-o și asta e tot ce știu. Nu va mai exista o a doua șansă pentru nimeni.

Dacă oricare altul dintre noi ar fi avut o asemenea rană în alte condiții, aș fi spus că, dacă rezistă prima jumătate de oră, atunci va supraviețui. Brand, însă... Forma în care se afla... Nu puteam fi sigur.

Cînd ceilalți reveniră cu materialele și echipamentul, Gérard îl curăță pe Brand, sutură rana și o pansă. Agăță perfuzia, sfărîmă cătușele cu un ciocan și o daltă pe care le descoperise Random, îl acoperi pe Brand cu un cearșaf și o pătură și îi luă din nou pulsul.

— Cum e? am întrebat.

— Slab, spuse, și își trase un scaun și se așeză lîngă canapea. Cineva să-mi aducă spada și un pahar cu vin. N-am apucat să beau deloc. Și dacă a mai rămas ceva de mîncare, mi-e foame.

Llewella se îndreaptă spre bufet și Random îi aduse spada de pe suportul din spatele ușii.

— Ai de gînd să te instalezi aici? întrebă Random, înmîîndu-i spada.

— Da.

— Ce-ar fi să-l mutăm pe Brand într-un pat mai bun?

— E foarte bine unde e. O să hotărîsc eu cînd poate fi mutat. Între timp, cineva să facă focul. Apoi stingeți cîteva dintre lumînările alea.

Random încuviință.

— Mă ocup eu, spuse. Apoi luă cuțitul pe care Gérard îl scosese din rana lui Brand, un stilet subțire, cu o lamă lungă de vreo cincisprezece centimetri. Îl ținu în palmă.

— Îl recunoaște cineva? întrebă.

— Eu nu, spuse Benedict.

— Nici eu, rosti Julian.

— Nu, am spus eu.

Fetele clătinară din cap.

Random examinează stiletul.

— Ușor de pitit — în mîneacă, într-o cizmă sau într-un corsaj. Îți trebuie mare curaj să-l folosești astfel...

— Disperare, am rostit.

— ...și o anticipare foarte clară a scenei noastre de ansamblu. Inspirat, aproape.

— Să o fi făcut vreuna dintre străji? întrebă Julian. Acolo, în celulă?

— Nu, rosti Gérard. Nici una n-a ajuns destul de aproape.

— Pare destul de bine echilibrat pentru a fi aruncat de la distanță, spuse Deirdre.

— Chiar este, rosti Random, rotindu-l pe vîrfurile degetelor. Atît doar că nici unul n-a avut ocazia să dea o lovitură directă sau măcar să încerce. Sînt convinși.

Llewella reveni, purtînd o tavă cu felii de carne, jumătate de piine, o sticlă de vin și un pocal. Am eliberat o măsută și am așezat-o lîngă scaunul lui Gérard.

Cînd Llewella așeză tava, întrebă:

— Dar de ce? Înseamnă că rămînem numai noi. De ce ar fi vrut vreunul dintre noi s-o facă?

Am oftat.

— Al cui prizonier crezi că a fost? am întrebat.

— Al unuia dintre noi?

— Dacă știa ceva care l-a făcut pe unul dintre noi să ajungă pînă la tentativă de crimă, ce crezi? Același motiv a făcut să ajungă unde a fost și să fie ținut acolo.

Sprîncenele i se ridicară.

— Nici asta nu are sens. De ce nu l-au omorît pur și simplu și gata?

Am ridicat din umeri.

— Probabil că au avut un interes cu el, am spus. Dar există doar o singură persoană care poate răspunde cum trebuie la această întrebare. Cînd îl găsești, întreabă-l.

— Sau întreab-o, rosti Julian. Surioară, pari să posezi o foarte mare cantitate de naivitate, dintr-o dată.

Privirea ei se intersectă cu a lui Julian, o pereche de aisberguri reflectînd înfinități glaciale.

— Din cîte îmi amintesc, spuse, tu te-ai ridicat de la locul tău cînd au sosit ei, te-ai dus spre stînga, ai dat ocol biroului și ai ajuns ușor în dreapta lui Gérard. Te-ai aplecat înspre înainte. Cred că mîinile nu îți prea erau la vedere, acolo jos.

— Și din cîte îmi amintesc eu, rosti el, și tu erai la o distanță bună pentru lovitură, spre stînga lui Gérard și aplecată spre înainte.

— Ar fi trebuit s-o fac cu stînga — și eu sînt dreptace.

— Probabil că datorează viața pe care-o mai are în el acestui fapt.

— Pari al naibii de nerăbdător, Julian, să afli că e vorba de altcineva.

— În regulă, am spus. În regulă! Știți că nu obținem nimic așa. Unul singur dintre noi a făcut-o, și nu asta e calea prin care să-l dăm de gol.

— Sau s-o dăm, adăugă Julian.

Gérard se ridică, aruncă o căutătură încruntată, dușmănoasă.

— N-o să vă las să-mi deranjați pacientul, spuse. Și, Random, spuneai că o să te ocupi de foc.

— Chiar acum, rosti Random și se duse să-l facă.

— Hai să ne mutăm în salonașul de sub coridorul principal, am spus, în josul scărilor. Gérard, o să postez două străji aici, dincolo de ușă.

— Nu, rosti Gérard. Mai degrabă mi-aș dori ca cel care vrea s-o facă să ajungă pînă acolo. Vă voi aduce capul lui mîine dimineată.

Am încuviințat.

— Ei bine, puteți suna dacă doriți ceva — sau chemați-l pe unul dintre noi prin Atuuri. Dimineată vă vom spune tot ce am aflat.

Gérard se așeză, mormăi și începu să mănînce. Random reuși să aprindă focul și stinse cîteva lumînări. Pătura lui

Brand se ridica și cobora, lent dar regulat. Am ieșit în liniște din încăpere și ne-am îndreptat spre scară, lăsându-i acolo împreună cu flăcările și trosnetele, cu tuburile și sticlele.

VII

De foarte multe ori m-am trezit, uneori tremurînd, mereu înfricoșat, din visul în care mă aflam în vechea celulă, din nou orb, în temnițele de sub Amber. Nu că n-aș fi fost obișnuit cu condițiile de reclusiune. Fusesem întemnițat în mai multe ocazii pentru diverse perioade de timp. Dar singurătatea plus orbirea cu mici speranțe de vindecare contribuiseră din plin la încărcarea notei de plată la ghișeul cu privarea de simțuri din magazinul minții. Aceasta, cu senzația de sfîrșit al tuturor lucrurilor, lăsase urme adînci. În general, țin aceste amintiri ascunse în siguranță în timpul orelor de trezie, dar noaptea, uneori, scapă de acolo, dansează pe coridoare și fac giumbușlucuri în jurul raionului de mărunțisuri, un, doi, trei. Vederea lui Brand acolo, în celulă, le scosese iar la lumină, împreună cu un fior inoportun; și această lovitură finală a dus la instalarea lor într-o reședință mai mult sau mai puțin permanentă. Acum, printre rudele mele din salonaș, nu puteam evita gîndul că unul sau mai mulți se răzbunaseră pe Brand așa cum se răzbunase Eric pe mine. Chiar dacă aceasta nu era o descoperire surprinzătoare, ideea de a ocupa aceeași încăpere cu vinovatul, fără să am habar de identitatea sa, era mai mult decît deranjantă. Unica mea consolare era că și ceilalți, potrivit mijloacelor lor, trebuie să fi fost tulburați. Inclusiv vinovatul, acum că teorema existenței sale se dovedise adevărată. Am știut deci că sperasem tot timpul ca vinovatul să fi fost cineva din afară. Acum, totuși... Pe de o parte, mă simțeam chiar mai

restricționat decît de obicei în ceea ce puteam spune. Pe de altă parte, părea a fi un moment potrivit de a storce informații, toți aflîndu-se într-o stare de spirit anormală. Dorința de a coopera în scopul de a elimina amenințarea se putea dovedi utilă. Și pînă și vinovatul își va dori să se comporte la fel ca toți ceilalți. Cine știe dacă nu se dădea de gol în timp ce se străduia?

— Ei bine, mai ai și alte mici experimente interesante pe care ai vrea să le dirijezi? mă întrebă Julian, împreunîndu-și mîinile la ceafă și tolănindu-se în scaunul meu favorit.

— Nu în clipa asta, am spus.

— Păcat, răspunse. Speram că acum vei sugera să-l căutăm pe tata în același mod. Apoi, dacă avem noroc, îl găsim, și cineva îl scoate din joc cu mai multă siguranță. După asta, ne putem juca împreună de-a ruleta rusească, folosind acele splendide arme noi pe care le-ai furnizat — cîștigătorul ia totul.

— Cuvintele tale sînt nelalocul lor, am rostit.

— Nu chiar. M-am gîndit la locul fiecărei vorbulițe, răspunse. Pierdem atîta timp mințindu-ne unii pe alții, încît am hotărît că ar fi amuzant să spun exact ceea ce simt. Numai ca să văd dacă observă cineva.

— Acum vezi că da. Am observat, de asemenea, că noua ta personalitate nu e mai bună decît cea veche.

— Pe oricare ai prefera-o, amîndouă ne întrebăm dacă știi cumva ce ai să faci mai departe.

— Știu, am spus. Acum intenționez să capăt răspunsuri la un număr de întrebări legate de tot ceea ce ne frămîntă. Ar trebui să începem cu Brand și cu necazurile lui. Răsucindu-mă spre Benedict, care stătea privind focul, am spus:

— În Avalon, Benedict, mi-ai spus că Brand era unul dintre cei care m-au căutat după ce am dispărut.

— Corect, răspunse Benedict.

— Cu toții te-am căutat, spuse Julian.

— Nu la început, am răspuns. Inițial, au fost Brand, Gérard și tu, Benedict. Nu așa mi-ai zis?

— Ba da, răspunse. Ceilalți s-au implicat mai târziu, totuși. Ți-am spus și despre asta.

Am încuviințat.

— Brand a raportat ceva neobișnuit atunci? am întrebat.

— Neobișnuit? În ce sens? rosti Benedict.

— Nu știu. Caut o legătură între ceea ce i s-a întâmplat lui și ceea ce mi s-a întâmplat mie.

— Atunci cauți unde nu trebuie, spuse Benedict. Brand s-a întors fără nici o veste. Și, după asta, a umblat secole întregi fără să pătească nimic.

— Asta știu și eu, am rostit. Înțeleg, din cele povestite de Random, totuși, că dispariția lui finală a avut loc cu o lună înainte de refacerea și întoarcerea mea. Asta mi se pare neobișnuit. Dacă n-a raportat nimic special după ce s-a întors din căutări, a făcut asta înainte de dispariția lui? Sau între timp? Cineva? Ceva? Spune-o dacă știi!

Urmară câteva schimburi de priviri reciproce. Totuși privirile păreau mai mult curioase decât suspicioase sau nervoase.

În cele din urmă, Llewella spuse:

— Ei bine, eu una nu știu. Nu știu dacă e semnificativ, vreau să zic.

Toate privirile se ațintiră asupra ei. Începu să înnoade și să deznoade șiretul de la centură, lent, pe măsură ce vorbea.

— S-a petrecut între timp, și s-ar putea să nu însemne mare lucru, continuă. E doar ceva ce mi s-a părut neobișnuit. Brand a venit în Rebma cu mult timp în urmă...

— Cît de mult? am întrebat.

Își ridică o sprinceană.

— Cincizeci, șaiszeci, șaptezeci de ani... Nu sînt sigură.

Am încercat să calculez, folosind factorul de transformare pe care-l elaborasem în timpul lungii mele detenții. O zi în Amber, se pare, înseamnă puțin peste două zile și jumătate pe umbra Pămînt unde îmi petrecusem exilul. Doream să asociez evenimentul din Amber cu propria scală de timp de cîte ori era posibil, în caz că s-ar fi ivit vreo corespondență

neobișnuită. Deci Brand fusese în Rebma în perioada care, pentru mine, reprezenta secolul al nouăsprezecelea.

— Oricare ar fi data, spuse Llewella, a venit și m-a vizitat. A stat câteva săptămîni. După care aruncă o privire spre Random. M-a întrebat despre Martin.

Random își îngustă ochii și înalță capul.

— A spus de ce? o întrebă.

— Nu chiar. A insinuat că-l întâlnise pe Martin undeva în călătoriile sale și mi-a dat senzația că i-ar plăcea să îl contacteze din nou. N-am înțeles decît la ceva timp după plecarea lui că motivul principal al vizitei fusese, probabil, să afle cît mai multe lucruri legate de el. Știți cît de subtil poate fi Brand, cum poate să afle lucruri fără să pară că le caută. Numai după ce am vorbit cu alții pe care îi vizitase mi-am dat seama ce se petrecuse. Totuși, n-am aflat niciodată de ce.

— Asta e... foarte ciudat, remarcă Random. Pentru că îmi aduce în minte ceva căruia niciodată nu i-am dat vreo importanță. M-a întrebat odată destul de multe despre fiul meu — și se prea poate să fi fost cam în aceeași perioadă de timp. Nu mi-a dat să înțeleg că-l întâlnise, totuși — sau că ar vrea asta. Totul a pornit de la o tachinare legată de subiectul bastarzilor. Cînd m-am simțit jignit, și-a cerut scuze și a pus un număr de întrebări mai decente despre băiat, ceea ce am presupus că făcea din politete, ca să mă lase cu o amintire mai plăcută. Așa cum spui, da, are un fel anume de a smulge mărturisiri de la oameni. De ce nu mi-ai pomenit niciodată despre toate astea?

Zîmbi drăgălaș.

— De ce s-o fi făcut? rosti ea.

Random încuviință încet, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Ei bine, ce i-ai spus? întrebă. Ce a aflat? Ce știi tu despre Martin și eu nu?

Ea clătină din cap, zîmbetul i se estompă.

— Nimic... de fapt, rosti. După știința mea, nimeni din Rebma n-a auzit vreodată ceva despre Martin după ce a tra-

versat Modelul și s-a evaporat. Nu cred că Brand a plecat știind mai multe decît atunci cînd a venit.

— Straniu..., am spus. A mai întrebat pe altcineva apropo de subiect?

— Nu-mi amintesc, spuse Julian.

— Nici eu, spuse Benedict.

Ceilalți clătinară din cap.

— Atunci să notăm asta și s-o lăsăm deoparte deocamdată, am rostit. Mai sînt și alte lucruri pe care trebuie să le aflu. Julian, înțeleg că tu și Gérard ați încercat să urmați drumul negru un timp, și că Gérard a fost rănit în cursul acțiunii. Cred că amîndoi ați stat cu Benedict o vreme, în timp ce Gérard se vindeca. Aș vrea să aflu cîte ceva despre expediția aceea.

— Se pare că ai aflat, răspunse Julian. Tocmai ai relatat exact ceea ce s-a petrecut.

— Unde ai aflat de asta, Corwin? întrebă Benedict.

— Cînd eram în Avalon, am zis.

— De la cine?

— De la Dara.

Se ridică în picioare, veni aproape, rămase dinaintea mea, plecă privirea.

— Încă mai insiști cu povestea aia absurdă despre fată! Am oftat.

— Ne-am învîrtit în jurul trebii ăsteia de prea multe ori, am rostit. Deja ți-am spus tot ce știu despre acest subiect. Ori accepți, ori nu. Ea e cea care mi-a povestit.

— Atunci se pare că există unele lucruri pe care nu mi le-ai spus. N-ai amintit niciodată de partea asta.

— E adevărat sau nu? Despre Julian și Gérard.

— E adevărat, spuse.

— Atunci hai să lăsăm, deocamdată, sursa, și să revenim la ce s-a întîmplat.

— De acord, rosti Benedict. Voi vorbi deschis, acum că motivul pentru discreție nu mai e printre noi. Eric, desigur. Habar n-avea unde mă aflu, ca mulți alții. Gérard era sursa

mea principală de informații din Amber. Eric devenea din ce în ce mai neliniștit în legătură cu drumul negru și, în cele din urmă, a hotărât să trimită cercetași ca să-l urmeze prin Umbră pînă la sursă. Au fost selectați Julian și Gérard. Au fost atacați de o grupare foarte puternică a creaturilor drumului într-un loc în apropiere de Avalon. Gérard mi-a cerut ajutor, prin intermediul Atuului meu, și am pornit într-acolo. Inamicul a fost trimis pe lumea cealaltă. Întrucît Gérard s-a ales cu un picior rupt în luptă și Julian era ușor boțit, i-am luat pe amîndoi la mine acasă. Atunci am rupt tăcerea cu Eric, ca să-i spun unde se află cei doi și ce au pățit. El le-a poruncit să nu-și continue călătoria, ci să se întoarcă în Amber după ce se vor fi vindecat. Au rămas cu mine pînă și-au revenit. Apoi s-au întors.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

Dar nu era. Dăra îmi povestise ceva în plus. Amintise de un alt vizitator. Îmi amintesc foarte clar. În ziua aceea, lîngă cascadă, un mic curcubeu în ceața de deasupra, roata morii învîrtindu-se și învîrtindu-se, eliberînd vise și zdrobindu-le, în ziua aceea în care ne-am duelat și am vorbit și ne-am plimbat în Umbră, în care am trecut printr-o pădure primordială, pînă într-un punct lîngă un torent puternic unde se învîrtea o roată potrivită pentru hambarul zeilor, în ziua aceea în care am fost la un picnic, am flirtat, am bîrfit, în care mi-a povestit multe lucruri, unele dintre ele neîndoios false. Dar nu mințise în legătură cu expediția lui Julian și Gérard, și credeam că e posibil să fi spus adevărul și cînd a povestit că Brand îl vizitase pe Benedict în Avalon. „Frecvent“ fusese cuvîntul pe care îl folosisese.

Acum, Benedict nu făcea un secret din faptul că nu avea încredere în mine. Numai asta și era un motiv suficient ca să-mi ascundă informațiile sau orice considera el că ar fi prea sensibil ca să fie treaba mea. La naiba, crezîndu-i povestea, eu unul n-aș fi avut încredere în mine dacă situațiile noastre s-ar fi inversat. Numai un nebun i-ar fi spus asta în clipa aceea, totuși. Din cauza celorlalte posibilități.

Se poate să fi plănuit să-mi spună mai târziu, în particular, despre împrejurările legate de vizitele lui Brand. Poate că implicau ceva ce nu voia să discute de față cu grupul și, mai ales, de față cu presupusul ucigaș al lui Brand.

Sau... Exista, bineînțeles, posibilitatea ca însuși Benedict să fie în spatele întregii chestiuni. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la consecințe. Făcusem serviciul militar sub Napoleon, Lee* și MacArthur**, deci apreciam, în egală măsură, tacticianul și strategul. Benedict întrunea ambele calități și era cel mai bun pe care-l cunoscusem vreodată. Recenta pierdere a brațului drept nu diminuase absolut nimic din asta și nici nu-i stânjenea talentele de luptător. Dacă n-aș fi fost norocos în întâmplările recente, ar fi putut să mă transforme cu ușurință într-o grămadă de scoici datorită neînțelegerii noastre. Nu, nu-mi doream să fie Benedict acela, și nu voiam să bîjbîi după ce credea el potrivit să țină tăinuit în clipa aceea. Speram doar că o amîină pentru mai târziu.

Așa încît am acceptat acel „Asta-i tot“ al lui și am hotărît să trec la alte chestiuni.

— Flora, am rostit, cînd te-am vizitat prima dată, după accidentul meu, ai spus ceva ce nu înțeleg nici acum. Întrucît am avut timp din belșug relativ curînd după aceea, timp în care am revăzut multe lucruri, am dat peste acel ceva în amintirile mele și, ocazional, l-am analizat. Tot nu-l înțeleg nici acum. Așa că ai putea fi atît de drăguță să-mi spui la ce te-ai referit cînd ai afirmat că umbrele conțin mai multe orori decît și-ar fi imaginat cineva?

* Robert Edward Lee (1807-1870), general american. Conducător al armatelor sudiste în timpul Războiului de Secesiune, învingător la Richmond în 1862. (n. trad.)

** Douglas MacArthur (1880-1964), general american. Comandant al aliaților în Pacific, învingător în Japonia (1944-1945), apoi Comandant al forțelor ONU în Coreea (1950-1951). (n. trad.)

— Mă rog, nu-mi amintesc exact să fi spus asta, rosti Flora. Dar probabil că am zis-o, din moment ce te-a impresionat atît de tare. Știi la ce efect mă refeream: că Amberul pare să acționeze ca un magnet asupra umbrelor adiacente, trăgînd lucrurile din ele; cu cît te apropii de Amber, cu atît drumul devine mai ușor, chiar și pentru lucrurile-umbră. Chiar dacă întotdeauna pare a se produce un schimb de materiale între umbrele adiacente, efectul e mult mai puternic și, în același timp, e un proces mai degrabă în sens unic atunci cînd e vorba despre Amber. Noi am fost întotdeauna atenți la evenimentele neobișnuite care se petrec. Ei bine, cu mulți ani înainte de vindecarea ta, în vecinătatea Amberului s-au petrecut mai multe lucruri ciudate decît de obicei. Chestii periculoase, aproape invariabil. Multe erau creaturi recognoscibile de pe tărîmurile vecine. Totuși, după un timp, au început să vină creaturi din locuri tot mai îndepărtate. În cele din urmă, și-au croit drum unele total necunoscute. N-am găsit nici un motiv pentru acest brusc transport de amenințări, deși am mers cu cercetările destul de departe ca să aflăm ce le-ar fi putut determina să vină pe acest drum. Cu alte cuvinte, se petreceau infiltrări ale Umbrei, foarte ciudate.

— Și asta, de fapt, a început pe vremea cînd tata se mai afla pe aici?

— Oh, da. A început cu mai mulți ani înainte de vindecarea ta — cum am spus.

— Înțeleg. A luat cineva în considerare posibilitatea unei legături între starea asta de lucruri și plecarea lui tata?

— Cu siguranță, răspunse Benedict. Eu unul încă simt că asta a fost motivul. A plecat să investigheze sau să caute un remediu.

— Dar asta e pură speculație, spuse Julian. Știți cum era. Nu dădea niciodată justificări.

Benedict ridică din umeri.

— Totuși e o speculație rezonabilă, rosti. Înțeleg că po-
menise de îngrijorarea lui privind — migrațiile monștrilor, dacă
vreți — în numeroase ocazii.

Am extras cărțile mele din cutiuța lor — îmi luasem de
curînd obiceiul de a avea tot timpul asupra mea un set de
Atuuri. Am ridicat Atuul lui Gérard și l-am privit. Ceilalți erau
tăcuți, uitîndu-se la mine în timp ce făceam asta. Cîteva clipe
mai tîrziu, contactul era stabilit.

Gérard stătea încă în scaunul său, cu spada pe genunchi.
Încă minca. Înghiți cînd simți prezența mea și spuse:

— Da, Corwin? Ce dorești?

— Cum se simte Brand?

— Doarme. Pulsul e un pic mai puternic. Respirația e la
fel — constantă. E totuși prea devreme ca să...

— Știu. De fapt, voiam să verific dacă-ți amintești ceva:
spre sfîrșit, ai avut cumva impresia din ceea ce a spus sau a
făcut tata că plecarea lui a fost legată de numărul crescînd al
făpturilor din Umbră care se strecurau în Amber?

— Asta, rosti Julian, e ceea ce se numește „ghici ciupercă
ce e?”.

Gérard se șterse la gură.

— Ar putea fi o legătură, da, rosti. Părea răvășit, preocupat
de ceva. Și a vorbit despre creaturi. Dar niciodată n-a spus că
asta era principala lui grijă sau dacă era ceva cu totul diferit.

— Ca de pildă?

Clătină din cap.

— Orice. Eu — da... da, e ceva ce probabil ar trebui să știi,
dacă îți e de folos. La ceva vreme după dispariția lui, m-am
străduit să aflu un lucru. Mai exact, dacă eu am fost cu ade-
vărat ultima persoană care l-a văzut înainte de plecare. Sînt
destul de sigur că eu am fost. Fusesem în palat toată seara și
mă pregăteam să mă întorc la nava-amiral. Tata se retrăsese
cam cu vreo oră mai devreme, dar eu rămăsesem la corpul de
gardă, jucînd dame cu Căpitanul Thoben. Întrucît a doua zi
urma să plecăm pe mare, mi-am zis să iau o carte cu mine.

Așa că am venit aici, sus, în bibliotecă. Tata era așezat la birou. Mi-a făcut un gest din cap. Răsfoia niște cărți vechi și încă nu-și schimbaseră hainele. Dădu din cap cînd am intrat și i-am spus că venisem să iau o carte. „Ai venit la locul potrivit!”, mi-a zis, și a continuat să citească. În timp ce examinam rafturile, a spus ceva despre faptul că nu putea să doarmă. Am găsit o carte, i-am urat noapte bună, mi-a spus „Vînt bun din pupa” și am plecat. Coborî din nou privirea. Acum sînt convinși că, în noaptea aceea, purta Giuvaierul Judecării, l-am văzut asupra lui la fel de clar cum îl văd la gîtul tău acum. Sînt sigur, în egală măsură, că mai devreme nu-l avusese. Mult timp după aceea m-am gîndit că îl luase cu el oriunde îl duseseră pașii. În apartamentele lui nu era nici un indiciu că și-ar fi schimbat veșmintele mai tîrziu. N-am mai văzut piatra decît atunci cînd tu și Bleys ați fost înfrinți cînd ați asaltat Amberul. Atunci o purta Eric. Cînd l-am întrebat, a susținut că o găsise în apartamentele lui tata. În lipsă de dovezi pentru a susține contrariul, a trebuit să-i accept povestea. Dar n-am fost niciodată mulțumit de ea. Întrebarea ta — și faptul că porți piatra — mi-a reamintit totul. Așa că m-am gîndit că ar fi mai bine să știi despre asta.

— Mersi, am spus, și mi-a venit pe buze o altă întrebare, dar mi-am zis să nu o formulez în clipa aceea. Spre binele celorlalți, am închis discuția, spunînd:

— Crezi că mai are nevoie de niște pături? Sau de altceva? Gérard ridică paharul spre mine, apoi bău.

— Foarte bine. Ține-o tot așa, i-am spus, și mi-am trecut mîna peste carte.

— Fratele Brand pare a fi în regulă, am rostit, și Gérard nu-și amintește dacă tata a spus ceva care ar lega direct alunecarea Umbrei de plecarea lui. Mă întreb cum își va aminti Brand lucrurile cînd își va reveni...

— Dacă își va reveni, rosti Julian.

— Eu cred că da, am spus. Cu toții am încasat-o zdravăn uneori. Vitalitatea noastră este unul dintre puținele lucruri

în care am ajuns să credem. Părerea mea e că mâine dimineată va fi în stare să vorbească.

— Ce propui să facem cu vinovatul, întrebă Julian, dacă Brand îl dă de gol?

— Să-l interogăm.

— Atunci mi-ar plăcea mie să-l interoghez. Încep să simt că, de data asta, s-ar putea să ai dreptate, Corwin, și că persoana care l-a înjunghiat poate fi responsabilă și de starea noastră de asediu intermitentă, de dispariția lui tata și de uciderea lui Caine. Așa că mi-ar face plăcere să-l interoghez înainte să-i tăiem gâtul și mi-aș dori să mă ofer voluntar și pentru partea a doua.

— O să ținem cont de asta, am zis.

— Nu este exclus să dai și tu socoteală, Corwin.

— Eram conștient de asta.

— Am ceva de spus, rosti Benedict, înăbușind o replică din partea lui Julian. Sînt intrigat atît de puterea, cît și de obiectivul aparent al dușmanilor. I-am întîlnit de nenumărate ori și sînt însetați de sînge. Acceptînd, pentru moment, povestea ta despre Dara, Corwin, ultimele ei cuvinte par a fi un rezumat al atitudinii lor: „Amber va fi distrus.“. Nu cucerit, subjugat sau pedepsit pentru a i se da o lecție. Distrus. Julian, nu ți-ar plăcea să domnești aici, nu-i așa?

Julian zîmbi.

— Poate anul viitor pe vremea asta, rosti. Nu acum, mulțumesc.

— Unde vreau eu să ajung e că te-aș putea vedea pe tine — sau pe oricare dintre noi — angajînd mercenari sau făcînd rost de aliați pentru o preluare a puterii. Nu te vîd folosind o forță atît de puternică încît să reprezinte o problemă gravă după aceea. Nu e o forță pusă pe distrugere mai degrabă decît pe cucerire. Nu mă vîd pe mine, pe tine, pe Corwin, pe ceilalți încercînd să distrugă Amberul sau să riște cu o armată care ar dori așa ceva. Asta e partea care nu-mi place apropo de afirmația lui Corwin că unul dintre noi se află în spatele afacerii.

A trebuit să încuviințez. Eram conștient de slăbiciunea acestei verigi din lanțul meu de speculații. Totuși, existau atâtea necunoscute... Aș fi putut oferi alternative, cum urma să facă Random, dar bănuielele nu dovedesc nimic.

— S-ar putea, spuse Random, ca unul dintre noi să fi făcut târgul dar să-și fi subestimat aliații. Poate că partea vinovată asudă din greu acum, ca noi toți, de altfel. Poate că nu e în postura de a schimba lucrurile, chiar dacă și-ar dori-o.

— I-am putea oferi ocazia, spuse Fiona, să-și trădeze aliații chiar acum. Dacă Julian ar putea fi convins să nu-i ia gîțul vinovatului și noi ceilalți am fi dispuși să facem la fel, s-ar putea să mărturisească — dacă bănuiala lui Random e corectă. N-ar avea pretenții la tron, dar, evident, n-a avut nici înainte. Va fi lăsat în viață și ar putea salva Amberul de niște necazuri. Vrea cineva să-și ia angajamentul că va proceda astfel?

— Eu da, am spus. O să-i cruț viața dacă va mărturisi, cu precizarea că își va petrece restul ei în exil.

— Și eu sînt de acord, rosti Benedict.

— Și eu, spuse Random.

— Cu o singură condiție, rosti Julian. Dacă nu e personal răspunzător de moartea lui Caine, sînt și eu de acord. Altfel, nu. Și va trebui să existe o dovadă.

— Viața, în exil, spuse Deirdre. În regulă. De acord.

— Și eu, rosti Flora.

— Și eu, urmă Llewella.

— Probabil că și Gérard va fi de acord, am spus. Dar chiar mă întreb dacă Brand va simți la fel ca noi. Presimt că nu.

— Hai să vedem ce zice Gérard, spuse Benedict. Dacă Brand supraviețuiește și se dovedește singurul împotriva ideii, vinovatul va ști că are doar un singur inamic de evitat — și vor putea să își rezolve problema cum știu ei mai bine.

— În regulă, am spus, trecînd peste cîteva presimțiri rele, și am intrat din nou în contact cu Gérard, care a fost și el de acord.

Așa că ne-am ridicat în picioare și am jurat asta pe Unicornul Amberului — jurământul lui Julian avînd o clauză în plus — și am jurat să impunem exilul oricărui dintre noi care ar încălca jurământul. Sincer, nu credeam că ne va ajuta cu ceva, dar întotdeauna e plăcut să vezi o familie făcînd lucruri împreună.

După asta, fiecare a ținut să sublinieze că va rămîne în palat peste noapte, probabil ca să arate că nimeni nu se teme de ceea ce avea să spună Brand dimineată — și, mai ales, ca să demonstreze că nu doresc să plece din oraș, un lucru care nu ar fi fost uitat chiar dacă Brand și-ar fi dat duhul în timpul nopții. Nemaivînd alte întrebări de adresat grupului și pentru că nimeni nu se repezise să recunoască deschis fărădelegile sub acoperirea jurământului, m-am lăsat pe spate și am ascultat un timp. Lucrurile se separară, împărțindu-se într-o serie de conversații și schimbări, una dintre ele fiind o încercare de reconstituire a tabloului din bibliotecă, cu fiecare la locul lui și, invariabil, de ce fiecare se afla într-o poziție anume, cu excepția vorbitorului. Am fumat; n-am spus nimic despre subiect. Deirdre a subliniat o posibilitate interesantă, totuși. Și anume că Gérard l-ar fi putut înjunghia chiar el, în timp ce ne aflam toți îngrămădiți în jur și că eforturile lui eroice nu erau determinate de vreo dorință de a-l salva pe Brand, ci, mai degrabă de a ajunge într-o poziție în care-i putea închide gura — caz în care Brand n-ar fi scăpat cu viață pînă a doua zi. Ingenios, numai că nu puteam crede așa ceva. Nimeni altul n-a crezut. Cel puțin, nu s-a oferit nimeni voluntar să urce și să-l gonească pe Gérard.

După un timp, Fiona se ridică și se așază lîngă mine.

— Ei bine, am încercat singurul lucru la care m-am putut gîndi, spuse. Sper să iasă ceva bun de aici.

— S-ar putea, am spus.

— Observ că ai adăugat o piesă ornamentală neobișnuită la garderoba ta, rosti, ridicînd Giuvaierul Judecătii între degetul mare și arătător și examinîndu-l.

Apoi ridică privirea.

— Îl poți determina să facă niște trucuri pentru tine?

— Unele, am spus.

— Deci știi cum să-l acordezi. Asta implică și Modelul, nu-i așa?

— Da. Eric mi-a destăinuit procedeul, chiar înainte de a muri.

— Înțeleg.

Dădu drumul Giuvaierului, se așază la loc, privi flăcările.

— Te-a sfătuit să fii precaut când lucrezi cu el? întrebă.

— Nu, am zis.

— Mă întreb dacă e o chestiune întâmplătoare sau intenționată...

— Ei bine, în clipa aceea, Eric era un pic ocupat să moară. Asta ne-a limitat conversația în mod considerabil.

— Știu. Mă întrebam dacă ura lui față de tine a cântărit mai mult decât speranțele lui pentru tărîm sau dacă pur și simplu nu știa unele dintre principiile implicate.

— Tu ce știi despre asta?

— Gîndește-te din nou la moartea lui Eric, Corwin. N-am fost acolo cînd s-a petrecut, dar am sosit mai devreme la înmormîntare. Am fost de față cînd trupul i-a fost îmbăiat, bărbierit, îmbrăcat — și i-am examinat rănilor. Erau trei răni la piept, dar numai una arăta ca și cum ar fi atins zona mediastinală...

— O singură rană ajunge, dacă...

— Așteaptă, rosti ea. A fost dificil, dar am încercat să examinez unghiul de străpungere cu o vergea subțire de sticlă. Aș fi vrut să fac o incizie, dar Caine nu mi-a îngăduit. Totuși, nu cred că inima sau arterele au fost atinse. Încă nu e prea tîrziu să cerem o autopsie, dacă ai dori să merg mai departe cu verificările. Sînt sigură că rănilor și efortul general au contribuit la moartea lui, dar cred că giuvaierul e cel care a contat.

— De ce crezi asta?

— Din cauza unor lucruri pe care le-a spus Dworkin cînd am studiat cu el — și din cauza unor lucruri pe care le-am observat după aceea, drept urmare. El mi-a semnalat că, deși conferă unele însușiri neobișnuite, are ca efect, de asemenea, o secătuire a vitalității celui care-l deține. Cu cît îl porți mai mult, cu atît îți ia din energie, cumva. După asta, am fost atentă și am observat că tata nu-l purta decît arareori și nu-l ținea niciodată pe perioade lungi de timp.

Gîndurile mi-au revenit la Eric, la ziua în care agoniza pe povîrnișurile Kolvirului, cu bătălia turbată în jur. Mi-am amintit prima privire aruncată asupra lui, chipul său palid, respirația greoaie, sîngele de pe piept... Și Giuvaierul Judecății, acolo, pe lanț, pulsînd ca o inimă printre faldurile îmbibate de sînge ale veșmintelor. Nu văzusem niciodată Giuvaierul făcînd asta, și nici de atunci n-o mai făcuse. Mi-am amintit că efectul devenise mai slab, mai vag. Și cînd Eric și-a dat sufletul și i-am încrucișat mîinile peste giuvaier, fenomenul încetase.

— Ce știi despre modul de funcționare? am întrebat-o. Clătină din cap.

— Dworkin îl considera un secret de stat. Știu ceea ce e evident — controlul asupra vremii — și am dedus din unele remarcе ale lui tata că are ceva de-a face cu o percepție sporită sau mai înaltă. Dworkin îl menționase, în primul rînd, ca un exemplu de implicare a Modelului în tot ceea ce ne dă putere — chiar și Atuurile conțin Modelul, dacă le examinezi îndeaproape, dacă privești destul de mult — și l-a citat ca pe o dovadă a principiului conservării energiei — toate puterile noastre speciale au prețul lor. Cu cît e mai mare puterea, cu atît e mai ridicată investiția. Atuurile sînt o chestiune măruntă, dar există totuși un element de oboseală implicat în folosirea lor. Plimbarea prin Umbră, care este un exercițiu al imaginii Modelului ce există în noi, presupune o cheltuială și mai mare. A traversa Modelul, din punct de vedere fizic, e o scurgere masivă a energiilor cuiva. Dar giuvaierul, spunea el, reprezintă

o octavă mai mare și mai înaltă a aceluiași lucru și costul pentru cel care-l folosește crește exponențial.

Deci, dacă relatarea era corectă, o altă privire ambiguă în caracterul decedatului și celui mai puțin apreciat frate al meu. Dacă fusese conștient de acest fenomen și luase giuvaierul și-l purtase totuși prea mult, pentru apărarea Amberului, asta făcea din el un fel de erou. Numai că, văzut în această lumină, faptul că îmi înmînase giuvaierul fără avertizări devenea un efort pe patul de moarte la piesa finală a răzbnării. Dar mă absolve de blestemul lui, spusese, astfel încît să-l poată arunca așa cum se cuvine asupra inamicilor de pe cîmpul de luptă. Asta, desigur, nu însemna decît că îi ura puțin mai mult decît pe mine și își desfășura ultimele energii cît mai strategic posibil, pentru Amber. M-am gîndit atunci la natura incompletă a notițelor lui Dworkin, pe care le recuperasem din ascunzătoarea pe care mi-o indicase Eric. Nu cumva Eric le obținuse intacte și distrusese intenționat fragmentul conținînd precauțiile, astfel încît să-l condamne pe succesorul lui? Ideea asta nu mi s-a părut întru totul acceptabilă, pentru că n-avea de unde să știe că mă voi întoarce cînd am făcut-o, cum am făcut-o, că mersul bătăliei va fi cum a fost și că, într-adevăr, voi fi succesorul lui. Tot atît de bine ar fi putut să-l succedă la tron unul dintre favoriții lui, caz în care cu siguranță nu și-ar fi dorit ca acesta să moștenească vreo capcană. Nu. După cum vedeam eu lucrurile, fie Eric nu fusese cu adevărat conștient de această însușire a giuvaierului, pentru că avea doar instrucțiuni parțiale de folosire, fie cineva ajunsese la hîrțile acelea înaintea mea și înlăturase material suficient pentru a-mi lăsa o armă mortală. Încă o dată, se prea poate să fi fost mîna adevăratului inamic.

— Cunoști factorul de siguranță? am întrebat.

— Nu, spusese ea. Nu-ți pot da decît două indicații; nu știu exact cît de valoroase sînt. Prima e că nu-mi amintesc ca tata să-l fi purtat pe perioade lungi de timp. A doua, am pus cap la cap un număr de lucruri pe care le-a rostit, începînd cu un

comentariu despre efectul conform căruia „cînd oamenii se transformă în statui, ori te afli în locul nepotrivit, ori ai dat de necaz“. L-am bătut la cap despre asta o lungă perioadă de timp și, în cele din urmă, am aflat că primul semn al faptului că l-ai purtat prea multă vreme e un fel de distorsiune a simțului tău temporal. Aparent începe prin mărirea vitezei metabolismului — sub toate aspectele — cu un efect evident că universul începe să se încetinească în jurul tău. Aceasta poate face ravagii asupra unui individ. Asta e tot ce știu despre giuvaier și recunosc că o mare parte din ce-am spus, mai ales în final, sînt simple presupuneri. De cît timp îl porți?

— E ceva timp de-acum, am spus, luîndu-mi mental pulsul și aruncînd o privire în jur ca să văd dacă lucrurile păreau a se încetini în vreun fel.

Nu puteam să-mi dau seama, deși, bineînțeles, nu mă simțeam în cea mai bună formă. Presupusesem totuși că era în totalitate opera lui Gérard. Nu eram, cu toate astea, pe punctul de a-l smulge de la gît doar pentru că un membru al familiei îmi sugerase asta, chiar dacă era vorba de inteligenta Fiona într-una din dispozițiile ei cele mai prietenoase. Perversitate, încăpăținare... Nu, independentă. Asta era. Asta și neîncredere formală pură. O pusesem la gît doar pentru seara asta, oricum, cu doar cîteva ore înainte. O să aștept.

— Ei bine, l-ai purtat și ai demonstrat ce voiai, spuse. Eu nu voiam decît să-ți atrag atenția împotriva expunerii prelungite înainte să afli tu mai multe.

— Mersi, Fi. O să-l dau jos curînd și apreciez faptul că mi-ai spus. Apropo, ce s-a întîmplat cu Dworkin?

Își bătu tîmpla cu degetul.

— În cele din urmă și-a pierdut mințile, sărmanul. Mi-ar plăcea să cred că tata l-a dus undeva, într-un loc liniștit în Umbră.

— Înțeleg ce vrei să spui. Da, să gîndim așa. Sărmanul.

Julian se ridică în picioare, încheind o conversație cu Llewella. Își întinse oasele, înclină din cap spre ea și veni spre mine.

— Corwin, te-ai mai gândit și la alte întrebări pentru noi? spuse.

— Nici una pe care să v-o adresez în clipa asta.

Zîmbi.

— Mai ai ceva în plus să ne spui?

— Nu în momentul ăsta.

— Alte experimente, demonstrații, șarade?

— Nu.

— Bine, atunci mă duc să mă culc. Noapte bună.

— Noapte bună.

Se înclină dinaintea Fionei, flutură din mîină spre Benedict și Random, dădu din cap spre Flora și Deirdre cînd trecu pe lîngă ele pe drumul spre ușă. Se opri în prag, se răsuci și spuse:

— Acum puteți vorbi cu toții despre mine, și ieși.

— În regulă, rosti Fiona. Hai să vorbim. Eu cred că el e vinovatul.

— De ce? am întreat.

— O să parcurg lista, subiectivă, intuitivă și părtinitoare, așa cum e. Benedict, după opinia mea, e mai presus de orice suspiciune. Dacă ar fi vrut tronul, deja l-ar fi avut pînă acum, prin mijloace directe, militare. Cu tot timpul pe care l-a avut la dispoziție, ar fi putut organiza un atac care ar fi reușit, chiar și împotriva lui tata. E în stare și toți știm asta. Tu, pe de altă parte, ai făcut o serie de boacâne pe care nu le-ai fi săvîrșit dacă ai fi fost în deplinătatea facultăților mentale. De asta cred povestea ta cu amnezia și restul. Nimeni nu se orbește singur ca element al strategiei. Gérard a luat-o binișor pe calea stabilirii propriei nevinovății. Aproape că îmi imaginez că e acolo sus, cu Brand, mai mult din acest motiv decît din dorința de a-l proteja. Oricum, vom afla sigur nu peste mult timp — sau vom avea noi suspiciuni. Random a fost supravegheat mult prea îndeaproape în toți acești ani ca să fi avut ocazia să pună

la cale tot ceea ce s-a petrecut. Așa că el iese din discuție. Cît despre noi, cele mai delicate. Pe Flora n-o duce mintea, Deirdre n-are curaj, Llewella n-are motivații, pentru că e fericită oriunde în afară de aici, iar eu, desigur, pot fi acuzată doar de răutate. Mai rămîne Julian. E în stare? Da. Își dorește tronul? Bineînțeles. A avut timpul necesar și prilejul? Din nou, da. El e omul tău.

— Crezi că el l-a ucis pe Caine? am întrebat. Erau amici.

Își încreți buzele.

— Julian n-are prieteni, spuse. Personalitatea lui glacială se topește numai cînd se gîndește la propria persoană. Oh, în ultimii ani *parcă* s-a apropiat mai mult de Caine decît de oricine altcineva. Dar și asta... și asta ar fi putut fi o parte a planului său. Să simuleze o prietenie destul de mult timp pentru a o face credibilă, în așa fel încît să nu pară suspect la vremea respectivă. Îl cred pe Julian capabil de asta pentru că nu pot să-l cred capabil de un atașament emoțional puternic.

Am clătinat din cap.

— Nu știu, am rostit. Prietenia lui cu Caine a apărut în timpul absenței mele, așa că tot ceea ce cunosc despre asta e la mîna a doua. Totuși, dacă Julian căuta o prietenie sub forma unei alte personalități asemănătoare cu a lui, atunci e plauzibil. Semănau foarte mult. Înclin să cred că a fost reală, pentru că nu cred că cineva e în stare să se prefacă prieten cu altcineva atîția ani. Doar dacă celălalt e prost de dă în gropi, ceea ce nu e cazul lui Caine. Și... mă rog, ai afirmat că raționamentul tău e subiectiv, intuitiv și părtinitor. Așa e și al meu în cazuri de-astea. Numai că nu-mi place să cred că cineva e atît de nenorocit încît să se folosească de singurul său prieten astfel. De aceea, cred că ceva nu e în ordine cu lista ta.

Oftă.

— Pentru unul care a bîntuit pe aici atîta vreme, Corwin, spui lucruri cam neghioabe. Oare șederea asta lungă în locșorul ăla simpatice te-a schimbat? Cu ani în urmă ai fi văzut ceea ce e evident, ca și mine.

— Poate că m-am schimbat, pentru că asemenea lucruri nu mai par evidente de multă vreme. Dar nu cumva te-ai schimbat tu, Fiona? Ceva mai cinică decît fetița pe care o știam cîndva. Cu ani în urmă poate că nici tu nu ai fi sesizat evidența.

Zîmbi ușor.

— Să nu-i spui niciodată unei femei că s-a schimbat, Corwin. Decît dacă s-a schimbat în bine. Știai asta pe vremuri. S-ar putea, oare, ca tu să fii într-adevăr una din umbrele lui Corwin, trimisă înapoi să sufere și să ne intimideze în numele lui? Oare Corwin cel adevărat e în altă parte, rîzînd de noi toți?

— Sînt aici și nu rîd, am spus.

Ea izbucni în hohote.

— Da, asta e! zise. Tocmai am hotărît că nu ești tu cel adevărat! Anunț important, toată lumea! strigă, țîșnind brusc în picioare. Tocmai am remarcat că acesta nu e Corwin cel adevărat! Trebuie să fie una dintre umbrele lui! Tocmai și-a proclamat încrederea în prietenie, demnitate, noblețe a spiritului și toate celelalte chestii care figurează la loc de cinste în basmele populare! Precîs am dat peste ceva!

Ceilalți se holbară la ea. Izbucni în rîs iar, apoi se așeză brusc.

Am auzit-o pe Flora mormăind „s-a îmbătat“, după care reveni la conversația ei cu Deirdre. Random spuse „Un toast pentru umbră!“ și reveni la discuția cu Benedict și Llewella.

— Vezi? rosti.

— Ce?

— Ești imaterial, zise, bătîndu-mă ușor pe genunchi. Ca și mine, acum că mă gîndesc mai bine. A fost o zi grea, Corwin.

— Știu. Și eu mă simt ca dracu'. Am crezut că e o idee bună să-l aduc înapoi pe Brand. În plus, a mers. Mai mult rău i-a făcut.

— Să nu treci cu vederea fărîmele de virtute pe care le-ai dobîndit, rosti ea. Nu e vina ta pentru felul în care a ieșit.

— Mersi.

— Cred că Julian a avut cea mai bună idee. Nu cred că o să mai rămîn trează.

M-am ridicat o dată cu ea, am condus-o la uşă.

— Sînt în regulă, rosti. Pe bune.

— Sigur?

Încuviinţă tăios.

— Atunci, ne vedem dimineată.

— Sper. Acum puteţi vorbi despre mine.

Făcu cu ochiul şi ieşi.

M-am întors şi i-am văzut pe Benedict şi Llewelle apropiindu-se.

— La culcare? am întrebat.

Benedict încuviinţă.

— Tot ce se poate, zise Llewella, şi mă sărută pe obraz.

— Pentru ce-a fost asta?

— Pentru mai multe lucruri, zise. Noapte bună.

— Noapte bună.

Random era pe vine lîngă şemineu, scormonind focul. Deirdre se întoarse spre el şi spuse:

— Nu mai pune lemne doar pentru noi. Flora şi cu mine ne retragem.

— În regulă. Puse vătraiul deoparte şi se ridică. Somn uşor, strigă în urma lor.

Deirdre mă învrednici cu un zîmbet somnoros şi Flora cu unul nervos. Le-am adresat urările de noapte bună şi le-am urmărit cum părăsesc încăperea.

— Ai aflat ceva nou şi folositor? întrebă Random.

Am ridicat din umeri.

— Dar tu?

— Opinii, presupuneri. Lucruri noi, nu. Încercam să hotărîm cine e următorul pe listă.

— Şi...?

— Benedict crede că e o chestiune de noroc. Tu sau el. Cu condiţia să nu fii tu în spatele afacerii, fireşte. Crede şi că amicul tău Ganelon ar trebui să fie în gardă.

— Ganelon... Da, e de gîndit — și ar fi trebuit să-mi treacă prin cap mie mai întîi. Cred că are dreptate și la chestia cu norocul. S-ar putea chiar să încline ușor în favoarea lui, deoarece știu cu toții că eu sînt în alertă datorită tentativei de înscenare.

— Aș spune că toți sîntem conștienți că Benedict e și el în alertă. A reușit să împărtășească fiecăruia opinia sa. Cred că i-ar conveni o tentativă.

Am chicotit.

— Asta întoarce iar roata. Chiar că e la noroc.

— Și el a spus asta. Firește, știind c-o să-ți spun ție.

— Firește, mi-aș dori să începă să vorbească iar cu mine. Ei bine... acum nu prea mai e mare lucru de făcut, am zis. La naiba cu toate. Mă duc la culcare.

Încuviință.

— Nu uita să te uiți sub pat.

Am părăsit încăperea, ne-am îndreptat spre coridor.

— Corwin, aș dori să te fi gîndit să aduci niște cafea cu tine, o dată cu armele, spuse. Mi-ar prinde bine o ceașcă.

— Nu te ține treaz?

— Nu. Seara îmi place să beau cîteva cești.

— Eu îi simt lipsa dimineata. Va trebui să importăm ceva cafea după ce scăpăm de toată harababura asta.

— O mică alinare, dar e o idee bună. Ce are Fi în cap, totuși?

— Ea crede că Julian e omul nostru.

— S-ar putea să aibă dreptate.

— Și Caine?

— Să presupunem că n-a fost doar unul singur, zise în timp ce urcam scările. Să zicem că au fost doi, de pildă Julian și Caine. În final s-au certat, Caine a pierdut, Julian s-a desotorosit de el și s-a folosit de moartea lui ca să-ți slăbească și ție poziția. Fostii prieteni devin cei mai răi dușmani.

— N-are nici un rost. Ametesc cînd încep să examinez posibilitățile. Ori va trebui să așteptăm să se mai întîmple ceva,

ori să facem noi să se întâmple ceva. Probabil cea din urmă variantă. Dar nu în noaptea asta...

— Hei, așteaptă-mă!

— Iartă-mă. M-am oprit pe palier. Nu știu ce m-a apucat. Ultima zvîcnire, cred.

— Energie nervoasă, spuse, venind lângă mine. Am continuat să urcăm, iar eu am făcut un efort să-mi potrivesc pasul cu al lui, înăbușindu-mi dorința de a mă grăbi.

— Ei bine, somn ușor, rosti într-un târziu.

— Noapte bună, Random.

Continuă să urce scara și eu am luat-o pe coridor către apartamentele mele. Deja mă simțeam agitat, motiv pentru care am scăpat cheia din mînă.

Am întins brațul și am apucat-o în aer înainte de a cădea. Simultan, am fost izbit de impresia că mișcarea cheii era, într-un fel, mai lentă decît ar fi trebuit. Am introdus-o în încuietoare și am răsucit-o.

Încăperea era întunecată, dar m-am hotărît să nu aprind o lumînare sau o lampă cu ulei. Mă obișnuisem cu întunericul cu multă vreme în urmă. Am încuiat ușa și am zăvorît-o. Ochii mei erau deja pe jumătate adaptați semiîntunericului de pe holul slab luminat. M-am întors. Se zărea un pic din lumina stelelor și printre draperii. Am traversat încăperea, desfăcîndu-mi gulerul.

Mă aștepta în dormitor, în stînga intrării. Era perfect poziționat și n-a făcut nimic care să-l trădeze. Am intrat direct în el. Avea locul ideal, ținea stiletul pregătit și elementul-surpriză era de partea lui. Pe bună dreptate trebuia să fiu mort — nu în patul meu, ci chiar acolo, la picioarele lui.

Am văzut mișcarea cu coada ochiului, am constatat prezența și semnificația ei de îndată ce am trecut pragul.

Știam că era prea târziu să evit lovitura chiar dacă mi-aș fi ridicat brațul ca să încerc s-o blochez. Numai că o ciudățenie m-a izbit înainte de a o face lama cuțitului: atacatorul meu părea că se mișcă prea lent. Mișcarea ar fi trebuit să fie iute,

cu toată tensiunea greutateii sale în ea. N-ar fi trebuit să îmi dau seama ce se întîmplă decît după ce s-ar fi produs atacul. N-aş fi avut timp să mă dau la o parte şi să-mi azvîrl braţul atît de departe. O ceaţă roşiatrică îmi acoperi vederea şi am simţit antebratul izbind într-o parte braţul în mişcare aproape în aceeaşi clipă în care oţelul îmi atinse pîntecul şi tăie. În roşeata privirii mi s-a părut că zăresc o uşoară urmă a versiunii cosmice a Modelului pe care o traversasem mai devreme. Cînd m-am încovoiat şi m-am prăbuşit, incapabil să gîndesc, dar conştient pentru încă o clipă, desenul a devenit mai clar şi s-a apropiat mai mult. Voiam să fug, dar trupul mi s-a poticnit ca un cal. Am căzut la pămînt.

VIII

Din fiecare viață trebuie să curgă un pic de sînge. Din nefericire, era, din nou, rîndul meu, și se pare că era vorba de ceva mai mult. Zăceam chircit, pe partea dreaptă, cu ambele brațe ținîndu-mi strîns mijlocul. Eram ud și, din cînd în cînd, ceva se prelingea de-a lungul pliurilor pîntecelui. În față, stînga jos, chiar deasupra centurii, mă simțeam ca un plic deschis neatent. Acestea au fost primele mele senzații cînd mi-a revenit cunoștința. Și primul meu gînd a fost: „Ce mai așteaptă?“ Evident, *coup de grâce** nu fusese dată. De ce?

Am deschis ochii. Profitaseră de timpul scurs ca să se adapteze întinericului. Am întors capul. N-am mai văzut pe nimeni altcineva în încăpere. Dar ceva neobișnuit se petrecuse și nu-mi putea da seama exact ce anume. Am închis ochii și mi-am lăsat capul să cadă, din nou, pe saltea.

Ceva nu era în ordine și, în același timp, era...

Salteaua... Da, zăceam în patul meu. Mă îndoiesc că ajunsesem acolo fără ajutor. Dar ar fi fost absurd ca cineva să mă înjunghie și apoi să mă ducă în pat.

Patul meu... Era patul meu și, totuși, nu era.

Am strîns puternic din ochi. Am scrișnit din dinți. Nu înțelegeam. Știam că nu pot gîndi normal după șocul suferit, cu sîngele acumulîndu-se în măte, apoi scurgîndu-se afară. Am încercat să mă forțez să gîndesc limpede. Nu era simplu.

* Lovitura de grație (în lb. franceză în original). (n. trad.)

Patul meu. Înainte de a fi pe deplin conștient de orice altceva, ești conștient dacă te trezești în propriul pat. Și eu eram în patul meu, numai că...

M-am împotrivit din răputeri unui enorm impuls de a strănuta, deoarece simțeam că strănutul m-ar sparge în bucăți. Mi-am apăsât nările și am respirat scurt pe gură. Simțeam pretutindeni în jurul meu gustul, mirosul și prezența prafului.

Asaltul nazal se mai potoli și am deschis ochii. Știam unde mă aflu. Nu înțelegeam de ce și cum, dar revenisem într-un loc pe care nu mă așteptam să-l mai revăd vreodată.

Am lăsat mîna dreaptă în jos, am folosit-o ca să mă ridic.

Era dormitorul meu de acasă. Din cea veche, locul care fusese al meu cînd eram Carl Corey. Mă întorsesem în Umbră, în cea lume năpădită de praf. Patul nu fusese făcut de ultima oară cînd dormisem în el, cam cu jumătate de deceniu în urmă. Știam perfect starea casei, pentru că o examinaseam cu doar cîteva săptămîni în urmă.

M-am împins mai departe, reușind să-mi trec picioarele peste marginea patului. Apoi m-am aplecat din nou și am rămas acolo. Era nasol.

Chiar dacă mă simțeam temporar în siguranță față de un alt atac, știam că aveam nevoie de ceva mai mult decît siguranță în clipa aceea. Aveam nevoie de ajutor, și nu eram în postura de a mă ajuta singur. Nici măcar nu eram sigur cît voi mai putea rămîne conștient. Așa că trebuia să cobor și s-o iau la picior. Probabil că telefonul era mort, cea mai apropiată casă nu era prea aproape. Măcar trebuia să ajung la drumul mare. M-am gîndit cu groază că unul dintre motivele pentru care mă stabilisem aici fusese acela că locuința era departe de drumul circulat. Mă bucură singurătatea, măcar din cînd în cînd.

Cu mîna dreaptă am tras perna cea mai apropiată și am scos-o din husa ei. Am întors-o pe dos, am încercat s-o împățuresc, am renunțat, am făcut-o sul, am strecurat-o sub cămașă și am apăsat-o pe rană. Apoi am rămas nemișcat, ținînd-o acolo.

Fusese un efort mare și am descoperit că e dureros să respir prea adînc.

Totuși, după un timp, am tras a doua pernă, am ținut-o pe genunchi și am lăsat-o să lunece din husă. Voiam fața de pernă ca s-o agit la trecerea vreunui automobilist, pentru că veșmintele mele, ca de obicei, erau închise la culoare. Cu toate astea, înainte de a putea s-o trec prin centură, am fost zăpăcit de comportamentul pernei. Încă nu atinsese podeaua. O lăsașem să cadă, nu se sprijinea de nimic și era în mișcare. Numai că se mișca destul de lent, coborînd cu o încetineală ca de vis.

M-am gîndit la căderea cheii pe care o scăpasem afară pe hol. M-am gîndit la repeziciunea neașteptată cînd urcam scara cu Random. M-am gîndit la cuvintele Fionei și la Giuvaierul Judecâții, care încă atîrna la gîtul meu, acum pulsînd o dată cu zvicniturele rănii. Probabil că-mi salvase viața, cel puțin pentru moment; da, probabil așa se întîmplase, dacă presupunerile Fionei erau adevărate. Probabil că-mi dăduse un moment sau mai multe în plus față de normal cînd a lovit atacatorul, lăsîndu-mă să mă răsucesc, lăsîndu-mă să întind brațul. Într-un fel, se prea poate să fi fost responsabil pentru brusca mea transportare. Dar la asemenea lucruri trebuia să mă gîndesc altădată — presupunînd că urma să reușesc să mențin o relație semnificativă cu viitorul. Acum, giuvaierul trebuia să dispară — în cazul în care temerile Fionei legate de el erau întemeiate —, iar eu trebuia s-o iau din loc.

Am strîns fața celei de-a doua perne, apoi am încercat să mă ridic în picioare, ținîndu-mă de marginea patului. Rău am făcut! Ameteală și prea multă durere. M-am lăsat în jos, spre podea, temîndu-mă să nu leșin pe parcurs. Am izbutit. M-am odihnit. Apoi am început să mă deplasez, un tîrîș lent.

Ușa din față, îmi aminteam, era, acum, bătută în cuie. În regulă. Atunci prin spate.

Am reușit să traversez dormitorul și m-am oprit, sprijinindu-mă de cadrul ușii. Cît am stat în loc, mi-am scos de la gît Giuvaierul Judecâții și mi-am înfășurat lantul la încheie-

tură. Trebuia să-l ascund undeva, iar seiful din biroul meu era mult prea departe. Pe lângă asta, cred că lăsam înapoia mea o dîră de sînge. Oricine ar fi găsit-o și ar fi urmat-o ar fi fost destul de curios să investigheze și să distrugă jucăria. Iar eu n-aveam nici timpul și nici energia...

Mi-am croit drum afară, în jur, prin casă. A trebuit să mă ridic și să mă întind ca să deschid ușa din spate. Am făcut greșeala de a nu mă odihni mai întîi.

Cînd mi-am recăpătat cunoștința, zăceam de-a curmezișul pragului. Noaptea era curată și norii acopereau mare parte din cer. Un vînt tăios agita crengile deasupra patio-ului. Am simțit mai multe picături de apă pe dosul mîinii întinse.

M-am împins și m-am tîrîț mai departe. Zăpada avea cam cinci centimetri. Aerul înghețat m-a ajutat să-mi revin. Cu un sentiment foarte aproape de panică, mi-am dat seama cît de cețoasă îmi fusese mintea în timpul celei mai mari părți a traseului meu din dormitor. Era posibil să leșin în orice clipă.

Am pornit imediat spre colțul îndepărtat al casei, abătîndu-mă doar ca să ajung la claia de compost, să fac o gaură în ea, să las giuvaierul și să pun la loc grămada de ierburi moarte pe care o dădusem la o parte. Am aruncat zăpadă deasupra și am mers mai departe.

O dată ce am depășit colțul, eram la adăpost de vînt și m-am îndreptat spre o ușoară pantă. Am ajuns în fața casei și m-am odihnit iar. Tocmai trecuse o mașină și am văzut luminile din spate micșorîndu-se. Era singurul vehicul în raza vizuală.

Cristale înghețate îmi biciuieră fața cînd m-am mișcat iar. Genunchii îmi erau uzi și înghețați. Curtea din față se înclina, mai ușor la început, apoi devenea mai abruptă spre drum. Exista o pantă la vreo sută de metri în dreapta, unde auto-mobilistii, în general, frînau. Se pare că asta mi-ar fi putut oferi cîteva clipe mai mult în lumina farurilor cuiva care ar fi venit din direcția aceea — una dintre acele mici garanții pe care mintea le caută întotdeauna cînd lucrurile devin serioase,

o aspirină pentru emoții. Cu trei opriri pentru odihnă, am reușit să ajung la drum, apoi peste stînca mare pe care era înscris numărul casei mele. M-am așezat pe ea și m-am rezemat de taluzul înghețat. Am scos cea de-a doua față de pernă și mi-am pus-o pe genunchi.

Am așteptat. Știam că mintea mea era încetoșată. Cred că mi-am pierdut și recăpătat cunoștința de mai multe ori. De cîte ori mi-am revenit, am încercat să-mi impun o anumită ordine în gânduri, să evaluez ce s-a întîmplat în lumina celorlalte întîmplări, să caut alte măsuri de siguranță. Totuși, efortul dinainte s-a dovedit a fi prea mare. Pur și simplu era prea dificil să gîndesc dincolo de nivelul de reacție față de împrejurări. Cu un fel de iluminare amortită, totuși, mi-a trecut prin cap că încă mai eram în posesia Atuurilor mele. Puteam să intru în contact cu cineva din Amber care să mă transporte înapoi.

Dar cu cine? Nu eram atît de amețit încît să nu-mi dau seama că s-ar putea să-l contactez chiar pe cel răspunzător de condiția mea. O fi fost mai bine să-mi încerc norocul astfel sau să risc aici? Totuși, Random sau Gérard...

Mi s-a părut că am auzit o mașină. Slab, în depărtare... Vîntul și bătăile pulsului concureau cu percepția, totuși. Am întors capul. M-am concentrat.

Acolo... Din nou. Da. Era un motor. M-am pregătit să flutur cîrpa.

Chiar și atunci, mintea mea continua să hoinărească. Și unul dintre gîndurile care îmi zbura prin minte era că deja s-ar putea să nu mai fiu în stare să mă concentrez îndeajuns ca să pot manipula Atuurile.

Sunetul se amplifică. Am ridicat cîrpa. Cîteva clipe mai tîrziu, punctul cel mai îndepărtat de pe drumul din dreapta mea intră în lumină. Puțin după aceea, am văzut mașina în vîrfurile ridicăturii. Am pierdut-o din ochi încă o dată cînd a coborît dealul. Apoi urcă iar și apăru, cu fulgii zburdînd în lumina farurilor.

Am început să flutur mîna pe măsură ce se apropia de pantă. Am intrat în lumină cînd ieși din pantă și nu se poate ca șoferul să nu mă fi zărit. Totuși își continuă drumul, un bărbat într-un sedan ultimul tip, o femeie în dreapta. Femeia se răsuci și mă privi, dar șoferul nici măcar nu încetini.

Cîteva minute mai tîrziu sosi o altă mașină, ceva mai veche, cu o femeie la volan, fără pasageri la vedere. Încetini, dar numai pentru o clipă. Probabil că nu i-a plăcut cum arătam. Apăsă accelerația și dispăru într-o clipă.

M-am lăsat la loc și m-am odihnit. Un prinț din Amber nu prea poate invoca frăția oamenilor în scopuri de condamnare morală. Cel puțin nu serios, și mă durea prea tare în momentul ăsta ca să rîd. Lipsit de puteri, de concentrare și de posibilitatea de a mă mișca, puterea mea asupra Umbrei era inutilă. Aș fi folosit-o mai întîi, am hotărît, să ajung undeva într-un loc călduros... Mă întrebam dacă aș putea izbuti să ajung înapoi pe deal, lîngă clăia de compost. Nu mă gîndisem să încerc să folosesc giuvaierul pentru a modifica vremea. Probabil că eram prea slăbit și pentru asta, oricum. Probabil că efortul m-ar fi omorît. Totuși...

Am clătinat din cap. Îmi pierdeam cunoștința, mai mult decît jumătate de vis. Trebuia să rămîn treaz. Încă o mașină? Poate. Am încercat să ridic cîrpa și am scăpat-o. Cînd m-am aplecat s-o recuperez, a trebuit să-mi odihnesc capul pe genunchi pentru o clipă. Deirdre... Am s-o contactez pe draga mea surioară. Dacă mă poate ajuta cineva, aceea e Deirdre. O să scot Atuul ei și-o s-o chem. Într-un minut. Dacă n-ar fi fost sora mea... Trebuie să mă odihnesc. Sînt un ticălos, nu un nebun. Poate, uneori, cînd mă odihnesc, chiar îmi pare rău de anumite lucruri. Unele lucruri. Măcar dacă ar fi mai cald... Dar nu era prea rău, aplecat așa... Venea oare o mașină? Am vrut să-mi ridic capul, dar am văzut că nu pot. Asta însă nu conta prea mult ca să pot fi văzut, mi-am zis.

Am simțit lumină pe pleoape și am auzit motorul. Acum nici nu avansa, nici nu mergea înapoi. Doar un ciclu regulat

de hîrîituri. Apoi am auzit un strigăt. Apoi clic-pauză-poc al unei portiere deschizîndu-se și închizîndu-se. Simțeam că-mi pot deschide ochii, dar nu voiam. Mi-era teamă să nu văd decît drumul întunecat și pustiu, că sunetele se vor topi iar în bătăile pulsului și în vînt. Era mai bine să păstrez ceea ce aveam decît să risc.

— Hei! Ce s-a întîmplat? Ești rănit?

Pași... Era adevărat.

Am deschis ochii. M-am străduit încă o dată să mă ridic.

— Corey! Dumnezeuule! Ești *tu*!

Am încercat un rînjit, dar mi-am întrerupt înclinarea din cap înainte să mă prăbușesc.

— Sînt eu, Bill. Cum ai ajuns așa? Ce s-a întîmplat?

— Sînt rănit, am zis. Poate grav. Am nevoie de un doctor.

— Poți să mergi dacă te ajut? Sau trebuie să te car?

— Să încercăm să mergem, am spus.

M-a ridicat în picioare și m-am sprijinit pe el. Am pornit spre mașină. Îmi amintesc doar primii pași. Cîțiva.

Cînd dulcele car deveni acru și se ridică iar*, am încercat să-mi ridic brațul, am constatat că era legat, m-am mulțumit să reflectez asupra tubului atașat acolo și m-am hotărît că voi supraviețui. Adulmecasem mirosurile de spital și îmi consultasem ceasul biologic intern. Dacă ajunsesem pînă acolo, simțeam că îmi sînt dator să merg mai departe. Și îmi era cald și confortabil — atît cît îmi putea fi în urma recentului eveniment. O dată stabilite toate astea, am închis ochii, am coborît capul și am adormit la loc.

Mai tîrziu, cînd mi-am venit iar în simțiri, mă simțeam mai în formă și am fost remarcat de o asistentă, care-mi spuse că trecuseră șapte ore de cînd fusesem adus aici și că, în scurt

* Parafrază după cîntecul religios american „Swing low, sweet chariot” (aprox. „Coboară, dulce car”), în care cîntărețul roagă divinitatea să trimită un car care să coboare pe pămînt și să îl ducă la ceruri. (n.red.).

timp, avea să vină un doctor să-mi vorbească. Mi-a adus și un pahar cu apă și mi-a spus că ninsoarea încetase. Era curioasă să afle ce mi s-a întâmplat.

Am hotărât că sosise vremea să încep să inventez povestea. Cu cât mai simplă, cu atât mai bine. Veneam acasă după o lungă ședere în străinătate. Făcusem autostopul, intrasem în casă și fusesem atacat de un vandal sau un pierde-vară pe care îl surprinsesem înăuntru. M-am tîrît afară și am căutat ajutor. *Finis**

Cînd i-am povestit asta doctorului, n-aș putea spune dacă la început m-a crezut. Era un bărbat solid, al cărui chip se încrețise demult. Numele lui era Bailey, Morris Bailey, și încuviință pe măsură ce vorbeam, după care mă întrebă:

— L-ai văzut pe cel care te-a atacat?

Am clătinat din cap.

— Era întuneric, am zis.

— Te-a și jefuit?

— Nu știu.

— Aveai un portofel?

Mi-am zis că e mai bine să răspund afirmativ la întrebarea asta.

— Ei bine, nu l-ai avut cînd ai venit aici, deci trebuie să-l fi luat cu el.

— Probabil, am aprobat.

— De mine îți amintești vreun pic?

— N-aș putea spune că da. Ar trebui?

— Mi-ai părut vag familiar cînd ai fost adus aici. Asta a fost tot, la început...

— Și...? am întrebat.

— Ce fel de haine purtai? Păreau un fel de uniformă.

— Ultimul răcnet, Pe Acolo, zilele astea. Spuneai că-ți par familiar?

* Sfirșit, gata (în limba latină în original). (n. trad.)

— Da, aprobă el. Oricum, cam pe unde vine Pe Acolo? De unde vii? Unde ai fost?

— Călătoresc mult. Voi ai să-mi spui ceva mai înainte.

— Da. Sîntem o clinică mică și, cu ceva timp în urmă, un comis-voiajor bun de gură i-a convins pe directori să investească într-un sistem computerizat de dosare medicale. Dacă sistemul s-ar fi dezvoltat mai mult și noi ne-am fi extins mai departe, poate că ar fi meritat. Nimic din toate astea nu s-a întîmplat totuși, și e un echipament scump. A încurajat chiar o anumită lene în rîndul angajaților. Vechile dosare nu se șterg așa cum se obișnuia, chiar și pentru camera de urgențe. Acolo e suficient spațiu pentru materiale inutile. Așa că, atunci cînd domnul Roth mi-a dat numele tău și am făcut o verificare de rutină, am găsit ceva și mi-am dat seama de ce îmi pari familiar. Am lucrat în camera de gardă și în noaptea aceea, cam cu vreo șapte ani în urmă, cînd ai avut accidentul de mașină. Mi-am amintit cum te-am tratat atunci — și cum mă gîndeam că n-o să scapi. M-ai surprins, totuși, și continui s-o faci. N-am găsit nici măcar cicatricele care *ar fi trebuit* să fie acolo. Te-ai vindecat foarte frumos.

— Mersi. Omagiu unui medic, aș spune.

— Aș putea afla ce vîrstă ai, pentru fișă?

— Treizeci și șase, am spus. Întotdeauna e bine să spui asta. E mai sigur.

Notă undeva în dosarul pe care-l ținea pe genunchi.

— Știi ceva, aș fi putut să jur — o dată ce te-am verificat și mi-am amintit — că arăți cam la fel cum arătai ultima dată cînd te-am văzut.

— Viață curată.

— Știi despre grupa ta sanguină?

— E una exotică. Dar poți s-o iei drept AB pozitiv pentru scopuri practice. Eu pot primi orice, dar să nu dai sînge de-al meu nimănui altcuiva.

Încuviință.

— Problema ta va necesita un raport al poliției, să știi.

— Bănuiam.

— Mă gîndeam doar că vrei să reflectezi la asta.

— Mersi, am spus. Deci erai de serviciu în noaptea aia și m-ai pansat? Interesant. Ce altceva îți mai amintești?

— Ce vrei să spui?

— Împrejurările în care am fost adus aici. Memoria mea e ștersă exact din clipa dinaintea accidentului pînă puțin după ce am fost transferat în alt loc — Greenwood. Îți amintești cum am sosit?

Se încruntă, chiar cînd îmi spuneam că are aceeași față pentru toate ocaziile.

— Am trimis o ambulanță, rosti.

— Ca răspuns la ce? Cine a raportat accidentul? Cum?

— Înțeleg ce vrei să spui. Patrula Statală a solicitat ambulanța. După cum îmi amintesc, cineva a văzut accidentul și a telefonat la sediu. După care au contactat prin radio o mașină din apropiere. S-au dus spre lac, au verificat raportul, ți-au dat primul ajutor și au chemat ambulanța. Asta a fost tot.

— Vreo însemnare despre cel care a raportat accidentul? Ridică din umeri.

— Țasta nu e genul de lucruri pe care le urmărim. Nu a făcut investigații compania ta de asigurări? N-a existat o cerere pentru despăgubiri? Probabil că ei...

— A trebuit să părăsesc țara chiar după ce mi-am revenit, am spus. Nu m-a mai preocupat niciodată chestiunea. Bănuiesc că trebuie să fi existat un raport al poliției.

— Cu siguranță. Dar habar n-am cîtă vreme le păstrează. Chicoti. Doar dacă, bineînțeles, n-a ajuns și pe la ei același comis-voiajor... E destul de tîrziu să vorbim despre ceea ce a fost, nu crezi? Mie mi se pare că există un statut al restricțiilor chestiunilor de genul ăsta. Prietenul tău Roth îți va spune mai clar...

— Nu e vorba de cererea de despăgubiri, nu asta am în minte, am zis. Ci doar dorința de a afla ce s-a întîmplat cu

adevărat. Mă întreb despre asta de ani și ani de zile deja. Vezi tu, încă am un pic de amnezie retrogradă.

— Ai vorbit vreodată despre astea cu un psihiatru? spuse, și în felul în care rosti fraza era ceva care nu-mi plăcu. Atunci se declanșă una dintre acele mici sclipiri de înțelegere: Oare Flora reușise să mă declare nebun înainte de transferul la Greenwood? Informația se afla cumva în dosarul meu de aici? Și figuram încă drept evadat de acolo? Trecuse foarte mult timp și nu știam nimic despre chestiile legale implicate. Dacă totuși era așa, îmi închipui că n-aveau cum să afle dacă nu fusesem declarat din nou sănătos în cine știe ce altă jurisdicție. Bănuiesc că prudența m-a determinat să mă aplec și să arunc o privire spre încheietura doctorului. Parcă aveam o memorie subliminală cum că își consultase calendarul de la ceas când îmi luase pulsul. Da, îl consultase, văzusem pe furis. În regulă. Ziua și luna: 28 noiembrie. Am făcut un scurt calcul cu conversia mea doi-și-jumătate-la-unul și am obținut anul. Chiar erau șapte, așa cum spusese el.

— Nu, n-am vorbit, am spus. Am bănuir că a fost ceva mai degrabă organic decît funcțional și am încadrat trecerea de timp la pierderi.

— Înțeleg, spuse. Folosești asemenea fraze destul de fluent. Cei care au fost sub terapie fac adesea asta.

— Știu. Am citit multe despre asta.

Oftă. Se ridică.

— Ascultă, spuse. O să-l chem pe domnul Roth și o să-i spun că te-ai trezit. Probabil e cel mai bun lucru.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că, înainte de a te adresa poliției, sînt o serie de lucruri pe care probabil ai vrea să le discuți cu prietenul tău, avocatul.

Deschise dosarul în care notase undeva vîrsta mea, ridică stiloul, încruntă o sprînceană și spuse:

— Apropo, care e data de azi?

Voiam Atuurile mele. Îmi închipuiau că lucrurile mele trebuie să fie în sertarul măsutei de lingă pat, dar, pentru a ajunge la ele, ar fi trebuit să mă sucesc prea mult și nu doream să-mi forțez suturile. Oricum, nu era chiar atât de urgent. Opt ore de somn în Amber echivalau cam cu douăzeci de ore aici, așa că acasă toată lumea ar fi trebuit să doarmă în continuare. Voiam să-l contactez totuși pe Random, ca să inventeze o poveste care să acopere lipsa mea acolo dimineata. Mai târziu.

Nu voiam să par suspicios în clipa aceea. De asemenea, voiam să aflu imediat ce are de spus Brand. Voiam să am posibilitatea să acționez în conformitate cu ce zicea. Am făcut niște calcule rapide în minte. Dacă aș fi putut să mă vindec aici, în Umbră, ar fi însemnat mai puțin timp irosit în Amber. Trebuia să-mi dozez cu grijă timpul și să evit complicațiile în partea asta. Speram ca Bill să sosească repede. Eram nerăbdător să aflu care era treaba pe-aici.

Bill era un nativ al zonei, făcuse școala în Buffalo, revenise, se însurase, se alăturase firmei familiei, și cam atât. Mă cunoscuse drept ofițer în retragere din Armată, care uneori călătorea în interes de afaceri vagi. Amândoi eram membri ai Country Club-ului unde, de altfel, îl și întâlneam. Îl știam de peste un an, fără să fi schimbat prea multe cuvinte. Apoi, într-o seară, s-a nimerit să stau alături de el la bar și nu știu cum am aflat că e foarte priceput la istoria militară, în special la Războaiele Napoleonice. Până să ne dăm seama că a trecut timpul, barul se închidea în jurul nostru. De atunci am rămas prieteni la cataramă, până în clipa în care au început necazurile mele. Ocazional, mă întrebam de soarta lui. De fapt, singurul lucru care mă împiedicase să-l văd ultima oară când avusesem probleme fusese că, fără doar și poate, mi-ar fi pus tot soiul de întrebări despre mine, și aveam mult prea multe lucruri în minte ca să pot să le descurc cu eleganță și să mă și simt bine. O dată sau de două ori chiar mă gândisem să mă întorc și să-l revăd, dacă puteam, când totul ar fi fost pus la punct

în Amber. Pe lângă faptul că nu era cazul, am regretat că n-am reușit să-l întâlnesc la club.

Sosi cam într-o oră, scund, greoi, roșcovan, un pic cărunt la tîmple, rînjind, dînd din cap. Deja stăteam în capul oaselor, deja încercasem cîteva respirații adînci și hotărîsem că erau premature. Îmi strînse mîna și se așeză pe scaunul de lângă pat. Avea servieta cu el.

— M-ai speriat de moarte noaptea trecută, Carl. Am crezut că vîd o fantomă, spuse.

Am încuviințat.

— Un pic mai tîrziu și probabil că aș fi fost una, am zis. Mulțumesc. Cum îți merge?

Bill oftă.

— Ocupat. Știi tu. Aceleași chestii de mai demult, doar că mai multe.

— Și Alice?

— E bine. Și avem încă doi nepoți gemeni, ai lui Bill Junior. Stai o clipă.

Pescui portofelul și scoase o fotografie.

— Uite.

Am examinat-o, am remarcat asemănările de familie.

— Greu de crezut, am spus.

— Anii n-au trecut peste tine.

Am chicotit și m-am bătut peste abdomen.

— Cu excepția ăstuia, vreau să zic, roști. Pe unde ai fost?

— Dumnezeu! Pe unde n-am fost? În atîtea locuri încît le-am pierdut șirul.

Rămase fără expresie, îmi prinse privirea și mă studie.

— Carl, ce necazuri ai? întrebă.

Am zîmbit.

— Dacă întrebi dacă am necazuri cu legea, răspunsul e nu. De fapt, necazurile mele implică o altă țară, și va trebui să mă întorc acolo cît de curînd.

Chipul i se relaxă iar și apăru o mică licărire în spatele ochelarilor.

— Ești un fel de consultant militar în locul acela?

Am încuviințat.

— Poți să-mi spui unde?

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău.

— Asta pot să o înțeleg, spuse. Doctorul Bailey mi-a spus ce ți s-a întâmplat noaptea trecută. Neoficial, avea legătura cu ceea ce faci tu?

Am încuviințat din nou.

— Asta face lucrurile un pic mai clare, rosti. Nu mult, dar suficient. Nici măcar n-o să te întreb care agenție sau dacă măcar există vreuna. Te-am știut dintotdeauna un gentleman și încă unul rațional. Din cauza asta am devenit curios după dispariția ta și am făcut unele investigații. M-am simțit un pic cam băgăcios și stângaci făcând asta. Dar statutul tău civil era destul de enigmatic și doream să aflu ce se întâmplase. Mai cu seamă pentru că îmi făceam griji pentru tine. Sper că asta nu te deranjează.

— Să mă deranjeze? am spus. Nu sînt prea mulți care să-și facă griji pentru ce mi se întâmplă. Îți sînt recunoscător. În același timp, sînt curios ce-ai descoperit. Niciodată n-am avut timp să cercetez, știi, ca să pun lucrurile în ordine. Ce-ar fi să-mi spui ce-ai aflat?

Deschise servieta și scoase un dosar. Desfăcîndu-l pe ge-nunchi, dădu la iveală mai multe foi de hîrtie galbenă acoperite cu un scris de mînă caligrafic. Ridicînd prima foaie, o privi un moment, apoi spuse:

— După ce ai evadat din spitalul din Albany și ai avut accidentul, Brandon aparent a ieșit din peisaj și...

— Stop! am spus, ridicînd mîna, încercînd să mă ridic.

— Ce? întrebă.

— Ai greșit ordinea și locul la fel, am spus. Mai întîi a fost accidentul, iar Greenwood nu e în Albany.

— Știu, spuse. Mă refeream la Sanatoriul Porter, unde ai petrecut două zile, după care ai evadat. Ai avut accidentul în

aceeași zi și ai fost adus aici în urma lui. Apoi sora ta, Evelyn, a intervenit în acțiune. A aranjat să fii transferat la Greenwood, unde ai petrecut două săptămîni, înainte de a pleca iar pe cont propriu. Corect?

— Parțial. Mai precis, ultima parte. Așa cum îi spuneam mai devreme doctorului, memoria mea e praștie cu două zile înainte de accident. Chestia asta despre un loc în Albany *parcă* îmi sună un pic cunoscută, dar foarte vag. Știi mai multe despre ea?

— Oh, da. S-ar putea chiar să aibă de-a face cu starea memoriei tale. Ai fost internat printr-o dispoziție falsă...

— De către cine?

Flutură hîrtia și o cercetă atent.

— Frate, Brandon Corey; medic de serviciu, Hillary B. Rand, psihiatru, citi. Sună ceva în plus cunoscut?

— Foarte posibil, am zis. Mergi mai departe.

— Ei bine, a fost semnat un ordin pe baza asta, zise. Ai fost diagnosticat ca la carte, luat în custodie și transportat. Apoi, în legătură cu memoria ta...

— Da?

— Nu știi prea multe despre procedeu și despre efectele asupra memoriei, dar ai fost supus terapiei prin electroșocuri în timp ce te aflai la Porter. Apoi, cum am spus, dosarul arată că ai evadat după a doua zi. Se pare că ți-ai recuperat mașina dintr-un loc neprecizat și te întorceai aici cînd ai avut accidentul.

— Pare corect, am zis. Da. Pentru o clipă, cînd începuse să vorbească, avusesem o viziune nebunească de a mă fi reîntors în umbra greșită — una în care totul era asemănător, dar incongruent. Acum totuși nu mai credeam că se petrecuse astfel. La un anumit nivel, recunoșteam povestea asta.

— Acum, legat de acel ordin. Se baza pe o dovadă falsă, dar nu exista nici o cale ca tribunalul să afle asta în acel moment. Adevăratul doctor Rand se afla în Anglia cînd s-a întîmplat totul și, cînd l-am contactat mai tîrziu, mi-a spus că

n-auzise niciodată de tine. Totuși, biroul său fusese forțat în timp ce era plecat. De asemenea, în chip straniu, inițiala sa din mijloc nu este B. Nici despre Brandon Corey n-a auzit vreodată.

— Ce s-a întâmplat cu Brandon?

— Pur și simplu s-a evaporat. Au fost făcute mai multe încercări de a-l contacta în perioada evadării tale de la Porter, dar n-a putut fi găsit. Apoi ai avut accidentul, ai fost adus aici și tratat. Atunci o femeie numită Evelyn Flaumel, care s-a dat drept sora ta, a luat legătura cu cei de aici, le-a spus că fuseseși scos pe cauciuc și că familia te voia transferat la Greenwood. În absența lui Brandon, care fusese numit tutorele tău, instrucțiunile ei au fost urmate ca fiind ruda cea mai apropiată. Așa s-a făcut că ai fost trimis în celălalt loc. Ai evadat din nou, două săptămâni mai târziu, și aici ia sfârșit cronologia mea.

— Deci care e acum statutul meu legal? am întrebat.

— Oh, ai revenit la normal. Doctorul Rand s-a dus, după după ce-am vorbit cu el, și a dat tribunalului o depunere sub jurământ referitoare la aceste fapte. Ordinul a fost anulat.

— Atunci de ce doctorul de aici se comportă de parcă aș fi un psihopat?

— Oh, Doamne! Asta chiar e o întrebare bună. Nu mi-a trecut prin cap. Toate dosarele lor de aici probabil arată că a fost o perioadă în care, aparent, asta erai. Mai bine discut cu el la plecare. Am o copie a intrărilor zilnice și aici în dosar. I-o pot arăta.

— La cât timp după ce am părăsit Greenwood-ul s-au aranjat treburile la tribunal?

— Luna următoare, spuse. Au trecut câteva săptămâni până să mă hotărâsc să-mi bag nasul.

— Nici nu-ți imaginezi cât sînt de bucuros c-ai făcut-o. Și mi-ai dat mai multe informații care cred că se vor dovedi extrem de importante.

— E plăcut să-ți poți ajuta un prieten uneori, spuse, închizînd dosarul și punîndu-l la loc în servietă. Încă un lucru...

Cînd toate astea se vor termina — indiferent ce vei face — dacă ți se îngăduie să vorbești, mi-ar plăcea să aud povestea.

— Nu pot să-ți promit, am zis.

— Știu. Gîndește-te doar că ți-am menționat-o. Apropo, ce vrei să faci cu casa?

— Casa mea? Încă mai sînt proprietar?

— Da, dar probabil va fi vîndută anul ăsta pentru impozite, dacă nu iei măsuri.

— Sînt surprins că nu s-a întîmplat deja.

— Ai împuternicit banca să-ți plătească facturile.

— Nu m-am gîndit la asta. Am făcut-o doar pentru utilități și pentru conturile curente. Chestii de-astea.

— Ei bine, contul e aproape gol acum, spuse. Ieri am vorbit cu McNally de la bancă. Asta înseamnă că o să pierzi locuința la anul dacă nu faci ceva.

— Deocamdată n-am ce face cu ea. Să facă ei ce vor.

— Atunci ai putea foarte bine s-o vinzi și să scoți niște bani.

— N-o să mai fiu prin preajmă atît de mult.

— M-aș putea ocupa eu în locul tău. Îți trimit banii oriunde vrei.

— În regulă, am spus. O să semnez tot ce e necesar. Plătește-mi nota de la spital și păstrează restul.

— N-aș putea face una ca asta.

Am ridicat din umeri.

— Fă ce crezi că e mai bine, dar asigură-te că-ți iei un comision gras.

— O să pun restul în contul tău.

— În regulă. Mulțumesc. Apropo, înainte să uit, n-ai vrea să te uiți în sertarul măsutei și să vezi dacă e un pachet de cărți de joc? Încă nu pot să ajung pînă acolo și o să am nevoie de ele mai tîrziu.

— Firește.

Întinse mîna și-l deschise.

— Un plic mare, cafeniu, spuse. Destul de voluminos. Probabil că au pus în el tot ceea ce aveai în buzunare.

— Deschide-l.

— Da, e un pachet de cărți, spuse, băgînd mîna înăuntru. Ia te uită! Ce cutie frumoasă! Îmi dai voie?

— Eu... Ce puteam să mai zic?

Scoase afară cutiuța.

— Superbă... murmură. Un fel de tarot... Sînt antice?

— Da.

— Reci ca gheața... N-am văzut niciodată așa ceva. Hei, ăsta ești tu! Îmbrăcat ca un fel de cavalier! La ce folosesc?

— E un joc foarte complicat, am spus.

— Dacă sînt antice, cum de apari tu în ele?

— Nu am spus că sînt eu ăla. Tu ai spus-o.

— Da, așa e. Un strămoș?

— Oarecum.

— Ia uite și o fată superbă! Dar și roșcata asta...

— Cred că...

Strînse pachetul și-l puse la loc în cutiuță. Mi-o dădu mie.

— Superb unicorn, de asemenea, adăugă. N-ar fi trebuit să mă uit la ele, nu-i așa?

— Nici o problemă.

Oftă și se lăsă la loc în scaun, împreunîndu-și mîinile la ceafă.

— Nu m-am putut abține, rosti. Atîta doar că e ceva foarte ciudat cu tine, Carl, dincolo de orice activitate ultrasecretă pe care poate o desfășori — și misterele mă intrigă. Niciodată n-am fost atît de aproape de o enigmă adevărată.

— Doar pentru că ai atins un pachet de cărți reci? am întrebat.

— Nu, asta doar se adaugă la atmosferă, spuse. Deși tot ce-ai făcut în anii ăștia nu e, în mod cert, treaba mea, există un incident recent pe care nu sînt în stare să-l înțeleg.

— Ce anume?

— Noaptea trecută, după ce te-am adus aici și am dus-o acasă pe Alice, m-am întors la tine acasă, sperînd să aflu cîte ceva despre ce s-a întîmplat. Ninsoarea încetase atunci, deși

a pornit-o iar mai târziu, și urmele tale erau încă vizibile clar, mergînd în jurul casei și spre curtea din față.

Am încuviințat.

— Numai că nu erau urme care să ducă înăuntru — nimic care să indice sosirea ta. Și dacă tot a venit vorba, nu erau nici alte urme de plecare — nimic care să ateste plecarea atacatorului tău.

Am chicotit.

— Vrei să spui că mi-am făcut singur rana?

— Nu, firește că nu. Dar nu era nici măcar o armă la vedere. Am urmărit petele de sînge pînă în dormitor, spre patul tău. Nu aveam decît lanterna ca să văd, desigur, dar ceea ce am văzut mi-a dat un sentiment sinistru. Parcă ai fi apărut brusc acolo pe pat, sîngerînd, după care te-ai fi ridicat și ți-ai fi croit drum afară.

— Imposibil, bineînțeles.

— Mă întreb despre lipsa urmelor, totuși.

— Probabil că vîntul a adunat zăpadă peste ele.

— Și peste celelalte nu? Clătină din cap. Nu, nu cred. Vreau doar să ții minte că sînt interesat și de răspunsul la această chestiune, dacă vei dori vreodată să-mi spui despre ce e vorba.

— O să țin minte, am zis.

— Da. Dar mă întreb... Am sentimentul ciudat că s-ar putea să nu te mai văd niciodată. E ca și cum aș fi unul dintre acele personaje minore dintr-o melodramă care iese din scenă fără a afla vreodată deznodămîntul.

— Apreciez sentimentul, am spus. Uneori propriul meu rol mă face să vreau să-l strîng de gît pe autor. Dar privește-o și așa: poveștile confidențiale rareori se ridică la înălțimea așteptărilor. De obicei sînt lucruri mărunte și abjecte, reducîndu-se la cele mai josnice motivații cînd se știe totul. Suspiciunile și iluziile sînt, adesea, cele mai bune posesiuni.

Zîmbi.

— Vorbești la fel ca întotdeauna, spuse, deși știu ocazii cînd ai fost ispitit de virtute. Multe dintre ele...

— Cum am ajuns de la urme la mine? Eram pe punctul de a-ți spune că mi-am amintit brusc că m-am apropiat de casă exact pe același drum pe care am plecat. Plecarea mea în mod evident a acoperit semnele sosirii.

— Nu-i rău, spuse. Și atacatorul tău a urmat același drum?

— Trebuie că așa a fost.

— Destul de bine, recunosc. Știi cum să plantezi îndoiala în mintea omului. Dar eu încă simt că preponderența dovezilor indică ceva straniu.

— Straniu? Nu. Neobișnuit, poate. O chestiune de interpretare.

— Sau de semantică. Ai citit raportul poliției despre accidentul tău?

— Aha. Tu?

— U-hu. Și dacă și *el* a fost mai mult decât neobișnuit? Atunci îmi vei accepta cuvîntul, așa cum l-am folosit: „straniu“?

— Foarte bine.

— ...Și-mi vei răspunde la o întrebare?

— Nu știu...

— O întrebare simplă, la care răspunzi „da“ sau „nu“. Asta-i tot.

— OK, bate palma. Ce se spunea?

— Că au primit raportul despre accident și că o patrulă auto s-a îndreptat spre locul accidentului. Acolo au dat peste un bărbat îmbrăcat ciudat care îți acorda primul ajutor. Acesta a declarat că te scosese din mașina avariata în lac. Părea credibil, pentru că și el era ud. Înălțime medie, constituție athletică, păr roșu. Purta un veșmînt verde despre care unul dintre ofițeri spunea că arată ca într-un film cu Robin Hood. A refuzat să se identifice, să-i însoțească sau să le dea vreo declarație de vreun fel. Cînd au insistat că trebuie să facă astea, a fluierat și a apărut tropăind un cal alb. S-a urcat în șa și a plecat. N-a mai fost văzut vreodată.

Am izbucnit în rîs. M-a durut, dar n-am putut să mă abțin.

— Să fiu al naibii! am zis. Lucrurile încep să capete sens.

Bill mă privi o clipă. Apoi:

— Adevărat?

— Da, așa cred. Se pare că a meritat să fiu înjunghiat și să mă întorc pentru cele aflate astăzi.

— Ai pus acțiunile într-o ordine ciudată, spuse, masîndu-și obrazul.

— Da, ai dreptate. Numai că încep să văd o anume ordine acolo unde înainte nu vedeam nimic. Poate că merită prețul biletului, chiar dacă nu asta era intenția.

— Totul din cauza unui tip pe un cal alb?

— Parțial, parțial... Bill, eu o să plec în curînd de aici.

— Nu pleci nicăieri un timp.

— Că tot vorbeam — hîrțiile de care ai amintit... Cred că ar fi mai bine să le semnez azi.

— În regulă. O să ți le aduc în după-amiaza asta. Dar nu vreau să faci vreo prostie.

— Devin din ce în ce mai precaut, am spus, crede-mă.

— Sper, spuse, închizîndu-și servieta și ridicîndu-se. Ei bine, odihnește-te. O să clarific lucrurile cu doctorul și o să-ți trimit hîrțiile alea în cursul zilei de azi.

— Mulțumesc din nou.

I-am strîns mîna.

— Apropo, spuse, ai fost de acord să-mi răspunzi la o întrebare.

— Am fost, nu-i așa? Care e?

— Ești ființă omenească? întrebă, încă ținîndu-mi mîna, fără vreo expresie specială pe chip.

Am încercat să rînjesc, dar am renunțat.

— Nu știi. Mi-ar... mi-ar plăcea să cred că da. Dar, de fapt, nu știu... Bineînțeles că sînt! E o prostie să... Oh, la naiba! Chiar vorbești serios, nu? Și am spus că o să fiu cîstit...

Mi-am mușcat buza și m-am gîndit o clipă. Apoi:

— Nu cred, am rostit.

— Nici eu, spuse, și zîmbi. Pentru mine chiar nu contează, dar m-am gîndit că pentru tine da — să știi că cineva știe că ești altfel și că nu-i pasă.

- O să țin minte și asta, am zis.
- Atunci... ne mai vedem.
- Da.

IX

Era exact după ce plecase polițistul... După-amiaza târziu. Zăceam acolo, simțindu-mă mai bine și simțindu-mă mai bine pentru că mă simțeam mai bine. Zăcînd acolo, reflectînd la pericolele pe care le implică traiul în Amber. Brand și cu mine eram amîndoi scoși din circulație cu ajutorul armei preferate a familiei. Mă întrebam cine o pățise mai rău. Probabil că el. Îi atinsese, poate, rinichiul, și se afla într-o condiție proastă.

Traversasem camera, poticnindu-mă, de două ori, înainte ca funcționarul lui Bill să vină cu hîrțiile pe care să le semnez. Era necesar să-mi aflu limitele. Întotdeauna e necesar. Întrucît aveam tendința să mă vindec cu mult mai rapid decît ceilalți din această umbră, am simțit că trebuie să fiu în stare să mă țin pe picioare și să merg, să funcționez la fel de bine ca un om în, hai să zic, o zi și jumătate, poate două. Am stabilit că pot. Era dureros, și prima oară am ametit; a doua oară am ametit mai puțin. Totuși era ceva. Așa că m-am întins pe pat, simțindu-mă mai bine.

Am amestecat Atuurile de zeci de ori, am dat diverse pasiente, am citit sorti ambigui printre chipuri familiare. Și, de fiecare dată, m-am abținut, înăbușindu-mi dorința să îl contactez pe Random, să îi spun ce se întîmplase, să mă interesez de noile evenimente. Mai târziu, mi-am spus. Orice oră de somn în plus pentru ei aici reprezintă două ore și jumătate pentru tine. Fiecare două ore și jumătate pentru tine sînt echivalentul a șapte sau opt ore pentru un muritor de rînd. Rabdă. Gîndește. Regenerează-te.

Și astfel se face că, puțin după cină, exact cînd cerul se întuneca iar, eram într-o stare mai bună. Deja îi spusese unuia tânăr membru bine apretat al Poliției Statale tot ceea ce intenționam să-i spun. Habar n-am dacă m-a crezut, dar a fost politicos și n-a stat mult. De fapt, la doar cîteva clipe după plecarea lui, evenimentele au început să se precipite.

Zăcînd în pat, simțîndu-mă mai bine, așteptam să vină doctorul Bailey și să verifice dacă eram încă stabil. Zăcînd acolo, evaluînd lucrurile pe care mi le spusese Bill, încercînd să le pun cap la cap cu celelate pe care le știam sau le bănuiam...

Contact! Cineva mi-o luase înainte. Cineva din Amber se trezise devreme.

— Corwin!

Era Random, agitat.

— Corwin! Ridică-te! Deschide ușa! Brand și-a revenit și întreabă de tine.

— Ai bătut la ușa, încercînd să mă trezești?

— Da.

— Ești singur?

— Da.

— Bine. Nu sînt înăuntru. M-ai contactat în Umbră.

— Nu înțeleg.

— Nici eu. Sînt rănit, dar o să supraviețuiesc. O să-ți povestesc mai tîrziu. Spune-mi despre Brand.

— S-a trezit cu puțin în urmă. I-a spus lui Gérard că trebuie să-ți vorbească imediat. Gérard a sunat după un servitor, l-a trimis la tine în cameră. Cum n-a putut să te trezească, a venit la mine. L-am trimis înapoi să-i spună lui Gérard că o să te aduc eu în scurtă vreme.

— Înțeleg, am spus, întinzîndu-mă ușor și ridicîndu-mă în capul oaselor. Du-te într-un loc unde nu poți fi văzut și o să trec și eu. O să am nevoie de un halat sau ceva de genul ăsta. Nu prea am haine.

— Atunci probabil că ar fi mai bine dacă m-aș întoarce în apartamentele mele.

— În regulă. Dă-i drumul.

— Un minut, atunci.

Și tăcere.

Mi-am mișcat încet picioarele. M-am așezat pe marginea patului. Mi-am adunat Atuurile și le-am pus la loc în cutiuță. Simțeam că e important să-mi ascund rana în Amber. Chiar și în vremuri normale, nimeni nu-și dă la iveală vulnerabilitatea.

Am inspirat adânc și m-am ridicat, ținându-mă de cadrul patului. Antrenamentul meu își spunea cuvântul. Am respirat normal și am slăbit strînsoarea. Nu era rău, dacă mă mișcam lent, dacă nu mă treceam dincolo de ceea ce era necesar pentru a păstra aparențele... S-ar putea să mă descurc pînă îmi va reveni cu adevărat puterea.

Chiar atunci am auzit pași și o asistentă prietenoasă se ivi în cadrul ușii, vioaie, simetrică, diferențiindu-se de un fulg de zăpadă mai ales prin faptul că toți sînt identici.

— Înapoi în pat, domnule Corey! N-aveți voie să vă ridicați.

— Doamnă, am spus, e imperios necesar să mă ridic. Trebuie să mă duc.

— Ați fi putut suna să vă aduc o ploscă, spuse, intrînd în cameră și avansînd.

Am dat din cap, plictisit, exact cînd prezența lui Random se făcu din nou simțită. Mă întrebam cum va raporta femeia treaba asta — și dacă va pomeni de proiecția imaginii mele prismatice după ce am dispărut. O nouă înregistrare, bănuiesc, în dosarul din ce în ce mai voluminos al folclorului legat de mine.

— Gîndește-te astfel, draga mea! Relația noastră a fost pur fizică de la început pînă la sfîrșit. Vor mai fi și alții... mulți alții. Adieu!*

* Adio (în lb. franceză în original). (n. trad.)

Am făcut o plecăciune și i-am transmis un pupic în timp ce păseam în Amber, lăsînd-o cu gura căscată, atunci cînd m-am sprijin de umărul lui Random și m-am clătînat.

— Corwin! Ce mama naibii...

— Dacă sîngele ar fi prețu postului de amiral, tocmai mi-aș fi cumpărat un post pe o navă, am rostit. Dă-mi ceva de îmbrăcat.

Îmi puse în jurul umerilor o mantie lungă și grea și am bîjbîit s-o prînd la gît.

— Totu e-n ordine, am spus. Du-mă la el.

Mă conduse dincolo de ușă, pe coridor, către scară. Mă lăsasem greoi pe el în timp ce mergeam.

— Cît de gravă e rana? mă întrebă.

— Cuțit, am spus și am pipăit-o. Noaptea trecută m-a atacat cineva în cameră.

— Cine?

— Ei bine, nu puteai fi tu, pentru că tocmai mă despărțisem de tine, iar Gérard era sus în bibliotecă, cu Brand. Scade pe voi trei din ceilalți și începe să ghicești. E cea mai bună...

— Julian, spuse.

— Trupul lui e, cu siguranță, greoi. Fiona tocmai mi-l pognegrea noaptea trecută și, firește, nu e un secret pentru nimeni că nu e favoritul meu.

— Corwin, a dispărut. A tăiat-o în timpul nopții. Servitorul care a venit la mine mi-a spus că Julian plecase. Cum ți se pare asta?

Ajunserăm la scară. Am ținut o mînă pe Random și m-am odihnit o clipă.

— Nu știu, am spus. Uneori poate fi la fel de rău să exagerezi prezumția de nevionovăție ca și să nu o acorzi deloc. Dar mie mi se pare că, dacă a crezut că m-a lichidat, ar fi fost mult mai bine pentru el dacă ar fi rămas aici și s-ar fi prefăcut surprins, decît să spele putina. Asta *chiar* pare suspect. Sînt tentat să cred că a plecat pentru că se temea de ceea ce urma să spună Brand cînd avea să-l vadă.

— Dar ai supraviețuit, Corwin. Ai scăpat de cel care te-a atacat, iar el nu putea fi sigur că te-a lichidat. În locul lui, eu aș fi acum la distanță de mai multe universuri.

— Asta e, am încuviințat, și am pornit iar să coborîm. Da, s-ar putea să ai dreptate. Să lăsăm, deocamdată, discuțiile teoretice. Și nimeni nu trebuie să știe că am fost rănit.

Încuviință.

— Fie cum spui. Tăcerea învinge o oală de noapte în Amber.

— Cum vine asta?

— E de aur, milord, ca o oală pentru un rege.

— Spiritul tău e o pacoste atît pentru răniți, cît și pentru cei întregi, Random. Risipește o parte din el închipuindu-ți cum a pătruns atacatorul meu în cameră.

— Prin ușă?

— Se închide din interior. Așa o țin acum. Și încuietoarea e nouă. Complicată.

— În ordine, m-am prins. Și răspunsul meu cere să fie vorba de un membru al familiei.

— Spune-mi.

— Cineva a fost dipus să facă un efort și a luat-o din nou prin Model ca să-ți dea o lovitură. S-a dus jos, l-a traversat, s-a proiectat în camera ta și te-a atacat.

— Ar fi o explicație perfectă, cu excepția unui singur lucru. Am plecat cu toții cam în același timp. Atacul n-a avut loc tîrziu noaptea. S-a petrecut imediat ce am intrat. Nu cred că a fost suficient timp ca unul dintre noi să coboare în cameră, ca să nu mai vorbesc de traversarea Modelului. Atacatorul era deja la pîndă. Așa că, dacă a fost unul dintre noi, a ajuns acolo prin alte mijloace.

— Atunci ți-a spart încuietoarea, oricît de încurcată o fi fost ea.

— Posibil, am spus cînd am ajuns la palier și ne-am continuat drumul. O să ne odihnim în colț, ca să pot intra în bibliotecă fără ajutor.

— Absolut.

Așa am procedat. M-am liniștit, m-am acoperit în întregime cu mantia, mi-am îndreptat umerii, am înaintat și am bătut la ușă.

— O clipă. Vocea lui Gérard.

Pași apropiindu-se de ușă...

— Cine e?

— Corwin, am spus. Random e cu mine.

L-am auzit spunând: „Vrei să vină și Random?” și am auzit un „Nu” moale drept răspuns.

Ușa se deschise.

— Doar tu, Corwin, roști Gérard.

Am încuviințat și m-am întors spre Random.

— Pe mai târziu, i-am spus.

Încuviință la rîndul lui și se îndreptă în direcția din care veniserăm. Am intrat în bibliotecă.

— Desfă-ți mantia, Corwin, porunci Gérard.

— Nu e nevoie, roști Brand, iar eu am privit și am văzut că era proptit de o grămadă de perne și îmi adresa un zîmbet larg cu dinții lui îngălbeniți.

— Îmi pare rău, eu nu sînt la fel de încrezător ca Brand, roști Gérard, și nu-mi place să irolesc munca. Hai să ne uităm.

— Am spus că nu e nevoie, repetă Brand. Nu el m-a înjunghiat.

Gérard se răsuci brusc.

— De unde știi că nu e el? întrebă.

— Pentru că știu cine a făcut-o, evident. Nu fi prost, Gérard. Nu l-aș fi chemat dacă aș fi avut vreun motiv să mă tem de el.

— Erai inconștient cînd te-am adus. N-ai de unde să știi cine a făcut-o.

— Ești sigur de asta?

— Ei bine... Atunci de ce nu mi-ai spus?

— Am motivele mele întemeiate. Acum, vreau să vorbesc cu Corwin între patru ochi.

Gérard își lăsă capul în pămînt.

— Ar fi bine să nu delirezi, rosti. Păși spre ușă, o deschise iar. Voi fi în apropiere, adăugă, și o închise.

M-am apropiat. Brand întinse mîna și i-am strîns-o.

— Îmi pare bine că ți-ai revenit, zise.

— La fel, am spus, și am luat scaunul lui Gérard, încercînd să nu mă prăbușesc în el.

— Cum te simți acum? am întrebat.

— Groaznic, într-un sens. Dar mai bine decît în ultimii ani, într-altul. Totul e relativ.

— Majoritatea lucrurilor sînt așa.

— Dar nu Amberul.

Am oftat.

— În regulă. Nu vorbeam din punct de vedere tehnic. Ce naiba s-a întîmplat?

Privirea îi era mai intensă. Mă examina, căutînd ceva. Ce? Informații, bănuiesc. Sau, mai corect, ignoranță. Lucrurile negative fiind mai dificil de apreciat, mintea lui trebuia să se miște repede, ceea ce probabil făcea din clipa în care își revenise. După cum îl cunoșteam, era mai interesat de ceea ce nu știam decît de ceea ce știam. N-ar fi dat nimic pe degeaba dacă ar fi putut. Dorea să știe care era minimumul de informație pe care ar fi trebuit să o ofere pentru a obține ceea ce dorea. N-ar fi irosit nimic în plus. Pentru că așa acționa el și, fără doar și poate, voia ceva. Doar dacă... În ultimii ani, mai puternic decît înainte, am încercat să mă conving că oamenii se schimbă, că trecerea timpului nu duce numai la accentuarea însușirilor lor deja cunoscute, că schimbările calitative se petrec uneori în oameni datorită lucrurilor pe care le-au făcut, văzut, gîndit și simțit. Asta ar asigura o oarecare consolare în vremuri ca acestea, în care tot restul pare să meargă rău, ca să nu mai vorbesc că ar susține foarte mult filosofia mea lumească. Și probabil că Brand fusese responsabil de salvarea vieții și memoriei mele, indiferent de motivele lui. Foarte bine, am luat hotărîrea să-l consider nevinovat pînă la proba contrarie, fără ca totuși să risc. O concesie mică din partea mea făcută

psihologiei simple a favorurilor care, în general, guvernează începuturile jocurilor noastre.

— Lucrurile nu sînt niciodată ceea ce par, Corwin, începu el. Prietenul de azi e dușmanul de mîine și...

— Oprește-te! am spus. E ora datului cărților pe față. Apreciez ceea ce a făcut pentru mine Brandon Corey și a fost ideea mea să încerc trucul pe care l-am folosit ca să te localizăm și să te aducem înapoi.

Încuviință.

— Îmi închipui că ai avut motive puternice pentru o recrudescență a sentimentului fratern după atîta timp.

— Presupun că ai motive în plus ca să mă și ajuți.

Zîmbi din nou, ridică mîna dreaptă și o coborî.

— Atunci sîntem chit sau datori unul altuia, după cum privește fiecare lucrurile. Întrucît se pare că acum avem nevoie unul de altul, ar fi bine să ne privim în cea mai favorabilă lumină.

— Tragi de timp, Brand. Încerci să mă psihanalizezi. În același timp, îmi distrugi efortul zilnic de a fi un idealist. M-ai scos din pat să îmi zici ceva. Ești invitatul meu.

— Același Corwin dintotdeauna, rosti, chicotind. Apoi privi în depărtare. Sau ești oare...? Mă întreb... treaba asta te-a schimbat, ce crezi? Să trăiești atîta vreme în Umbră? Fără să știi cine ești cu adevărat? Fiind o parte din altceva?

— Se prea poate. Nu știu. Da, cred că da. Știu că mi-a calmat temperamentul cînd vine vorba de afacerile familiei.

— Vorbești deschis, fără menajamente, cu cărțile pe masă? În felul ăsta pierzi un pic din distracție. Numai că o asemenea noutate are valoarea ei. Nu știe nimeni de unde să te apuce... Întorci foaia exact cînd ceilalți se așteaptă mai puțin... Da, s-ar putea dovedi o tactică valoroasă. Și reconfortantă, în același timp. În regulă! Să nu intrăm în panică. Astfel se sfîrșesc preliminariile mele. Am schimbat deja toate amabilitățile. Voi da în vileag faptele de bază, voi ține în frîu fiara irațională și voi smulge cu forța din misterul de nepătruns perla înțeleșului

cel mai dulce. Dar, mai întâi, dacă vrei, un singur lucru. Ai la tine ceva care poate fi fumat? Au trecut mulți ani și mi-ar plăcea o iarbă scîrboasă sau ceva de genul ăsta — ca să sărbătorim întoarcerea mea acasă.

Eram pe punctul de a spune nu. Dar eram sigur că se aflau niște țigări în birou, lăsate acolo de mine. Nu voiam de fapt să mă mișc, dar am spus: „O clipă!“

Am încercat să fac în așa fel încît mișcările mele să pară mai degrabă normale decît țepene cînd m-am ridicat și am traversat încăperea. Am făcut în așa fel încît să pară că îmi odihnesc mîna firesc pe birou în timp ce cotrobăiam prin el, mai degrabă decît să dau impresia că mă sprijin cu toată greutatea. Mi-am mascat mișcările cu propriul trup și cu mantia cît mai mult posibil.

Am localizat pachetul și m-am întors așa cum venisem, oprindu-mă lîngă șemineu să aprind două țigări. Brand își luă țigara cu încetineală.

— Îți cam tremură mîna, spuse. Ce s-a întîmplat?

— Am petrecut prea mult azi-noapte, am spus, revenind la scaunul meu.

— Nu m-am gîndit la asta. Îmi închipui că ar fi fost destule motive, nu-i așa? Bineînțeles. Cu toții împreună în încăperea... Un succes neașteptat în a mă găsi, a mă aduce înapoi... Un gest disperat din partea unei persoane foarte agitate, foarte vinovate... Reușit doar pe jumătate. Eu rănit și redus la tăcere, dar pentru cît timp? Apoi...

— Spuneai că știi cine a făcut-o. Glumeai?

— Nu, nu glumeam.

— Deci, cine?

— Fiecare lucru la timpul său, frate dragă. La timpul său. La rînd și în ordine, timpul și presiunea — astea sînt cele mai importante în afacerea de față. Îngăduie-mi să savurez dramatismul situației în retrospectivă. Mă vîd pe mine, străpuns, și voi, toți ceilalți, adunați în jur. Ah! ce n-aș fi dat să fiu martor

la acest tablou! Ai putea oare să-mi descrii expresia de pe fiecare chip?

— Mă tem că în clipa aceea chipurile lor mă preocupau cel mai puțin.

Oftă și suflă fumul.

— Ah, ce bine, zise. Nu contează, eu le pot vedea fețele. Am o imaginație vie, doar știi. Șoc, suferință, confuzie — topindu-se în suspiciune, frică. Apoi ați plecat toți, mi s-a spus, iar blîndul Gérard, dădaca mea, a venit aici. Se opri, privi fumul și, pentru o clipă, nuanța de batjocură dispăru. E singurul cumsecade dintre noi, să știi.

— Pe lista mea e sus de tot, am rostit.

— M-a îngrijit foarte bine. Întotdeauna a avut grijă de noi ceilalți. Chicoti brusc. Sincer, nu înțeleg de ce se obosește. În vreme ce meditam, totuși — îndemnat de eul tău care se recupera — probabil că v-ați adunat ca să discutați problema. Asta e o altă petrecere pe care îmi pare rău c-am ratat-o. Toate acele emoții și suspiciuni și minciuni dînd buzna peste voi — și nimeni care să vrea să fie primul care spune „noapte bună”. Probabil că, după un timp, a devenit zgomotos. Fiecare comportîndu-se exemplar, cu un ochi pe cel de alături ca să-l ponegrească. Încercări de intimidare a unicului vinovat. Poate cîteva pietre aruncate spre țapii ispășitori. Dar, una peste alta, nu prea s-a rezolvat nimic. Am dreptate?

Am încuviințat, laudativ pentru modul în care-i lucrase mintea și resemnîndu-mă să-l las să povestească în maniera lui.

— Știi că ai dreptate.

Îmi aruncă o privire piezișă auzind asta, apoi continuă:

— Dar, în cele din urmă, au ieșit cu toții din scenă, ca să nu poată dormi din cauza îngrijorării sau ca să se vadă cu un complice, să urzească. În timpul nopții a fost multă răvășeală în ascuns. E măgulitor să știu că sănătatea mea era în mintea tuturor. Unii, firește, erau pentru, alții contra. Și, în mijloc, eu, recăpătîndu-mi forțele — nu, înflorind — vrînd să nu-mi

dezamăgesc suporterii. Gérard a petrecut mult timp punîndu-mă la curent cu poveștile recente. Cînd m-am plictisit, am trimis după tine.

— În cazul în care n-ai observat, sînt aici. Ce voiai să-mi spui?

— Răbdare, frate! Răbdare! Nu pierde din vedere anii pe care i-ai petrecut în Umbră, fără măcar să-ți amintești — asta. Făcu un gest larg cu țigara. Nu pierde din vedere tot timpul în care ai așteptat, neștiind, pînă am reușit să te localizez și să încerc să te tămăduiesc. Prin contrast, sigur că nu mai contează cîteva clipe în plus acum.

— Mi s-a spus că m-ai căutat, am zis. M-am întrebat de ce, pentru că ultima oară cînd am fost împreună nu ne-am despărțit chiar în termenii cei mai buni.

Încuviință.

— Nu pot să neg asta, zise. Dar, într-un final, trec întotdeauna peste lucruri de genul ăsta.

Am rîs zgomotos.

— M-am tot gîndit cît de multe să-ți spun și cît de mult o să mă crezi, continuă el. Mă îndoiesc că ai fi acceptat dacă aș fi venit pur și simplu și ți-aș fi spus că, în afara unor mici amănunte, motivațiile mele actuale sînt aproape în întregime altruiste.

Am rîs iar.

— Dar e adevărat, continuă, și ca să-ți îndepărtiez orice fel de suspiciuni, am să adăug că este așa deoarece nu prea am de ales. Începuturile sînt întotdeauna dificile. De oriunde aș începe, mai e ceva înainte. Ai lipsit atît de mult. Dacă cineva ar trebui să spună un singur lucru totuși, atunci hai să fie „tronul“. Iată. Am zis-o. Ne gîndiserăm la o cale de a-l lua, vezi tu. Asta se întîmpla exact după dispariția ta și, într-un anume fel, presupun, fusese determinată de ea. Tata îl suspecta pe Eric că te-ar fi ucis. Dar nu exista nici o dovadă. Am mers înainte cu sentimentul ăsta, totuși — un cuvînt ici și colo, din cînd în cînd. Anii au trecut, tu erai de negăsit oricît am fi

încercat, și părea din ce în ce mai posibil să fii într-adevăr mort. Tata îl privea pe Eric cu ochi din ce în ce mai răi. Apoi, într-o noapte, ca urmare a unei conversații pe care o începusem într-o manieră total neutră — majoritatea fiind prezenți la masă — a spus că tronul nu va fi luat niciodată de un fratricid și, cînd a rostit asta, se uita spre Eric. Cunoști genul lui de privire. Eric s-a făcut alb ca varul și n-a mai putut înghiți multă vreme. Și atunci tata a dus lucrurile mai departe decît anticipase sau dorise vreunul dintre noi. Ca să fiu cîstit cu tine, nu știu dacă a vorbit numai ca să-și verse mînia sau dacă vorbea chiar pe bune. Dar ne-a spus că era destul de hotărît ca tu să fii succesorul lui, așa că, în cazul în care ți se întîmplase ceva rău, avea să o considere un afront personal. N-ar fi adus vorba direct, dar era convins că erai mort. În lunile care au urmat, ți-am ridicat un cenotaf, ca să dăm o formă materială acestei concluzii, și ne-am asigurat să nu uite nimeni sentimentele lui tata față de Eric. Am simțit tot timpul că, după tine, Eric era cel de care trebuia să scăpăm ca să obținem tronul.

— Noi? Cine erau ceilalți?

— Răbdare, Corwin. La rînd și în ordine, timpul și presiunea! Accent, elocvență... Ascultă.

Luă o altă țigară, o aprinse de la chiștoc, tăie aerul cu capătul arzînd.

— Pasul următor cerea să-l scoatem pe tata afară din Amber. Asta era partea crucială și cea mai periculoasă, și aici n-am căzut cu toții la învoială. Nu mi-a plăcut ideea unei alianțe cu o putere pe care n-o înțelegeam pe de-a-ntregul, mai ales o alianță care le dădea un fel de control asupra noastră. A te folosi de umbre e un lucru; a le îngădui să se folosească de tine e imprudent, oricare ar fi împrejurările. M-am opus ideii, dar majoritatea a vrut altfel. Zîmbi. Doi la unu. Da, eram trei. Atunci am continuat. Capcana a fost pusă la cale și tata a mușcat momeala.

— E încă în viață? am întrebat.

— Nu știu, spuse Brand. După aceea, lucrurile au luat-o razna și am avut și eu necazurile mele. Totuși, după plecarea lui tata, următoarea noastră mișcare a fost să ne consolidăm poziția, în timp ce așteptam o bună perioadă de timp ca ipoteza morții să pară justificată. În mod ideal, tot ceea ce ceream era cooperarea unei singure persoane. Ori Caine, ori Julian — nu conta cine anume. Vezi tu, Bleys deja plecase în Umbră și aduna o mare forță militară...

— Bleys! Era unul de-ai voștri?

— Într-adevăr. Pe el îl aveam în vedere pentru tron — cu suficiente metode de a-l manipula, desigur, astfel încât să se ajungă la un triumvirat *de facto*. Deci, el începuse să adune trupe, cum spuneam. Speram într-o uzurpare fără vărsare de sânge, dar trebuia să fim pregătiți pentru eventualitatea că vorbele s-ar dovedi insuficiente ca să izbîndim. Dacă Julian ne-ar fi asigurat calea terestră de a pătrunde, sau Caine calea apelor, am fi putut transporta trupele rapid și să-i cucerim prin forța armelor, dacă s-ar fi dovedit necesar. Din nefericire, n-am ales omul potrivit. După estimările mele, Caine îi era superior lui Julian în materie de corupție. Astfel, cu infinită delicatețe, l-am pus la curent cu afacerea. La început, părea că e de acord cu propunerea. Numai că fie și-a reconsiderat poziția ulterior, fie m-a înșelat cu multă dibăcie încă de la început. Firește, prefer să cred în prima ipoteză. Oricum, la un moment dat, a ajuns la concluzia că ar trage mai multe foloase sprijinind un pretendent rival. Cu alte cuvinte, Eric. Speranțele lui Eric fuseseră oarecum spulberate de atitudinea lui tata față de el — numai că tata plecase, și mișcarea pe care o puneam noi la cale îi dădea lui Eric șansa de a acționa ca un apărător al tronului. Din păcate pentru noi, o asemenea poziție l-ar fi situat la un pas de tron. Pentru a complica și mai mult lucrurile, Julian l-a urmat pe Caine în a promite loialitatea trupelor sale față de Eric, ca apărător. Astfel a luat ființă celălalt trio. Eric a jurat public să apere tronul. Și așa, linia de demarcație s-a trasat. Eram, firește, într-o poziție cumva stîngenitoare în clipa

aceea. Purtam greul animozității lor, întrucît ei nu știau cine sînt tovarășii mei. Totuși, nu puteau să mă întemnițeze sau să mă tortureze, pentru că imediat aș fi scăpat prin Atuuri.. Și, dacă m-ar fi ucis, își dădeau seama că se va ajunge la represalii din partea unor forțe necunoscute. Așa că a trebuit să rămîn într-un punct mort un timp. De asemenea, au avut grijă să nu-i mai pot ataca în mod direct. M-au ținut sub observație atentă. Așa că a fost plănuită o cale mai lăturalnică. Din nou n-am fost de acord și din nou am pierdut, doi la unu. Urma să folosim aceleași forțe pe care le chemaserăm să aibă grijă de tata, de data aceasta în scopul de a-l discredita pe Eric. Dacă acțiunea de a apăra Amberul, atît de încrezător asumată, urma să se dovedească prea dificilă pentru el și Bleys ar fi apărut în scenă și ar fi rezolvat situația cu promptitudine, atunci Bleys ar fi avut sprijinul poporului, asumîndu-și rolul de apărător, și — după o perioadă adecvată de timp — tronul i-ar fi fost pus în brațe, pentru binele Amberului.

— Întrebare, l-am întrerupt. Ce știi despre Benedict? Știu că plecase nemulțumit, în Avalonul său, dar dacă ceva ar fi amenințat cu adevărat Amberul...

— Da, spuse, încuviințînd, și, din acest motiv, o parte din înțelegerea noastră era să-l implicăm pe Benedict într-un număr de probleme de-ale lui.

M-am gîndit la hărțuiala Avalonului lui Benedict dusă de fecioarele iadului. M-am gîndit la ciotul brațului lui drept. Am deschis gura ca să vorbesc, dar Brand ridică mîna.

— Lasă-mă să termin în stilul meu, Corwin. Nu sînt nepăsător față de procesele gîndurilor tale cînd vorbești. Simt durerea ta, geamănă cu a mea. Da, știu lucrurile astea și multe altele. Ochii îi ardeau straniu cînd luă o altă țigară, care se aprinse singură. Trase adînc din ea și vorbi în timp ce expira fumul. M-am certat cu ceilalți din cauza acestei decizii. Am considerat că implică un pericol prea mare, că punem însuși Amberul în joc. M-am certat cu ei... Urmări fumul mai multe clipe înainte de a continua. Numai că lucrurile erau mult prea

avansate ca eu să plec pur și simplu. Trebuia să mă împotrivesc lor, cu scopul de a mă apăra și pe mine în egală măsură cu Amberul. Era prea târziu să trec de partea lui Eric. El nu m-ar fi protejat chiar dacă ar fi putut și, pe lângă asta, eram sigur că avea să piardă. În clipa aceea, m-am decis să folosesc anumite noi însușiri pe care le dobândisem. Mi-am pus adesea întrebări despre relația ciudată dintre Eric și Flora, dincolo, pe umbra Pământ, unde ea pretindea că se simte atât de bine. Avusesem o ușoară suspiciune că exista ceva care îl interesa în locul acela și că Flora ar fi putut fi agentul lui acolo. Întrucât nu puteam ajunge destul de aproape de Eric ca să am satisfacția de a afla ceva legat de asta, mi-am zis că nu-mi va lua prea mult o investigație, directă sau altfel, și astfel să aflu ce învîrte Flora. Ceea ce am și făcut. Apoi, brusc, evenimentele au început să se precipite. Grupul meu era preocupat de locurile prin care bîntuiam. Apoi, cînd te-am găsit și te-am făcut să-ți amintești cîte ceva, Eric a aflat de la Flora că, dintr-o dată, ceva nu era chiar în ordine. În consecință, ambele tabere au început să mă caute. Mi-am zis că revenirea ta va arunca în aer planurile tuturor, iar pe mine mă va scoate de sub supraveghere suficient timp cît să găsesc o alternativă la mersul lucrurilor. Pretenția lui Eric urma să fie iar îndepărtată, tu ai fi avut propriii susținători, tabăra mea ar fi pierdut scopul întregii manevre și am presupus că nu mi-ai fi fost nerecunoscător pentru rolul meu în toată afacerea. Apoi ai ajuns în și ai evadat de la Porter și lucrurile s-au complicat de-adevăratele. Te căutam cu toții, cum am aflat mai târziu, din motive diferite. Numai că foștii mei asociați aveau ceva în plus în favoarea lor. Au aflat ce se petrecuse, te-au localizat și au ajuns acolo primii. Evident, exista o cale foarte simplă de a păstra status quo-ul, în care ei ar fi continuat să controleze totul. Bleys a tras focurile care te-au proiectat pe tine și pe mașina ta în lac. Am ajuns acolo chiar în timp ce se petrecea asta. A plecat aproape imediat, pentru că totul arăta ca și cum făcuse o treabă foarte meticuloasă. Te-am scos afară totuși, și mai rămăsese destul din tine

ca să încep să-ți dau primul ajutor. Acum cînd mă gîndesc la ce-a fost, era frustrant să nu știu dacă tratamentul s-a dovedit eficace, dacă te vei trezi Corwin sau Corey. A fost frustrant și după aceea, neștiind în continuare... Am luat-o la sănătoasa prin Umbră cînd au sosit ajutoarele. Asociații mei m-au prins mai tîrziu și m-au dus unde m-ai găsit tu... Știi restul poveștii?

— Nu în totalitate.

— Atunci să mă oprești cînd începe să îți sune cunoscut. Și eu am aflat-o mai tîrziu. Gașca lui Eric a aflat de accident, de locul în care te găseai, și te-au transferat într-un loc privat, undeva unde puteai fi protejat mai bine și sedat din greu, astfel încît să poată fi și *ei* protejați.

— De ce m-ar fi protejat Eric, mai ales că prezența mea urma să-i dea peste cap planurile?

— Pe atunci șapte dintre noi știau că ești încă în viață. Prea mulți. Era pur și simplu prea tîrziu să facă ce ar fi vrut el. Eric încă încerca să contrazică vorbele lui tata. Dacă ți s-ar fi întîmplat ceva cît timp te aflai în puterea lui, asta i-ar fi blocat mișcarea spre tron. Dacă Benedict ar fi aflat vreodată, sau Gérard... Nu, n-ar fi reușit. După aceea, da. Înainte, nu. Faptul că s-a aflat pretutindeni de existența ta i-a forțat mîna. Și-a programat încoronarea și a făcut în așa fel încît să nu-i stai în drum cînd a avut loc. Cam prematur, nu că aș crede c-ar fi avut de ales. Bănuiesc că știi ce s-a întîmplat după aceea, avînd în vedere că ți s-a întîmplat ție.

— M-am asociat cu Bleys chiar în clipa în care acționa. O mișcare cam proastă.

Ridică din umeri.

— Oh, n-ar fi fost — dacă ai fi cîștigat tu și dacă ai fi fost în stare să faci ceva în legătură cu Bleys. Totuși, n-aveai nici o șansă. De aici nu le mai înțeleg motivațiile, dar cred că tot atacul a constituit, în realitate, un fel de simulacru.

— De ce?

— După cum am spus, nu știu. Dar deja îl aveau pe Eric exact unde îl doriseră. N-ar fi trebuit să pornească atacul ăla.

Am clătinat din cap. Prea multe, prea repede... Multe evenimente păreau adevărate, o dată eliminată părtinirea povestitorului. Totuși...

— Nu știu... am început.

— Bineînțeles, spuse. Dar dacă mă întrebi, o să-ți spun.

— Cine era cel de-al treilea membru al grupului vostru?

— Aceeași persoană care m-a înjunghiat, firește. Ai încerca să ghicești?

— Spune-mi odată.

— Fiona. Totul a fost ideea ei.

— De ce nu mi-ai spus imediat?

— Pentru că n-ai fi stat liniștit îndeajuns ca să auzi restul lucrurilor pe care trebuia să ți le spun. Te-ai fi năpustit s-o pui sub pază, ai fi descoperit că și-a luat tălpășița, i-ai fi trezit pe toți ceilalți, ai fi declanșat o anchetă și ai fi irosit o groază de timp prețios. Poți s-o faci și acum, dar măcar mi-ai acordat suficientă atenție ca să te pot convinge că știu exact ce spun. Acum, dacă îți spun că timpul e factorul esențial și că trebuie să auzi și restul cât mai curînd posibil — pentru ca Amberul să mai aibă cît de cît o șansă — va trebui să mă ascuți în loc să vînezi o femeie nebună.

Deja mă ridicasem pe jumătate din scaun.

— N-ar trebui să pornesc după ea? am spus.

— Deocamdată dă-o naibii. Ai probleme mai mari. Mai bine așază-te la loc.

L-am ascultat.

X

Un mănunchi de raze de lună... lumina fantomatică a torței, asemenea flăcărilor în filmele alb-negru... stele... câteva filamente plătînd de ceață...

M-am sprijinit de balustradă, am privit lumea... O tăcere cumplită cuprindea noaptea, cetatea învăluită în vis, întregul univers de aici. Lucruri îndepărtate — marea, Amberul, Ardenul, Garnathul, Farul din Cabra, Dumbrava Unicornului, mormîntul meu din vîrfurile Kolvirului... Tăcere, departe, jos, totuși clar, distinct... Ca văzut din perspectiva unui zeu, aș spune, sau a unui suflet eliberat, zburînd spre înălțimi... La miezul nopții...

Venisem în locul unde fantomele se joacă de-a fantomele, unde semnele, prevestirile, zodiile și dorințele însuflețite calcă bulevardele nopții și palatele din înalt ale Amberului din cer, Tir-na Nog'th...

Răsucindu-mă, cu spatele rezemat de balustradă și cu vestigiile lumii de zi cu zi dedesubt, am privit bulevardele și terasele întunecate, sălile lorzilor, cartierele celor de jos... Lumina lunii este intensă în Tir-na Nog'th, argintează fațadele locurilor imaginate de noi... Cu bastonul în mînă, am trecut mai departe, și lucrurile străni se deplasau în jurul meu, se iveau la ferestre, pe balcoane, pe bănci, la porți... Nevăzut am trecut, cu adevărat, pentru că în acest loc eu eram fantomă față de substanțialitatea lor...

Tăcere și argint... Doar sunetul bastonului meu, și acela mai mult înăbușit... Mai multe cețuri se îndreaptă spre inima lucrurilor... Palatul, un foc în aer liber... Roua, picături de mercur pe petalele acoperite cu nisip fin și lujerii din grădinile de pe trotuare... Luna trecătoare, la fel de dureroasă pentru ochi precum soarele la miezul zilei, stelele puse în umbră, estompate de ea... Argint și tăcere... Strălucirea...

Nu plănuiisem să vin, pentru că semnele locului — dacă există cu adevărat — sînt amăgitoare, asemănările cu viețile și locurile de jos, neliniștitoare, priveriștea, adesea tulburătoare. Totuși, venisem... O parte din tranzacția mea cu timpul...

După ce-l lăsasem pe Brand să-și continue vindecarea în grija lui Gérard, constatasem că și eu aveam nevoie de odihnă în plus, și am căutat s-o obțin fără să-mi trădez invaliditatea. Fiona într-adevăr se evaporase, și nici ea, nici Julian nu puteau fi contactați prin intermediul Atuurilor. Dacă le-aș fi povestit lui Benedict și Gérard cele spuse de Brand, eram sigur că ar fi insistat să începem s-o căutăm, să-i căutăm pe amîndoi. Eram sigur, în egală măsură, că un asemenea efort s-ar fi dovedit inutil.

Trimisesem după Random și Ganelon și mă retrăsesem în apartamentele mele, lăsînd să se înțeleagă că intenționez să-mi petrec ziua în liniște și odihnă, meditînd în anticiparea nopții în Tir-na Nog'th — comportament rezonabil pentru orice amberit care are o problemă serioasă. Nu puneam mare bază pe asta, dar majoritatea o făceau. Întrucît era clipa potrivită să fac așa ceva, simțeam că plecarea aici va face credibilă retragerea mea pe parcursul zilei. Bineînțeles, asta mă obliga să acționez în concordanță pe parcursul nopții. Dar și asta era bine. Aveam la dispoziție o zi, o noapte și o parte din ziua următoare ca să mă pot vindeca suficient cît să nu mai am probleme mari cu rana. Simțeam că va fi un timp petrecut cu folos.

Trebuia să spun totuși cuiva. Le-am spus lui Random și lui Ganelon. Rezemat în pat, le-am povestit despre planurile

lui Brand, Fiona și Bleyș și despre cabala Eric-Julian-Caine. Le-am spus ce-mi povestise Brand în legătură cu întoarcerea mea și întemnițarea lui de către tovarășii săi conspiratori. Și-au dat seama de ce supraviețuitorii ambelor facțiuni — Fiona și Julian — fugiseră: fără îndoială, ca să-și adune armatele; noi speram că le vor folosi unul împotriva celuilalt, dar probabil că nu urma să se întâmple. Oricum, nu imediat. Cel mai plauzibil, unul sau celălalt aveau să se îngrijească să atace mai întâi Amberul.

— Va trebui să stea la coadă și să-și ia bonuri de ordine, ca toți ceilalți, spusese Random.

— Nu chiar, îmi amintesc că am spus. Aliații Fionei și creaturile care mișunau pe drumul negru sînt aceiași.

— Și Cercul din Lorraine? întrebese Ganelon.

— La fel. Așa se manifesta în umbra aceea. Au venit de la mare distanță.

— Nenorociți omniprezenți, rostise Random.

Încuviințînd, încercasem să le explic.

...Și astfel venisem în Tir-na Nog'th. Cînd răsări luna și Amberul apăru estompat în ceruri, cu stelele văzîndu-se prin el, cu un halo palid în jurul turnurilor, mici pete pestrice de mișcare pe ziduri, am așteptat, am așteptat împreună cu Ganelon și Random, am așteptat pe cea mai înaltă culme a Kolvirului, unde sînt săpate în stîncă, grosolan, trei trepte...

Cînd le atinse lumina lunii, conturul întregii scări începu să prindă formă, trecînd peste golul imens pînă în acel punct de deasupra mării unde se vedea cetatea. Cînd lumina lunii căzu din plin asupra ei, scara devenise atît de materială de parcă fusese așa dintotdeauna, și eu am pășit pe piatră... Random avea un set complet de Atuuri, iar eu țineam unul în vestă. Grayswandir, forțată chiar pe această piatră, la lumina lunii, avea putere în cetatea din ceruri, așa că o luasem cu mine. Mă odihnisem toată ziua și aveam un toiag pe care să mă sprijin. Iluzia spațiului și timpului... Treptele prin cerul căruia nu-i păsa de Corwin se estindeau, cumva, pentru că, o

dată deplasarea începută, nu e doar o simplă progresie aritmetică. Eram aici, eram acolo, parcursesem un sfert de drum înainte ca umărul meu să uite atingerea mîinii lui Ganelon... Dacă priveam prea insistent o porțiune a scării, aceasta își pierdea opacitatea sclipitoare și puteam vedea oceanul departe, dedesubt, ca printr-o lentilă transparentă... Am pierdut noțiunea timpului, deși, după aceea, drumul nu ți se pare lung niciodată... La fel de departe sub valuri pe cît urma să fiu deasupra lor, undeva în dreapta mea, sclipind și încrețindu-se, conturul cetății Rebma se ivi din adîncuri. M-am gîndit la Moire, întrebîndu-mă cum îi mai merge. Ce se va alege de dublul nostru din adîncuri dacă Amber va cădea vreodată? Oare imaginea va rămîne nezdunculată în oglinda ei? Sau blocurile de piatră și oasele vor fi luate și zgîlțuite asemenea zarurilor în cazinourile canioanelor din adîncuri, deasupra cărora navighează flota noastră? Nici un răspuns din apele care îneacă oameni, care îl ameteșc pe Corwin, deși am simțit o tresărire într-o parte.

La capătul scărilor am intrat, pătrunzînd în cetatea fantomelor, așa cum ar intra cineva în Amber după ce ar escalada scara cea mare din partea dinspre ocean a Kolvirului.

M-am aplecat pestre balustradă, am privit universul.

Drumul negru ducea spre sud. Nu-l puteam vedea noaptea. Nu că ar fi contat. Acum știam unde duce. Sau, mai degrabă, unde spusese Brand că duce. Întrucît părea că își epuizase motive pentru a minți cît pentru o viață, credeam că știu unde ducea drumul.

Pînă la capăt.

De la strălucirea Amberului și forța și splendoarea sclipitor-pură a Umbrei adiacente, prin porțiunile de imagini progresiv întunecate care duc în orice direcție, mai departe, prin peisaje răsucite și încă mai departe, prin locuri văzute doar cînd ești beat, delirezi sau visezi urît, și încă și mai departe, desfășurîndu-se dincolo de locul unde mă termin... Unde eu mă termin...

Cum să explici simplu ceva ce nu e simplu? Solipsismul, bănuiesc, e locul din care trebuie să încep — noțiunea conform căreia nimic nu există, în afară de eu sau, cel puțin, că noi nu putem fi cu adevărat conștienți de nimic în afară de propria existență și experiență. Eu pot găsi, undeva dincolo de Umbră, orice pot să vizualizez. Oricare dintre noi o poate face. Aceasta, cinstit, nu transcende limitele eului. Cei mai mulți dintre noi ar putea argumenta, mulți au și făcut-o, că noi creăm umbrele pe care le vizităm din materialul propriului psihic, că doar noi existăm cu adevărat, că umbrele pe care le traversăm nu sînt decît proiecții ale propriilor dorințe... Oricare ar fi meritele acestei argumentări, și nu sînt puține, explică mult din atitudinea familiei față de oameni, locuri și lucruri de dincolo de Amber. Cu alte cuvinte, noi sîntem fabricanții de jucării și ei, jucăriile noastre — uneori animate periculos, ca să fim corecți, dar și asta face parte din joc. Noi sîntem impresari prin temperament, și ne tratăm unul pe celălalt în consecință. Deși solipsismul chiar tinde să te stînjenească ușor în chestiunile de etiologie, poți evita cu ușurință stînjeneala refuzînd să recunoști validitatea chestiunilor. Cei mai mulți dintre noi sînt, după cum am remarcat adesea, aproape în întregime pragmatici în dirijarea afacerilor lor. Aproape...

Totuși — totuși există un element deranjant în peisaj. Există un loc unde umbrele își pierd mințile... Cînd, deliberat, te avînti prin straturi succesive ale Umbrei, renunțînd — din nou deliberat — la cîte o bucată din înțelegerea ta cu fiecare pas, ajungi, în cele din urmă, într-un loc nebunesc, dincolo de care nu mai poți înainta. De ce faci asta? În speranța de a vedea esența, aș spune, sau de a găsi un joc nou... Dar cînd ajungi în locul ăsta, cum am făcut-o toți, constăți că ai atins limita Umbrei sau sfîrșitul tău — termeni sinonimi, așa cum am gîndit întotdeauna. Acum, totuși...

Acum știu că nu e așa, acum, cînd stau așteptînd, în fața Curților Haosului, spunîndu-ți cum a fost, știu că nu e așa. Dar știam destule atunci, în noaptea aceea, în Tir-na Nog'th,

am știut dinainte, cînd m-am luptat cu omul-țap în Cercul Negru din Lorraine, am știut în ziua aceea, în Farul din Cabra, după evadarea mea din temnițele Amberului, cînd privisem Garnathul în ruine... Am știut că nu era totul. Am știut, pentru că știam că drumul negru se întinde dincolo de acel punct. Trecuse prin nebunie în haos și continua, creaturile care mergeau de-a lungul lui veneau de undeva, numai că nu erau creaturile mele. Cumva eu le ajutasem, permițîndu-le accesul, dar ele nu țîșneau din versiunea mea a realității. Erau propria lor creație sau a altcuiva — contează mai puțin — și săpau găuri în acea mică metafizică pe care am țesut-o noi de-a lungul epocilor. Intraseră pe teritoriul nostru, nu aparțineau acestuia, ci îl amenințau, ne amenințau pe noi. Fiona și Brand ajunseseră dincolo de orice și găsiseră ceva unde nici unul dintre noi n-ar fi crezut că mai există altceva. Pericolul declanșat valora, la un anumit nivel, cît dovada obținută — nu eram singuri, și nici umbrele nu erau jucăriile noastre. Oricare ar fi relația noastră cu Umbra, niciodată nu voi mai putea s-o privesc cu aceiași ochi din trecut...

Totul din cauza drumului negru care se îndrepta spre sud și continua dincolo de capătul lumii, unde mă terminam eu.

Tăcere și argint... Depărtîndu-mă de balustradă, sprijinindu-mă în baston, trecînd prin pînza țoarsă de ceață, țesută de aburi, pictată de lumina lunii a viziunilor, în cetatea tulburătoare... Fantome... Umbre ale umbrelor... Imagini ale probabilității... Posibilități și eșecuri... Probabilități pierdute... Probabilități recîștigate...

Mergînd, acum de-a lungul promenadei... Siluete, chipuri, multe dintre ele familiare... Ce e cu ele? Greu de spus... Unele buze se mișcă, unele chipuri par animate. Pentru mine nu există cuvinte. Trec printre ei, neobservat.

Acolo... O asemenea siluetă... Singură, dar așteptînd... Degetele deznodînd minute, gonindu-le... Chipul acoperit și eu vreau să-l văd... Un semn pe care ar trebui sau, aș putea... E așezată pe o bancă de piatră, lîngă un copac noduros... Privește

în direcția palatului... Silueta mi se pare destul de familiară... Apropiindu-mă, văd că e Lorraine... Continuă să privească un punct departe de mine, nu mă aude cînd îi spun că i-am răzbunat moartea.

Numai că eu am puterea de a mă face auzit aici... Atîrnă în teacă, într-o parte.

Scotînd Grayswandir, o ridic deasupra capului, unde lumina își joacă modelele într-un fel de mișcare. O pun pe pămînt, între noi.

— Corwin!

Își dă capul pe spate, părul ei ruginiu în lumina lunii, ochii i se concentrează.

— De unde ai venit? E devreme.

— Mă așteptai?

— Bineînțeles. Tu mi-ai spus să...

— Cum ai ajuns în locul ăsta?

— Pe banca asta...?

— Nu. În orașul ăsta.

— Amber? Nu înțeleg. Tu însuți m-ai adus. Eu...

— Ești fericită aici?

— Știi că sînt, atîta vreme cît sînt cu tine.

Nu uitasem dinții ei netezi, puținii pistrii sub vâlul ușor al luminii...

— Ce s-a întîmplat? E foarte important. Prefă-te pentru o clipă că eu nu știu și spune-mi tot ce s-a întîmplat după bătălia de la Cercul Negru din Lorraine.

Se încruntă. Se ridică. Se întoarce.

— Ne-am certat, zise. M-ai urmărit, l-ai îndepărtat pe Melkin și am vorbit. Mi-am dat seama că am greșit și am plecat cu tine spre Avalon. Acolo, fratele tău Benedict te-a convins să vorbești cu Eric. Nu v-ați împăcat, dar ai fost de acord cu un armistițiu pentru că ți-a spus ceva anume. El a jurat să nu-ți facă vreun rău și tu ai jurat să aperi Amberul, Benedict fiind martor la ambele jurăminte. Noi am rămas în Avalon în timp ce tu obțineai substanțele, și am mers mai tîrziu în alt

loc, un loc în care tu ai cumpărat niște arme ciudate. Am câștigat bătălia, dar acum Eric e rănit. Se ridică și mă privi direct.

— Te gîndești să rupi armistițiul? Asta e, Corwin?

Am clătinat din cap și, deși știam că nu ar trebui, m-am întins s-o îmbrățîșez. Voiam s-o țin în brațe, în ciuda faptului că unul dintre noi nu exista, nu putea să existe, cînd acea mică frîntură de spațiu dintre epidermele noastre fusese trecută, și să-i spun că orice rău s-a întîmplat sau se va întîmpla —

Șocul n-a fost dur, dar m-a făcut să mă prăbușesc. Zăceam peste Grayswandir... Toiagul meu căzuse în iarbă, cîtiva pași mai încolo. Ridicîndu-mă în genunchi, am văzut că lui Lorraine îi dispăruse culoarea de pe chip, din ochi, din păr. Gura ei formula cuvinte fantomatice în timp ce-și rotea capul, căutînd. Am pus Grayswandir în teacă, mi-am recuperat toiagul, m-am ridicat iar în picioare. Privirea ei trecu prin mine și se focaliză. Chipul i se destinse, zîmbi, începu să alerge. M-am dat la o parte și m-am răsucit, urmărind-o cum aleargă spre bărbatul care se apropia, văzînd-o cum i se aruncă în brațe, privindu-i fața cînd se aplecă spre ea, fantomă norocoasă, cu un trandafir de argint la gîtul veșmintelor, sărutînd-o, acest bărbat pe care nu-l voi cunoaște niciodată, argint pe tăcere, și argint...

Plec mai departe... Fără să privesc înapoi... Traversînd promenada...

Vocea lui Random:

— Corwin, ești bine?

— Da.

— Se întîmplă ceva interesant?

— Mai tîrziu, Random.

— Iartă-mă.

Și, deodată, scara sclipitoare înaintea curților palatului... Sus pe ea și o cotitură la dreapta... Lent și ușor acum, în grădină... Flori fantomatice zvîcnind pe tulpinile lor de jur-împrejurul meu, arbuști fantomatici răspîndind inflorescența ca niște imagini ale unor artificii înghețate. *Sans* culori, totul... Dar lucruri esențiale schitate, grade diverse de luminozitate a

argintului percepute de ochi. Numai esențialul aici. Este oare Tir-na Nog'th o sferă specială a Umbrei în lumea reală, balansată de impulsurile unui id — un test de proiecție în mărime naturală pe cer, poate chiar un dispozitiv terapeutic? În ciuda argintului, aş spune, dacă asta e o bucată din suflet, noaptea e foarte întunecată... Şi tăcută...

Mergînd... Pe lîngă fîntîni, bănci, pădurici, alcovuri atrăgătoare în labirinturi de tufişuri... Trecînd de-a lungul aleilor, urcînd cîte o treaptă întîmplătoare, peste mici podete... Deplasîndu-mă pe lîngă heleşteie, printre copaci, pe lîngă un grup statuar ciudat, o lespede, un cadran solar (cadran lunar, aici?), orientîndu-mă spre dreapta, înaintînd constant, dînd roată, după un timp, capătului nordic al palatului, mişcîndu-mă spre stînga atunci, pe lîngă o curte cu balcoane deasupra, mai multe fantome ici-colo, pe ele, în spatele lor, în ele...

Dînd roată capătului, doar ca să văd astfel grădinile din spate, din nou, pentru că arată superb în lumina lunii normale în adevăratul Amber.

Cîteva siluete noi, vorbind, stînd în picioare... Nici o mişcare vizibilă, în afară de a mea.

...Şi simţîndu-mă tras spre dreapta. Întrucît nimeni nu trebuie să refuze un oracol gratuit, mă duc.

...Către o masă de arbuşti înalţi, cu o mică zonă liberă în interior, dacă nu cumva a fost năpădită de ierburi... A trecut atîta timp...

Înăuntru, două siluete îmbrăţişîndu-se. Se despart în clipa în care încep să mă răsucesc. Nu e treaba mea, dar... Deirdre... Una dintre siluete e Deirdre. Ştiu cine e bărbatul, înainte de a se întoarce. E o glumă crudă a forţelor care guvernează acest argint, această tăcere... Înapoi, înapoi, departe de acei arbuşti... Răsucindu-mă, prăbuşindu-mă, ridicîndu-mă iar, plecînd, de parte, acum, repede...

Vocea lui Random:

— Corwin? Eşti bine?

— Mai tîrziu! La naiba! Mai tîrziu!

— Nu mai e mult pînă la răsărit, Corwin. Am simțit că ar fi mai bine să-ți reamintesc...

— Consideră că ai făcut-o!

Depart, acum, repede... Timpul, de asemenea, e un vis în Tir-na Nog'th. O alinare infimă, dar mai bine decît nimic. Repede, acum, mergînd iar...

...Către palat, strălucită arhitectură a minții sau a spiritului, înălțîndu-se acum mult mai clar decît a făcut-o vreodată cel real... A judeca perfecțiunea înseamnă a da un verdict fără valoare, dar trebuie să văd ce este înăuntru... Trebuie să existe totuși un capăt, pentru că sînt condus. Nu mă oprisem să-mi recuperez toiagul de unde căzuse ultima oară, printre ierburile scînteietoare. Știu unde trebuie să merg, ce trebuie să fac. Acum e evident, cu toate că logica ce a pus stăpînire pe mine nu aparține unei minți treze.

Grăbindu-mă, cătărîndu-mă, înapoi la portalul curții din spate... Durerea care mușcă dintr-o parte apare din nou... Peste prag, în...

Într-o absență a strălucirii stelelor și a luminii lunii. Iluminarea e fără direcție, părăind, mai degrabă, că deviază și se acumulează, fără țintă. Acolo unde ratează, umbra e completă, ascunzînd mari porțiuni din încăpere, coridor, dulap și scară.

Printre ele, printre ele, acum aproape alergînd... Monocromia casei mele... Neliniștea pune stăpînire pe mine... Acum, pete negre par ca niște găuri în acest fragment de realitate... Mi-e frică să trec prea aproape de ele. Să cad în ele și să dispar...

Cotind... Traversînd... În cele din urmă... Intrînd... Sala tronului... Bucăți de beznă ocolo unde ochii mei încearcă să marcheze conturul tronului...

Acolo, totuși, e o mișcare.

O mișcare, în dreapta mea, pe măsură ce avansez.

Ceva se ridică, o dată cu mișcarea.

Cizme pe tălpi pe picioare se ivesc pe măsură ce eu vin mai aproape de baza tronului.

Grayswandir îmi țîșnește în mînă, croindu-și drum într-un petic de lumină, reînviindu-și elasticitatea înșelătoare ochiului, forma schimbătoare, dobîndind o strălucire proprie...

Îmi pun piciorul stîng pe treaptă, odihnindu-mi mîna stîngă pe genunchi. Dureros dar suportabil, zvîcnetul măruntaielor mele pe cale de vindecare. Aștept întunericul, vidul să se ridice, cortina potrivită pentru teatrul cu care sînt împovărat în noaptea asta.

Și cortina alunecă într-o parte, dînd la iveală o mînă, un braț, un umăr, brațul — ceva metalic, strălucitor, cu suprafețele ca fațetele unui cristal, încheietura și cotul — împletituri minunate din cabluri de argint, fixate cu puncte de foc, mîna — stilizată, scheletică, o jucărie elvețiană, o insectă mecanică, funcțională, mortală, frumoasă în felul ei...

Și cortina alunecă într-o parte, dînd la iveală restul bărbatului...

Benedict stă relaxat lîngă tron, cu mîna stîngă și ome-nească lăsată lejer pe el. Se înclină spre tron. Buzele i se mișcă.

Și cortina alunecă într-o parte, dînd la iveală ocupantul tronului...

— Dara!

Întoarsă spre dreapta, zîmbește, încuviințează spre Benedict, buzele i se mișcă. Înaintez și întind Grayswandir pînă ce vîrfurile se odihnește ușor în concavitatea de sub sternul ei...

Lent, foarte lent, întoarce capul și-mi întîlnește privirea. Prinde culoare și viață. Buzele i se mișcă iar și, de data asta, cuvintele ajung la mine.

— Ce ești?

— Nu. Asta e întrebarea mea. Răspunde. Acum.

— Sînt Dara. Dara din Amber, Regina Dara. Stau pe acest tron prin dreptul singelui și al cuceririi. Cine ești tu?

— Corwin. Tot din Amber. Nu mișca! Nu te-am întrebat *cine* ești...

— Corwin e mort de secole. I-am văzut mormîntul.

— Gol.

— Nu. Înăuntru zăcea trupul lui.

— Prezintă-mi descendența ta!

Privește spre dreapta, unde încă stă umbra lui Benedict. În mîna lui cea nouă a apărut o spadă, părăind aproape o extensie a mîinii, dar o ține neglijent, nepăsător. Mîna stîngă se odihnește acum pe brațul Darei. Ochii lui mă caută în spatele mînerului lui Grayswandir. Nereușind, privește ceea ce este vizibil — spada însăși — recunoscîndu-i forma...

— Sînt stră-strănepoata lui Benedict și a fecioarei iadului, Lintra, pe care el a iubit-o și apoi a ucis-o. Benedict tresare, dar ea continuă. N-am cunoscut-o. Mama mea și mama mamei mele s-au născut într-un loc unde timpul nu se scurge ca în Amber. Sînt prima pe linia mamei care poartă toate însemnele umanității. Și tu, Lord Corwin, nu ești decît o fantomă dintr-un trecut demult apus, chiar dacă ești o umbră periculoasă. Cum ai ajuns aici, nu știu. Dar a fost o greșeală din partea ta. Întoarce-te în mormîntul tău. Nu-i tulbura pe cei vii.

Mîna îmi tremură. Grayswandir nu se îndepărtează mai mult de un centimetru. Totuși, e suficient.

Lovitura lui Benedict e dincolo de pragul meu de percepție. Noul lui braț conduce noua mînă care ține spada care izbește Grayswandir în timp ce vechiul braț trage vechea mînă care o apucase pe Dara înapoi peste brațul tronului... Această impresie subliminală ajunge la mine cîteva clipe mai tîrziu, cînd mă dau înapoi, bătînd aerul, revenindu-mi și luînd, din reflex, poziția *en garde*... E ridicol să lupte o pereche de fantome. Aici e inegal. Nici măcar nu mă poate atinge, cît despre Grayswandir...

Dar nu! Spada lui trece în cealaltă mînă cînd îi dă drumul Darei și pivotază, după care le împreunează, vechea mînă cu cea nouă. Încheietura stîngă se rotește în timp ce alunecă înainte și în jos, deplasîndu-se spre ceea ce ar fi un *corps à corps*, dacă am fi două trupuri de muritori care se înfruntă. Pentru o clipă, garda noastră e închisă. Clipa asta e îndeajuns...

Mîna aceea lucitoare, mecanică țîșnește înainte, un obiect din lumină de lună și foc, beznă și netezime, tot numai unghiuri, nici o linie curbă, degetele ușor flexate, palma argintată cu un design pe jumătate familiar, înaintează, înaintează și se întinde spre gîtul meu...

Ratînd, degetele îmi prind umărul și degetul mare încearcă să agățe — fie clavicula, fie laringele, nu știu. Încerc o lovitură cu stînga, înspre mijlocul lui, dar acolo nu e nimic...

Vocea lui Random:

— Corwin! Soarele e pe cale să răsară! Trebuie să cobori acum!

Nici măcar nu pot răspunde. O secundă sau două și mîna aceea urmează să sfîșie orice ar fi ținut. Mîna aceea... Grayswandir și mîna aceea, cu care seamăna izbitor, sînt singurele două lucruri care par să coexiste în lumea mea și în orașul fantomelor...

— Îl văd, Corwin! Retrage-te și întinde mîna! Atuul...

Rotesc Grayswandir din strînsoare și o duc în jos într-un arc lung, imens...

Numai o fantomă l-ar fi putut învinge pe Benedict sau fantoma lui cu această manevră. Stăm prea aproape ca să-mi blocheze spada, dar contralovitura lui, perfect plasată, mi-ar fi retezat brațul, dacă acolo ar fi fost un braț peste care să dea...

Cum nu e, completez lovitura, izbind cu întreaga forță a brațului drept, deasupra celui dispozitiv letal din lumina lunii și foc, beznă și netezime, exact în punctul în care se unește cu trupul.

Înșfăcîndu-mi umărul, brațul se separă de trupul lui Benedict și rămîne nemișcat... Cădem amîndoi.

— Ridică-te! Pentru numele unicornului, Corwin, ridică-te! Soarele răsare! Orașul se va prăbuși în jurul tău!

Podeaua de sub mine oscilează către o transparentă cețoasă. Observ extinderea mării, subliniată de lumină. Sar în picioare, evitînd cu greu graba fantomei de a înșfăca brațul

pe care l-a pierdut. Zângăne ca un parazit mort și iar mă doare într-o parte...

Deodată, capăt greutate și viziunea oceanului nu se mai topește. Încep să mă afund prin podea. Universul își recapătă culoarea, pîlpîind panglici roz. Podeaua care-l afundă pe Corwin se împrăștie și golful care-l ucide pe Corwin se deschide...

Mă prăbușesc...

— Pe aici, Corwin! Acum!

Random stă pe vîrful unui munte și-mi întinde mîna. Întind și eu mîna...

XI

...Și lacurile fără puturi sînt adesea departe...

Ne-am separat și ne-am ridicat. M-am așezat la loc imediat, pe treapta cea mai de jos. Am desprins mîna metalică de pe umărul meu — nu era sînge acolo, ci doar promisiunea unor viitoare vînatăi — apoi am aruncat-o, cu tot cu brațul aferent, pe pămînt. Lumina zorilor nu-i scădea din înfățișarea superbă și amenințătoare.

Ganelon și Random stăteau lîngă mine.

— Ești în ordine, Corwin?

— Da. Lasă-mă doar să răsufliu.

— Am adus de mîncare, rosti Random. Am putea lua micul dejun chiar aici.

— Bună idee.

Cînd Random începu să despacheteze proviziile, Ganelon lovi brațul metalic cu vîrful cizmei.

— Ce dracu-i asta? întrebă.

Am clătinat din cap.

— Am curățat-o de pe fantoma lui Benedict, i-am spus. Din motive pe care nu le înțeleg, putea să mă apuce.

Se aplecă și o ridică, o examinează.

— Mult mai ușoară decît aș fi crezut, remarcă. Tăie aerul cu ea. Cu o mînă ca asta i-ai putea lua gîtul cuiva cu mare ușurință.

— Știu.

Se jucă cu degetele.

— Poate că Benedict cel adevărat ar putea-o folosi.

— Poate, am zis. Sentimentele mele sînt amestecate cînd vine vorba să i-o ofer, dar e posibil să ai dreptate...

— Cum e rana?

Am pipăit-o ușor.

— Nu chiar rău, avînd în vedere toate cele întîmplate. După micul dejun voi fi în stare să călăresc, atîta vreme cît o luăm ușor.

— Bine. Ascultă, Corwin, în timp ce Random pregătește totul, am o întrebare care ar putea fi nelalocul ei, dar mă frămîntă de multă vreme.

— Zi-i.

— Ei bine, hai s-o luăm așa: sînt trup și suflet alături de tine, altfel n-aș fi aici. Voi lupta ca să pui mîna pe tron, indiferent ce se întîmplă. Numai că, de fiecare dată cînd vine vorba de succesiune, cineva se enervează și întrerupe tot sau schimbă subiectul. Cum a făcut Random, cînd erai acolo sus. Bănuiesc că nu e absolut esențial pentru mine să știu motivul pretenției tale la tron, nici al altora, dar nu-mi pot stăpîni curiozitatea de a afla care sînt motivele acestei divergențe.

Am oftat, apoi am tăcut un timp.

— În regulă, am rostit după o vreme, apoi am chicotit. În regulă. Dacă noi între noi nu putem cădea de acord asupra acestor chestiuni, îmi pot imagina că par foarte confuze unuia din afară. Benedict e cel mai în vîrstă. Mama sa a fost Cymnea. Ea i-a dăruit lui tata alți doi fii — Osric și Finndo. Apoi — cum poți să explici așa ceva? — Faiella l-a născut pe Eric. După aceea, tata a găsit un nod în papură căsniciei lui cu Cymnea și a anulat-o — *ab initio*, cum s-ar spune în vechea mea umbră — dintru început. Urîtă treabă, asta. Dar el era regele.

— Asta nu i-a făcut pe toți ilegitiimi?

— Ei bine, le-a dat un statut mai puțin sigur. Osric și Finndo au fost mai mult decît iritați, din cîte am înțeles, dar au murit la scurtă vreme după aceea. Benedict a fost fie mai

puțin deranjat, fie mai diplomat față de întreaga afacere. N-a făcut niciodată mare caz. Tata s-a însurat apoi cu Faiella.

— Și asta l-a făcut pe Eric legitim?

— L-ar fi făcut, dacă l-ar fi recunoscut pe Eric drept fiul său. L-a tratat ca și cum ar fi fost, dar în privința asta n-a făcut niciodată ceva formal. Ar fi implicat un proces de liniștire a familiei Cymneei, care devenise ceva mai puternică în vremea aceea.

— Totuși, dacă l-a tratat ca pe propriul...

— Ah! Ceva mai târziu *a recunoscut-o* formal pe Llewella. Ea se născuse în afara căsătoriei legale, dar a hotărît s-o recunoască, sârmana. Toți partizanii lui Eric o urau pentru efectul asupra statutului lui. Oricum, Faiella urma să devină, mai târziu, mama mea. M-am născut în legalitate, făcând din mine primul pretendent curat la tron. Vorbește cu oricare dintre ceilalți și vei auzi un raționament diferit, dar astea sînt faptele pe care vor trebui să se bazeze. Într-un fel, nu pare a fi la fel de important cum era cîndva, totuși, acum că Eric e mort și Benedict nu e interesat... Dar asta e poziția mea.

— Înțeleg — într-un fel, spuse. Încă un lucru...

— Ce?

— Cine e următorul? Vreau să zic, dacă ți s-ar întîmpla ceva...?

Am clătinat din cap.

— Atunci devine mult mai complicat. Caine ar fi fost următorul. Murind el, s-ar trece la progeniturile Clarissei — roșcații. Ar fi urmat Bleys, apoi Brand.

— Clarissa? Ce s-a ales de mama ta?

— A murit la naștere. Copilul era Deirdre. Tata nu s-a recăsătorit mulți ani după moartea mamei. Cînd a făcut-o, a luat o boarfă roșcată dintr-o îndepărtată umbră din sud. Nu mi-a plăcut niciodată de ea. Tata a început să simtă la fel după un timp și a pornit-o iar din floare în floare. S-au împăcat o dată după nașterea Llewellei în Rebma și rezultatul a fost Brand. Cînd, în sfîrșit, au divorțat, el a recunoscut-o pe Llewella, ca

să îi facă în ciudă Clarisei. Cel puțin așa cred eu că s-a întâmplat.

— Deci, în ceea ce privește succesiunea, nu pui la socoteală doamnele?

— Nu. Nu sînt nici interesate, nici potrivite. Dacă, totuși, aș conta pe asta, Fiona l-ar preceda pe Bleys și Llewella i-ar urma. După progeniturile Clarisei, s-ar sări la Julian, Gérard și Random, în această ordine. Scuză-mă — pune-o pe Flora înaintea lui Julian. Informațiile despre căsătorii sînt mai complicate, dar nimeni nu se va certa pe ordinea finală. S-o lăsăm așa.

— Bucuros, spuse. Deci, dacă tu mori, Brand e la rînd, corect?

— Ei bine... El e un trădător declarat și deranjează pe toată lumea. Nu cred că restul l-ar vrea, în situația de acum. Dar nu cred, sub nici o formă, că a renunțat.

— Dar alternativa e Julian.

Am ridicat din umeri.

— Faptul că eu nu-l plac pe Julian nu-l face nepotrivit. În fond, s-ar putea să fie chiar un monarh foarte eficient.

— Deci te-a înjunghiat ca să aibă ocazia să demonstreze asta, strigă Random. Haideți să mîncăm!

— Nu cred, am spus, ridicîndu-mă în picioare și îndreptîndu-mă spre mîncare. Mai întîi, nu văd cum ar fi putut ajunge la mine. În al doilea rînd, ar fi fost al naibii de evident. În al treilea rînd, dacă eu mor curînd, Benedict va avea ultimul cuvînt în ceea ce privește succesiunea. Toată lumea știe asta. E cel mai în vîrstă, e inteligent și puternic. De pildă, ar putea zice simplu: „La naiba cu toată sfada asta, o să-l sprijin pe Gérard“, și asta ar fi tot.

— Și dacă hotărăște să reinterpreteze propriul statut și ia puterea? întrebă Ganelon.

Ne-am așezat pe pămînt și am luat farfuriile de tablă pe care le umpluse Random.

— Dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o facă pînă acum, am spus. Sînt mai multe căi de evaluare a progeniturilor unei căsătorii anulate, și cea mai favorabilă este cea mai probabilă în cazul lui. Osric și Finndo s-au năpustit să judece și au adoptat cel mai rău punct de vedere. Benedict s-a gîndit mai bine. El a așteptat. Așa că... E posibil. Totuși, nu cred, aș zice.

— Deci — dacă lucrurile s-ar desfășura normal — dacă ție ți s-ar întîmpla ceva, situația ar fi totuși neclară?

— Foarte neclară.

— Dar de ce a fost ucis Caine? întrebă Random. Apoi, între îmbrăcături, își dădu singur răspuns la întrebări. Ca, atunci cînd te elimină pe tine, să sară imediat la fiii Clarissei. Bănuiesc că Bleys încă trăiește și el ar veni la rînd. Trupul lui n-a fost găsit niciodată. Bănuiesc că s-a întîmplat astfel: în timpul atacului tău, a trecut cu ajutorul Atuului la Fiona și a revenit în Umbră pentru a-și repune pe picioare armatele, lăsîndu-te pe mîinile lui Eric, în speranța că te va ucide. În cele din urmă, e pregătit iar de acțiune. Așa că l-au ucis pe Caine și au încercat și cu tine. Dacă ei sînt într-adevăr aliați cu hoarda drumului negru, e posibil să fi pus la cale un alt atac din zona aceea. Apoi ar fi putut face exact ceea ce ai făcut tu — sosește în ultima clipă, respinge invadatorii și intră în acțiune. Și iată-l, următorul la rînd și primul în armată. Simplu. Exceptînd doar faptul că tu ai supraviețuit și Brand s-a întors. Dacă ar fi să credem acuzațiile aduse Fionei de către Brand — și nu vîd de ce nu le-am crede — ei se țin de programul inițial.

Am încuviințat.

— Posibil. Exact asta l-am întrebat pe Brand. A recunoscut această posibilitate, dar a negat că ar ști dacă Bleys e încă în viață. Personal, cred că mințea.

— De ce?

— E posibil să vrea să combine răzbunarea pentru întemnițarea și atentatul la viața lui cu îndepărtarea singurului impediment, cu excepția mea, către succesiunea lui. Cred că

are impresia că voi fi lichidat executînd un plan pe care-l elaborează ca să se ocupe de drumul negru. Distrugerea propriei cabale și suprimarea drumului l-ar putea face să arate destul de bine, mai ales după penitența pe care și-a aruncat-o asupra-i. Atunci, poate atunci, ar avea o șansă — sau crede că ar avea.

— Deci tu crezi că Bleys e încă în viață, nu?

— E doar o presimțire, am spus. Dar da, cred.

— Totuși, care e puterea lor?

— Efectul educației înalte, am spus. Fiona și Brand i-au acordat atenție lui Dworkin, în timp ce noi ceilalți ne dedam diverselor plăceri în Umbră. În consecință, se pare că ei au obținut o mai bună stăpînire a principiilor decît noi. Ei știu mai multe despre Umbră și ce ceea se află dincolo de ea, mai multe despre Model, mai multe despre Atuuri decît noi toți. Iată de ce Brand a izbutit să-ți trimită mesajul.

— Un gînd interesant... medită Random. Crezi că s-au descotorosit de Dworkin după ce și-au dat seama că învățaseră destule de la el? În mod cert i-ar fi ajutat să țină tainele doar pentru ei, dacă i s-ar fi întîmplat ceva lui tata.

— La asta nu m-am gîndit, am spus.

Și m-am întrebat, e posibil să fi făcut ei ceva care să-i fi afectat mintea? Ceva care să-l fi lăsat așa cum era cînd l-am văzut ultima oară? Dacă e așa, erau oare conștienți că poate e încă în viață, undeva? Sau poate presupuseseră că îl distruseseră în totalitate?

— Da, un gînd interesant, am spus. Bănuiesc că e posibil.

Soarele continua să se înalțe, iar mîncarea mă refăcuse. Nici urmă de Tir-na Nog'th în lumina dimineții. Amintirile mele despre tărîm căpătaseră deja trăsăturile imaginilor dintr-o oglindă întunecată. Ganelon aduse singura dovadă de acolo, brațul, iar Random îl împachetă la un loc cu tacîmurile. În lumina zilei, primele trei trepte păreau a nu fi o scară, ci mai degrabă niște pietre aruncate la întîmplare.

Random făcu un gest din cap.

— Urmăm același drum la întoarcere? întrebă.

— Da, am spus și am încălecat.

Veniserăm pe un traseu care ocolea Kolvirul prin sud. Era mai lung, dar mai puțin accidentat decît drumul care traversa creasta. Mă gîndeam că pot să mă răsfaț puțin, cîtă vreme rana încă protesta.

Așa că am luat-o spre dreapta, deplasîndu-ne în șir indian, Random în față, Ganelon în spate. Traseul urca lent, apoi revenea brusc în jos. Aerul era proaspăt și aducea aromele vegetației și ale pămîntului umed, un lucru destul de neobișnuit în acest loc sterp, la această altitudine. Curenți de aer răătăciți din pădurea de la poale, mi-am spus.

Ne-am lăsat caii să-și regleze pasul lor normal pe povîrniș și apoi pe următoarea ridicătură. În timp ce ne apropiam de creastă, calul lui Random necheză și începu să dea înapoi. Random îl struni imediat, iar eu am aruncat o privire, dar n-am văzut nimic care să-i fi declanșat sperietura.

Cînd ajunserăm la bază, Random încetini și strigă:

— Uitați-vă la răsăritul de soare!

Ar fi fost dificil să nu o facem, deși n-am comentat nimic. Random devenea rareori sentimental în fața vegetației, geologiei sau iluminării.

Aproape că am tras de hățuri cînd am ajuns pe ridicătură, pentru că soarele era o fantastică minge de aur. Părea o dată și jumătate mai mare decît mărimea normală, și coloritul neobișnuit nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem vreodată. Alcătuia lucruri minunate pe marginea oceanului, care se ivise deasupra următoarei ridicături, iar nuanțele norilor și cerului erau, într-adevăr, unice. Totuși nu m-am oprit, deoarece strălucirea bruscă era aproape dureroasă.

— Ai dreptate, am strigat, urmîndu-l pe panta care se desena. În spatele meu, Ganelon mîrîi o înjurătură laudativă.

După ce am clipit ca să îndepărtez petele pe care le vedeam, am observat că vegetația era mai bogată decît îmi aminteam în acest mic buzunăraș al cerului. Credeam că sînt cîtiva copaci

pitici și cîteva petice de licheni, numai că, de fapt, erau cîteva zeci de copaci, mai înalți decît îmi aminteam și mai verzi, cu ierburi agățate ici și colo și viță de vie îndulcind *contururile* stîncilor. Cu toate astea, după întoarcerea mea trecusem pe aici numai după lăsarea întunericului. Și acum că mă gîndeam un pic, probabil că aici era sursa aromelor pe care le simțisem mai devreme.

Mi s-a părut, trecînd prin ea, că mica depresiune era mai largă decît îmi aminteam. După ce am traversat-o și am început din nou să urcăm, eram absolut sigur.

— Random, am strigat, locul ăsta s-a schimbat recent?

— Greu de spus, răspunse. Eric nu prea mă lăsa pe afară. Se pare că a mai crescut un pic.

— Pare mai mare și mai larg.

— Da, așa e. Credeam că e doar imaginația mea.

Cînd am atins următoarea creastă n-am mai fost orbit, pentru că soarele era acoperit de frunziș. Zona din fața noastră conținea mult mai mulți copaci decît cea pe care o depășisem — și erau mai mari și mai apropiați unul de altul. Am tras cu totii de hățuri.

— Nu-mi amintesc de asta, spuse Random. Chiar dacă aș fi traversat-o noaptea, mi-aș fi amintit. Probabil că am luat-o greșit.

— Nu văd cum. Totuși, știm cam pe unde ne aflăm. Eu unul mai degrabă aș merge înainte decît să mă întorc și s-o iau de la capăt. Oricum, ar trebui să ținem seama de condițiile din jurul Amberului.

— E adevărat.

O luă în jos, spre pădure. L-am urmat.

— E destul de neobișnuit, la altitudinea asta — o vegetație ca asta, spuse.

— Mi se pare că e și mai mult pămînt față de ceea ce îmi amintesc.

— Cred că ai dreptate.

Traseul se curba spre stînga atunci cînd am pătruns printre copaci. Nu găseam motivul acestei abateri de la drumul drept. Am mers înainte, totuși, și asta s-a adăugat iluziei de distanță. După cîteva momente, a luat-o brusc iar la dreapta. Ideea de a o lua înapoi era ciudată. Copacii păreau chiar mai înalți și acum erau atît de deși încît îți zăpăceau privirea dacă încercai să te uiți printre ei. Cînd drumul coti iar, se lărgi, și acum era rectiliniu pe o mare distanță în față. Prea mare, de fapt. Mica noastră vîlcea pur și simplu nu era chiar atît de largă.

Random se opri iar.

— La naiba, Corwin! E ridicol, spuse. Sper că nu te joci!

— N-aș putea s-o fac nici dacă aș vrea. Niciodată n-am reușit să manipulez Umbra pe Kolvir. Teoretic, nici nu există Umbră aici.

— Așa știam și eu. Amber aruncă Umbra, dar nu e creat din ea. Nu-mi place deloc asta. Ce-ai zice să ne întoarcem?

— Presimt că n-o să reușim să refacem drumul, am spus. Trebuie să existe o explicație și eu vreau s-o aflu.

— Mie mi se pare c-ar putea fi o capcană.

— Chiar și așa, am spus.

Încuviință și ne continuarm drumul, pe traseul întunecat, sub copacii crescuți, acum, mult mai falnic. În jurul nostru, pădurea era tăcută. Pămîntul rămînea la același nivel, traseul era drept. Aproape inconștient, am silit caii să mărească pasul.

Au trecut cam cinci minute înainte de a vorbi iar. Atunci, Random rosti:

— Corwin, asta nu poate fi Umbra.

— De ce nu?

— Am tot încercat s-o influențez și nu se întîmplă nimic. Tu ai încercat?

— Nu.

— De ce nu încerci?

— În regulă.

O stîncă ar putea să apară dincolo de copacul care se apropie, un mînunchi de zorele și clopoței între arbuștii de colo...

Acolo ar trebui să se limpezească un petic de cer, cu un nor subțire peste el... Apoi, acolo să fie o creangă căzută la pământ, cu o scară de ciuperci urcînd în părți. O mlaștină acoperită cu spumă... O broască... O pană căzînd, o sămînță înflorind... O creangă ce se răsucește cam așa... Un alt traseu în fața noastră, proaspăt tăiat, adînc marcat, dincolo de locul în care ar fi trebuit să cadă pana...

— Nu merge, am spus.

— Dacă nu e Umbră, ce e?

— Altceva, firește.

Clătină din cap și verifică din nou dacă spada e la locul ei în teacă. Automat, am făcut același lucru. Cîteva clipe mai tîrziu, am auzit sabia lui Ganelon făcînd un mic zgomot metalic în spatele meu.

Înainte de noastră, drumul începu să se îngusteze și, puțin după aceea, începu să șerpuiască. Am fost forțați să încetinim pasul din nou și copacii erau tot mai aproape, cu crengi mai joase ca în alte dăți. Drumul deveni o potecă. Coti, se curbă, formă o răsucitură finală și apoi dispăru.

Random se feri de o cracă, apoi ridică mîna și se opri. Venirăm lîngă el. După cum vedeam în fața noastră, nu mai era nici un semn care să arate că drumul ar continua. Privind înapoi, n-am izbutit să văd că ar mai fi existat drum și acolo.

— Sugestiile, spuse, sînt binevenite în momentul ăsta. Nu știm unde am fost sau unde mergem, ca să nu mai zic că nu știm nici unde sîntem.

— Atuurile? întrebă Ganelon.

— Da. Tu ce spui, Corwin?

— În regulă. Nici mie nu-mi place ceea ce se întîmplă, și nu mă pot gîndi la altceva mai bun de încercat. Dă-i drumul.

— Cu cine încercăm? întrebă, dînd la iveală pachetul de cărți și scoțîndu-l din cutiuță.

— Gérard?

— Da.

Cotrobăi prin cărți, o localizează pe a lui Gérard, o privi. Noi îl urmăream. Timpul își vedea de drumul lui.

— Se pare că nu-l pot contacta, anunță într-un târziu.

— Încearcă-l pe Benedict.

— În regulă.

Repetă procedura. Nici un contact.

— Încearcă și la Deirdre, am spus, scoțind pachetul meu de cărți și căutînd Atuul ei. O să mă alătur și eu. O să vedem dacă va conta încercarea amîndurora.

Și iar. Și iar.

— Nimic, am rostit, după un lung efort.

Random clătină din cap.

— Ai remarcat ceva neobișnuit la Atuurile tale? întrebă.

— Da, dar nu știu ce e. Par diferite.

— Ale mele parcă și-au pierdut din răceala pe care o aveau cîndva, spuse.

Le-am amestecat pe ale mele. Mi-am trecut vîrfurile degetelor peste ele.

— Da, ai dreptate, am zis. Așa e. Dar hai să mai încercăm o dată. Să zicem, Flora.

— OK.

Rezultatele au fost aceleași. Și cu Llewella. Și cu Brand.

— Vreo idee despre ce nu e în ordine? întrebă Random.

— Nici cea mai vagă. Nu se poate să ne blocheze toți. Nu se poate să fi murit toți... Oh, bănuiesc că se poate. Dar e foarte puțin probabil. Se pare că ceva a afectat Atuurile însele, asta e. Și n-am știut niciodată că există ceva care să poată face asta.

— Ei bine, nu sînt garantate sută la sută, spuse Random, conform spuselor fabricantului.

— Știi ceva ce nu știu eu?

Chicoti.

— Nu poți uita ziua cînd vine vîrsta să poți traversa Modelul, zise. Îmi amintesc ca și cum ar fi fost ieri. Cînd am reușit — îmbujorat de emoție, de mîndrie — Dworkin mi-a dăruit primul meu set de Atuuri și m-a învățat cum să le

folosesc. Îmi aduc aminte, cu claritate, că l-am întrebat dacă funcționează oriunde. Și îmi amintesc răspunsul lui: „Nu. Dar probabil că o să le poți folosi în orice loc în care-vei ajunge“. Nu m-a plăcut niciodată prea mult, știi.

— Dar nu l-ai întrebat ce a vrut să zică prin asta?

— Ba da, și mi-a spus: „Mă îndoiesc că vei atinge vreodată o stare în care nu te vor ajuta. Acum de ce n-o iei din loc?“ Și am luat-o. Eram nerăbdător să merg să mă joc cu Atuurile de unul singur.

— „Să atingi o stare“? N-a spus „să ajungi într-un loc“?

— Nu. Unele lucruri le țin minte foarte bine.

— Neobișnuit — deși nu prea ne e de ajutor, după câte văd. Aduce a metafizică.

— Pun rămășag că Brand știe.

— Cred că ai dreptate — nu că ne-ar ajuta cu ceva.

— Ar trebui să facem ceva în loc să discutăm metafizică, zise Ganelon. Dacă nu puteți manipula Umbra și nu vă puteți folosi de Atuuri, se pare că următorul lucru pe care-l avem de făcut e să determinăm unde ne aflăm. După care să mergem să căutăm ajutor.

Am încuviințat.

— Deoarece nu ne aflăm în Amber, cred că e mai sigur să presupunem că sîntem în Umbră — un loc foarte special, destul de aproape de Amber, din moment ce transformarea n-a fost bruscă. Faptul că am fost transportați fără o cooperare activă din partea noastră înseamnă că trebuie să existe un agent și, probabil, un anumit scop în spatele manevrei. Dacă vrea să ne atace, o poate face în orice clipă. Dacă vrea altceva, atunci va trebui să ne arate ce anume, pentru că nici măcar nu ne aflăm în postura de a ghici.

— Deci tu propui să nu facem nimic?

— Propun să așteptăm. Nu văd nici un câștig dacă rătăcim prin jur, pierzîndu-ne și mai rău.

— Cred că îmi amintesc că odată mi-ai spus că umbrele adiacente tind să devină congruente, rosti Ganelon.

— Da, probabil că am spus. Și ce?

— În cazul ăsta, dacă sîntem atît de aproape de Amber pe cît presupui, n-avem altceva de făcut decît să călărim înspre soare-răsare ca să ajungem într-un punct paralel cu orașul.

— Nu e chiar atît de simplu. Dar, presupunînd că ar fi, la ce ne-ar folosi?

— Poate că Atuurile vor funcționa iar în punctul de congruență maximă.

Random îl privi pe Ganelon, apoi pe mine.

— Poate că merită încercat, rosti. Ce avem de pierdut?

— Puțina orientare pe care încă o mai avem, am spus. Ascultați, nu e o idee rea. Dacă aici nu se întîmplă nimic, vom încerca. Oricum, privind înapoi, se pare că drumul se încheie direct proporțional cu distanța pe care avansăm. Noi nu ne deplasăm pur și simplu în spațiu. În aceste împrejurări, nu-mi face nici o plăcere ideea de a rătăci pînă cînd o să-mi dau seama că n-avem altă opțiune. Dacă cineva dorește prezența noastră într-o locație anume, depinde de el să formuleze acum o invitație ceva mai citeață. Așteptăm.

Amîndoi încuviințară. Random începu să descălece, apoi îngheță, cu un picior în scară, celălalt pe pămînt.

— După atîția ani, spuse, n-am crezut niciodată...

— Ce e? am șoptit.

— Opțiunea, spuse, și încălecă la loc.

Își convinse calul să înainteze foarte încet. L-am urmat și, o clipă mai tîrziu, l-am zărit, alb cum îl văzusem în dumbravă, stînd pe jumătate ascuns, într-o masă de ferigi: unicornul.

Se răsuci cînd ne mișcarăm și, cîteva secunde mai tîrziu, țîșni înainte, ca să rămînă parțial ascuns în spatele trunchiului copacilor.

— Îl văd! șopti Ganelon. Cînd te gîndești că o asemenea fiară există cu adevărat... Emblema familiei tale, nu-i așa?

— Da.

— Un semn bun, aș zice.

N-am răspuns, dar l-am urmat, urmărindu-l cu privirea. Nu mă îndoiam că trebuie să-l urmăresc.

Avea un fel de a rămîne parțial ascuns tot timpul — privind de după ceva, trecînd de la un adăpost la altul, deplasîndu-se cu o incredibilă iuțeală cînd se mișca, evitînd spațiile deschise, alegînd luminișurile și umbra. Îl urmăresc tot mai adînc în pădurea care pierduse orice fel de asemănare cu cele de pe pîrînișurile Kolvirului. Acum semăna cu Ardenul mai mult decît cu orice altceva apropiat Amberului, pe măsură ce solul era relativ neted și copacii din ce în ce mai măreți.

Trecuse o oră, bănuiesc, și încă una o urmăresc, înainte de a ajunge la un mic curs de apă limpede. Unicornul se întoarce și se îndreaptă într-acolo. Călărind de-a lungul malului, Random comentă:

— Începe să arate destul de familiar.

— Da, am spus, destul. N-aș putea spune de ce.

— Nici eu.

Puțin după aceea, am dat peste un pîrîniș care deveni mai abrupt nu peste mult timp. Mersul deveni mai dificil pentru cai, dar unicornul își modifică pasul ca aceștia să-l poată urma. Terenul deveni mai stîncos, copacii mai scunzi. Rîul se curbă în cursul lui plin de stropi. Am pierdut traseul răsucirilor și meandrelor, dar ne apropiam, în sfîrșit, de vîrfurile dealului pe care călătorisem.

Am ajuns într-o zonă mai netedă și am mers de-a lungul ei către pădurea de unde izvora cursul de apă. În acest punct am prins cu coada ochiului — înainte și spre dreapta — peisajul unei mări albastre înghețate, destul de departe sub noi.

— Sîntem destul de sus, rosti Ganelon. Pare a fi șes, dar...

— Dumbrava Unicornului! îl întrerupse Random. Așa arată! Priviți!

Avea dreptate. În fața noastră se întindea o zonă presărată cu pietre. Printre ele, un izvorăș dădea naștere cursului de apă pe care-l urmăresc. Locul acesta era mai întins și mai luxuriant, plasat unde nu trebuia, conform busolei mele interioare. Totuși,

asemănarea era mai mult decît o coincidență. Unicornul escaladă stîncă cea mai apropiată de izvor, ne privi, apoi se întoarse. Poate că privise în jos, spre ocean.

Apoi, pe măsură ce înaintam, dumbrava, unicornul, copacii din jurul nostru, cursul de apă de lîngă noi căpătară o claritate neobișnuită, toate, ca și cum fiecare ar fi iradiat o lumină specială, făcînd-o să tremure o dată cu intensitatea culorii, în același timp pîlpîind, ușor, exact la limita percepției. Aceasta declanșă în mine un sentiment incipient ca începutul acompaniamentului emoțional al unei curse prin umbră.

Atunci, atunci și atunci, cu fiecare pas al armăsarului meu, ceva se petrecu în universul din jurul nostru. O corecție în relațiile obiectelor se petrecu deodată, erodînd simțul adîncimiei, distrugînd perspectiva, rearanjînd dispunerea articolelor în cîmpul meu vizual, astfel încît fiecare obiect își prezenta întreaga suprafață exterioară fără a părea că ocupă, simultan, o suprafață mărită: predominau unghiurile, și mărimile relative păreau dintr-o dată ridicole. Calul lui Random se trase înapoi și necheză, masiv, apocaliptic, amintindu-mi brusc de *Guernica**. Și, spre disperarea mea, am văzut că nici noi nu scăpasem neatinși de fenomen — Random, luptîndu-se cu armăsarul lui, și Ganelon, încă reușind să-l țină în frîu pe Firedrake, fuseseră, ca totul în jur, transfigurați de acest vis cubist al spațiului.

Numai că Star era un veteran al multor curse prin umbră; Firedrake, la rîndul lui, trecuse prin multe. Ne-am încheștat de ei și am simțit mișcările pe care nu le puteam aprecia cu acuratețe. În cele din urmă, reuși și Random să-și impună voința asupra armăsarului, cu toate că drumul continua să se modifice pe măsură ce înaintam.

* *Guernica y Luno* — oraș distrus de aviația germană în timpul războiului civil spaniol (1937); acest eveniment i-a inspirat lui Picasso o pînză monumentală celebră. (n. trad.)

Etaloanele de lumină se schimbă apoi. Cerul deveni negru, nu ca noaptea, ci ca o suprafață plană, nereflectorizantă. La fel făcură unele suprafețe goale dintre obiecte. Unica lumină rămasă părea că își are originea în obiectele însele, și se albea în mod gradat. Diverse intensități de alb izbucneau din planurile existenței și, cel mai strălucitor dintre toate, imens, cumplit, unicornul se dădu brusc înapoi, bătînd aerul cu copitele, umplînd poate nouăzeci la sută din creație cu ceea ce deveni un gest în ralanti, de care m-am temut că ne va ucide dacă mai avansăm încă un pas.

Apoi rămase numai lumina.

Apoi nemișcare absolută.

Apoi lumina dispăru și nu mai era nimic. Nici măcar bezna. Un gol în existență, care poate durase o clipă sau o eternitate...

Apoi bezna reveni, apoi lumina. Numai că erau inversate. Lumina umplea interstițiile, conturînd viduri care trebuiau să fie obiectele. Primul sunet pe care l-am auzit a fost curgerea apei și am știut, cumva, că ne-am oprit lângă izvor. Primul lucru pe care l-am simțit a fost tremurul lui Star. Apoi mirosul mării.

Apoi apăru Modelul, sau o variantă în negativ, distorsionată, a lui...

M-am aplecat, și mai multă lumină se strecură în jurul marginilor lucrurilor. M-am dat înapoi; lumina dispăru. Din nou înainte, de data asta mai mult ca prima dată...

Lumina se răspîndi, introducînd diverse nuanțe de gri în planul lucrurilor. Atunci, moale, cu genunchii, i-am sugerat lui Star să înainteze.

Cu fiecare pas, cîte ceva revenea lumii. Suprafețe, texturi, culori...

În spatele meu, i-am auzit pe ceilalți urmîndu-mă. Sub mine, Modelul nu-și dezvăluia nimic din misterul său, dar își dobîndise un context care, încet-încet, își găsea locul în realcătuirea lumii din jurul nostru.

Continuînd drumul în josul dealului, reapăru un simț al adîncimii. Marea, acum vizibilă limpede undeva în dreapta,

suferise o separare posibil pur optică de cer, cu care păruse, pentru un moment, unită într-un fel de *Urmeer** al apelor de deasupra și de dedesubt. Tulburător dacă stăteai să te gîndești, dar neobservat în timp ce se întîmpla. Ne îndreptam în josul unei pante rîpoase, stîncoase, care părea să înceapă din spatele dumbrăvii în care ne condusesese unicornul. Cam la vreo sută de metri sub noi era o suprafață perfect plană care părea a fi stîncă solidă, fără fisuri — ovală ca formă, cam de două sute de metri de-a lungul axei principale. Povîrnișul pe care coboram cotea la stînga și se întorcea, descriind un arc vast, o paranteză, adăpostind pe jumătate stîncă netedă. Dincolo de ieșitura aceea nu mai era nimic — adică pămîntul cobora brusc către marea aceea neobișnuită.

Și, continuînd, toate cele trei dimensiuni se reasamblară încă o dată. Soarele era imensul glob de aur lichid pe care-l văzusem mai devreme. Cerul era de un albastru mai profund decît al Amberului și pe el nu era nici un nor. Marea era de un albastru potrivit ca nuanță, nepătată de nave sau insule. Nu vedeam nici o pasăre și nu auzeam vreun alt sunet decît ale noastre. O tăcere enormă domnea asupra acestui loc, asupra acestei zile. În sfera viziunii mele dintr-o dată limpezi, Modelul își recăpătase, în sfîrșit, poziția pe suprafața de dedesubt. La început am crezut că e inscripționat în stîncă, dar, cînd ne-am apropiat, am văzut că era cuprins în ea — dîre roz-aurii, ca și cum ar fi fost niște vene într-o marmură exotică, părăind ceva natural, în ciuda scopului evident al designului.

Am tras de hățuri și ceilalți au venit lîngă mine, Random în dreapta, Ganelon în stînga.

Am privit Modelul în tăcere multă vreme. O pată întu-necată, cu margini zdrențuite, acoperise o suprafață a secțiunii de sub noi, întinzîndu-se de la marginea din afară pînă spre centru.

* Oceanul primordial (în limba germană în original). (n. red.)

— Știți ceva, rosti într-un târziu Random, e ca și cum cineva ar fi tăiat vârful Kolvirului, retezându-l cam la nivelul temnițelor.

— Da, am spus.

— Atunci — căutînd o echivalență — asta ar fi cam pe unde se întinde Modelul nostru.

— Da, am spus din nou.

— Și suprafața aceea pătată e spre sud, de unde începe drumul negru.

Am încuviințat încet, pe măsură ce înțelegerea sosea și se topea într-o certitudine.

— Ce înseamnă asta? întrebă. Pare să corespundă adevăratei stări de lucruri, dar, dincolo de asta, nu înțeleg semnificația ei. De ce am fost aduși aici și ni s-a arătat chestia asta?

— Nu corespunde adevăratei stări de lucruri, am spus. *Este* adevărata stare de lucruri.

Ganelon se întoarse spre noi.

— Pe acea umbră Pămînt pe care am vizitat-o — unde ai petrecut atîția ani — am auzit o poezie despre două drumuri care se despart într-o pădure, rosti. Se sfîrșește așa: „Pe drumul mai puțin bătut am luat-o, și asta a contat enorm“. Cînd am auzit-o, m-am gîndit la ceva ce mi-ai spus cîndva: „Toate drumurile duc spre Amber“ și m-am întrebat atunci, așa cum fac și acum, cît contează alegerea, în ciuda aparentei inevitabilități a scopului pentru cei de un sînge cu tine.

— Știi? am spus. Înțelegi?

— Cred că da.

Încuviință, apoi arătă cu degetul.

— Acolo jos e adevăratul Amber, nu-i așa?

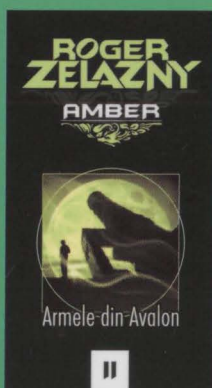
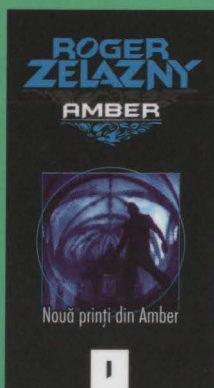
— Da, am spus. Da, este.

ROGER ZELAZNY

Semnul unicornului

În al treilea volum al Cronicilor Amberului, Corwin, acum regent, trebuie să descopere cine este ucigașul fratelui său, Caine, pentru a-și dovedi nevinovăția. Când și cel ce pare a avea o parte din răspunsuri, Brand, este înjunghiat, problemele familiale devin brusc mult mai complicate.

Rudele aduc totuși și informații utile, astfel încât evenimentele anterioare accidentului de mașină al lui Corwin se clarifică, iar Giuvaierul Judecății, artefactul misterios care poate controla vremea, se dovedește a fi mai important decât se crezuse, iar puterea sa poate fi distructivă pentru purtător.

ISBN 978-973-733-147-2

9 789737 133147 2

t...
TRITONIC

fiction.ro